ஸ்ரீ ரமணர் நாம்நிரதம்

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்,

திருவண்ணாமலை.

ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

ஸ்ரீ அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்,

உபதேசநூன்மாலை, அநுவாதநூன்மாலை (செய்யுள்),

அநுவாதநூன்மாலை (வசனம்), அருண்மொழித்தொகுப்பு

இவை யடங்கியது.

ஐந்தாம் பதிப்பு

இது

திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம், ஸர்வாதிகாரி

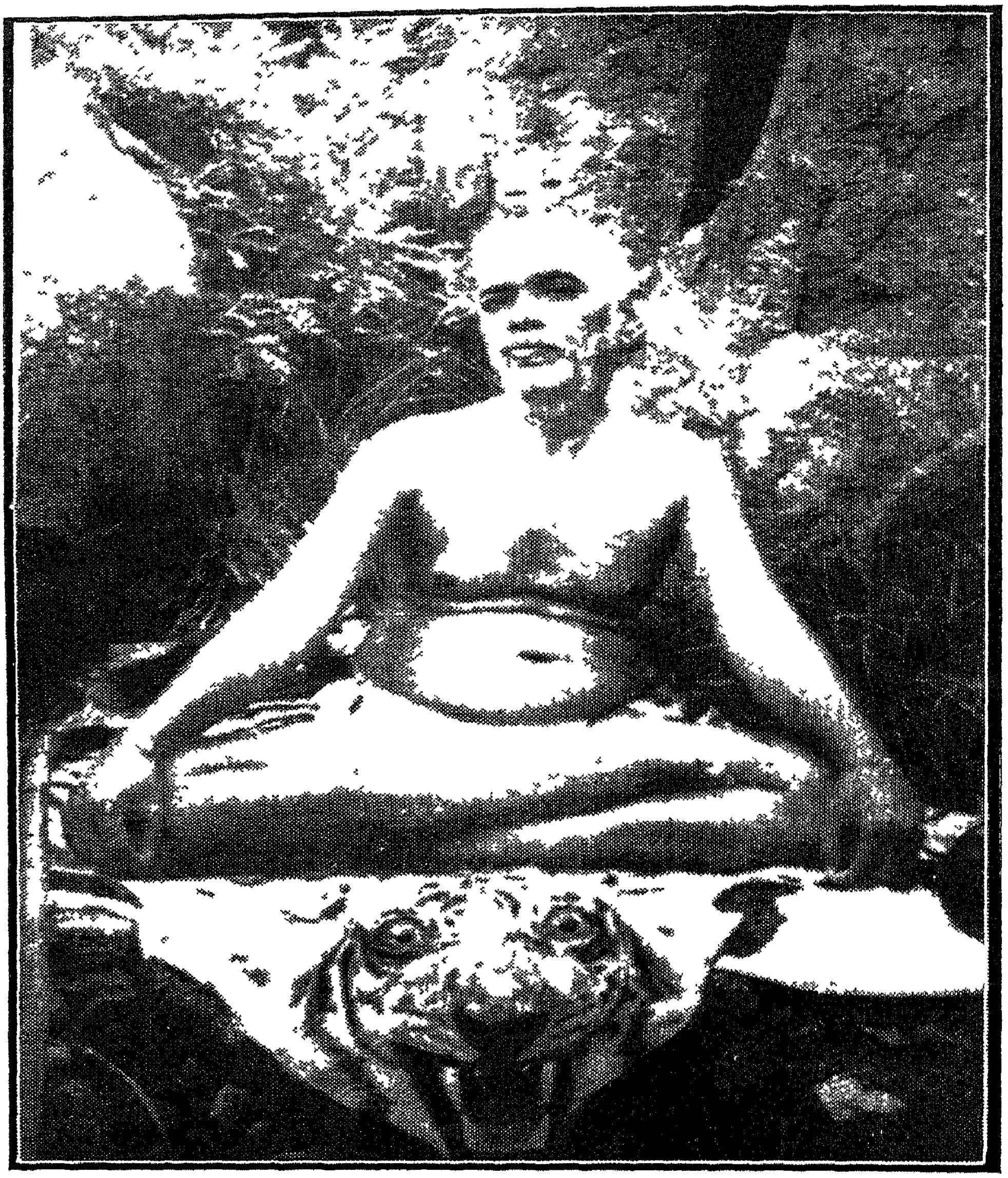
நிரஞ்ஜனானந்தசுவாமிகளால்

பிரசுரிக்கப்பெற்றது

1949

All rights reserved by the Publisher

விலை ரூ. 2

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

ஸ்ரீ

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய.

முகவுரை

பூமண்டலத்தின் இதயமாய், ஞானத் தபோதனரை வாவென்றழைப்பதாய், நினைக்க முகதியருளும் தேஜோ லிங்க சுயம்புவான ஸ்ரீ அருணாசலம் விளங்கும் திரு வண்ணாமலையெனும் இத்திவ்ய ஸ்தலத்தில், ஆன்மகோடி கள் பவபந்தம நீங்கிப் பரமானந்தப பிராப்தி பெற்று ஈடேறும்வண்ணம, ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திவடிவாய் ஆத்மா நுபூதிநிஷ்டரா யெழுந்தருளி, தம் அபார கருணைப்பிர வாஹத்தால் மௌனபாவத்தினின்று அருளபுரியும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின் பிரஸாத ரூப அமிரு தமாம், "ரமண நூற்றிரட்டு" என்னும் இப் பொன்னூல்.

இதன்கண் ணுள்ள பரபந்தங்கள் பண்டிதர் பாமரர் அனைவருமு அவரவர் சக்திக்கேற்றபடி படித்துப் பயன் பெறுமாறு, செய்யுளாகவும், வசனமாகவும், விளவிடை யாகவும், கீர்த்தனையாகவும் அமைந்திருப்பது நம்மனோர் செய்த அரும் புண்ணியமே யாம்.

இவற்றில் முதலாவதாய் விளங்கும் "ஸ்ரீ அருணா சல ஸ்துதிபஞ்சகம்," ஸ்ரீபகவான் மௌனபாவத்திருந்து பேசத் தொடங்கிய ஆதிநாட்களில் தோன்றிய ஆன்ம வெள்ளப்பெருக்காம். இத்துதியிலே "தானே தானே ததத்துவ மிதனைத், தானே காட்டுவா யருணாசலா" வென்று மினிர்கின்றபடி, பரமபொருள் ஸ்ரீ ரமண மூர்த்தியின்

இதயத்திலிருந்து, தானே பக்தி ஞானங்களின் இலக்கணங்களை வெளியிட்டிருக்கும் பெருமையை அன்பர்கள் கண்டுகளிக்க

இந்நூற்றிரட்டில் இரண்டாவதாயமைந்திருக்கும் உபதேசநூன்மாலையிலுள்ள "உபதேசவுந்தியார்", ஸ்ரீ பகவானின் அன்பர்களுள் ஒருவராகிய முகவைக்கண்ண முருகனார் தாம் பாடிய திருவுந்தியாரின் சார்பாய் ஸ்ரீ பகவானது உபதேசம் வேண்டி நிற்க, ஸ்ரீ பகவான் அருளிய உயா நூலாகும். "உளதுநாற்பது"ம் அதன் "அநுபந்த"மும் ஸ்ரீ பகவான் தம அன்பர்கள் வேண்ட அவ்வபோழ்து அருளியவைகளின் தொகுப்பு. தெலுங்கில் வெண்பாக்களாய் முதலில எழுதப்பெற்றுப பின்னா தமிழாக்கப்பெற்றது "ஏகான்மபஞ்சகம்." ஸ்ரீ பகவானின் திருவண்ணா அழகமமையார் மைநதனை அபபளமிட வேண்ட, ஸ்ரீ பகவான் தன தாய் சுவைதது இன்புறும்படி இட்டுகொடுதது அற்புதமாம் "அபபளப் பாட்டு." பல்லவி அநுபல்லவிகளைப் பாடிய பாரத்வாஜ-முகவைக்கண்ண முருகனார் பகவானிடம் வேணடிப்பெற்ற சரணங்கள கொண்டு இன்று உலகிற்கே சரணமாய்த் திகழ்வது "ஆன்மவித்தை"கீர்த்தனம. இபபுனிதமாம் "உபதேசநூன்மாலை" சுவைக்கச் சுவைகத் தித்திக்கும்; பாடப்பாடப் பான்மை அளிக்கும; ஓத ஓத உள்ளொளி பெருக்கும. அன்பர்கள் அனுபவத்திற் காண்க.

இந்த ஞானவிருந்தின் பின், தெய்வத் திருவாக்கை உலகம அடைநது பயன்பெறுமாறு, ரசன் தேவிக் கருளிய "தேவிகாலோத்தர—ஞானசார விசார படல"மும், குமாரனுக்கருளிய "சர்வஞானோத்தர—ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப்பிரகரண"மும், அன்பர் வேண்டத்

தொகுத்தளித்த "பகவத்கீதாசார"மும் ஸ்ரீ பகவான் அருளிய வெண்பாக்களாக விளங்குகின்றன. ஸ்ரீ பூஜ்ய பாத சங்கராசாரியர் செய்தருளிய "ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்", "ஆன்ம போதமும", அன்னர் மாணவரருளிய 'குருஸ்துதி", "அததாமலகம்" ஆகிய அவ்வப் பெயர் கொண்ட வடமொழி நூல் அனுவாதம் இந் நூற்றிரட்டின் மூன்றும் பாகத்தில் அமைந்திருபபதோடு, அவ்வாசிரியர் அருளிய "விவேகசூடாமணி", "திருக்குதிருசிய விவேகம்"* என்னும் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு வசனம் நான்காம பாகமாகச் சேர்க்கபபட்டிருக்கிறது.

முடிவி லமைந்துளள அருண்மொழித்தொகுப்புப் பகுதி, "நானர்" "விசாரசங்கிரகம" உபதேசமஞ்சரி" எனனும் மூன்று நூற்கள் கொண்டதாம். இவற்றுள "நானர்" என்னும பகுதி அன்பர் சிவப்ரகாசம் பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீபகவானிடம் பெற்ற வாக்கியத் தொகுப்பாம். அளவிற் சிறிதேயாயினும் இந்நூல் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் விந்தையே விந்தை. பின்னது, கம்பீரம் சேஷய்யர் என்ற அன்பர் கேட்ட விணக்களுக்கு ஸ்ரீபகவான் மௌனமா யிருந்த போது எழுத்து மூலம அருளிய அருமொழிகளாம†. மஹர்ஷிகள் எப்போதும் விசாரமார்க்கத்தையே உபதேசிப்பது வழக்கமாயினும, இதில் கருமம், பக்தியாதி இதர மார்க்கங்களைக காட்டியிருப்பதற்குக் காரணம, அக்காலத்தில் அன்பர் சேஷய்

---

* திருக்கு திருசிய விவேகத்தை ஸ்ரீ விதயாரணய சுவாமிகள அருளிணு ரென்பாருமுளர்.

† ஐயரவர்களின் ஸ்நேஹாதரரிடமிருநது கிடைதத எழுத்துப பிரதியை யிந்நூலுருவாக்கி யுதவியவர் பிளளையவர்களும் விணவிடை வடிவாக்கினர் அன்பர் நடனனந்தருமாவர்.

யர் அவ்வநுஷ்டானபரரா யிருந்ததேயாம். அன்னர் அன்று தனியே கொண்ட கனியை, இன்று உலகெலாம் கொண்டது. இதுபோன்றே, அன்பர் நடனைநதர் மஹர்ஷிகள்பாற் கொண்ட உரைமலர்த் தொகுதியே "உபதேசமஞ்சரி" யாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ மஹர்ஷிகளின் வசனமிருதமாகிய இந் நூலால், உலகத்தில் ஆஸ்திகம் பெருகி, ஜீவர்கள் ஸர்வ துக்க நிவிருத்தி பரமானந்தப பிராபதி வடிவாகிய பரமை சுவரியத்தை யடைவது திண்ணம.

பிரசுரகர்த்தா

விஷய சூசிகை

பக்கம்

அருணைசலஸ்துதிபஞ்சகம்

1. அருணைசல தீபதாசன தத்துவம் 1
2. ,, மாகாத்மியம் 2
3. ,, அகூதரமணமாலை 5
4. ,, நவமணிமாலை 15
5. ,, பதிகம் 18
6. ,, அஷ்டகம் 22
7. ,, பஞ்சரத்னம் 25

உபதேசநூன்மாலை

8. உபதேசவுந்தியார் 27
9. உள்ளதுநாற்பது 31
10. ,, அனுபந்தம் 39
11. ஏகான்மபஞ்சகம் 48
12. அப்பளப்பாட்டு 50
13. ஆன்மவித்தை (கீர்த்தனம்) 51

அநுவாதநூன்மாலை

(செய்யுள்)

14. தேவிகாலோத்தர—ஞானசாரவிசாரபடலம் 53
15. சர்வஞானோத்தர—ஆன்மசாட்சாத்காரப் பிரகரணம் 69

		பக்கம
16.	பகவத்கீதாசாரம	80
17.	தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம	88
18.	ஆன்மபோதம	93
19.	குருஸ்துதி	105
20	அத்தாமலகம்	107

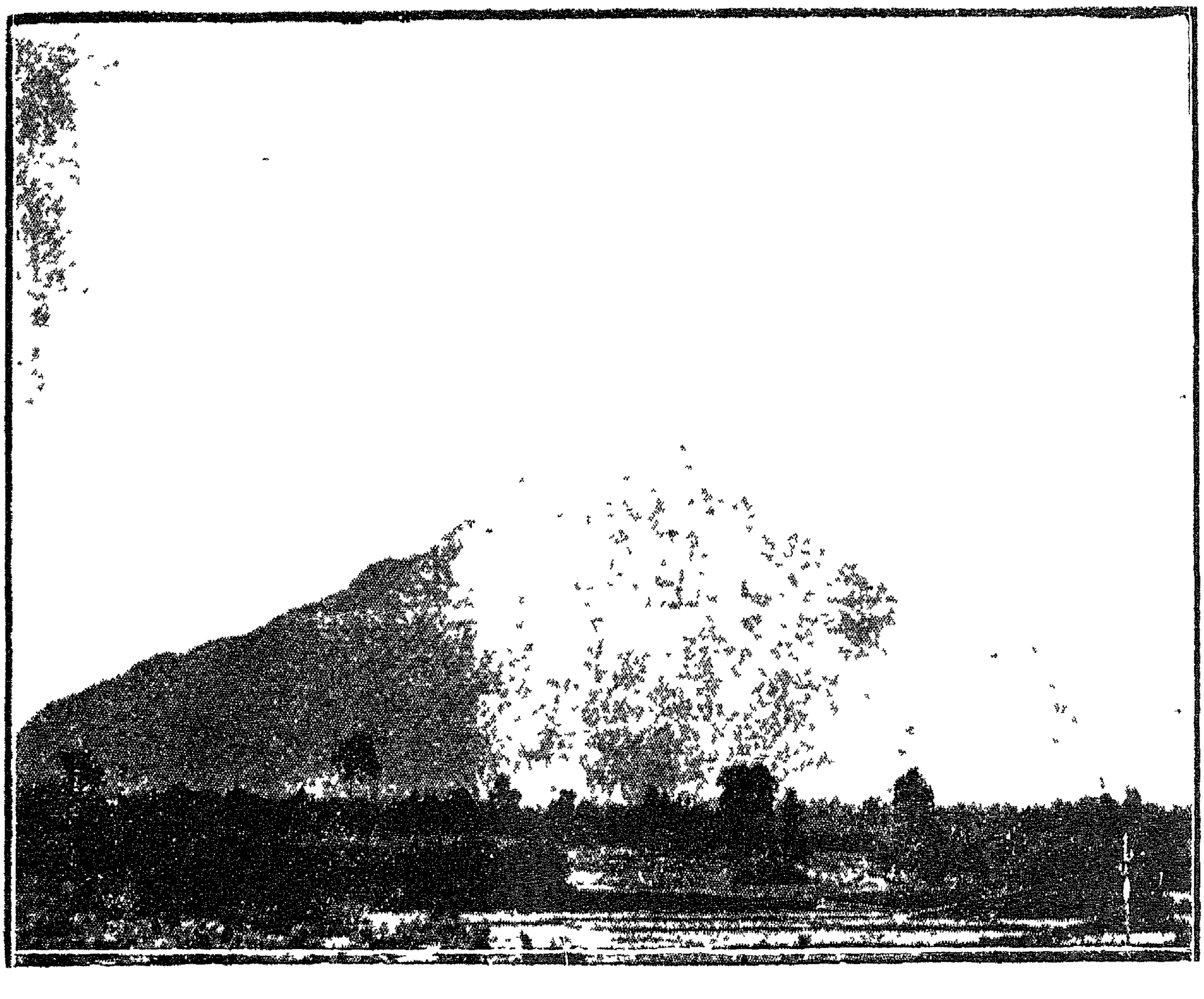
அநுவாதநூன்மாலை

(வசனம்)

21.	விவேகசூடாமணி	111
22.	திருக்குதிருசியவிவேகம்	181

அருண்மொழித்தொகுப்பு

23.	நானர் ?	187
24	விசாரசங்கிரகம்	197
25.	உபதேசமஞ்சரி	226

கருணை ணவமாய்க் கருதக் கதிரல்
கருணை சலசிவமீ தாம்.

ஸ்ரீ

அருணைசலதத்துவம்

புத்தியகந காரம புலமபெய்த வோங்கு
மத்தியித யந்தான் மறையவனு மாலு
நத்தவறி யாது நலங்குலைய வன்னர்
மத்தியொளி ரண்ண மலையினது மெய்யே.

தீபதர்சன தத்துவம்

இத்தனுவே நாண மெனுமதியை நீத்தப்
புத்தியித யத்தே பொருந்தியக நோக்கா
லத்துவித மாமெய் யகச்சுடர்காண் கைதூ
மத்தியெனு மண்ண மலைசசுடர்கான் மெய்யே.

பிரமோதபததிவரு தீபதாசனததன்று, அருணைசல தத்து வத்தை எழுதின மு. க. முருகனர் வேணடுகோட் கிணங்க, தீபதர்சன ததத்துவம் பகவானுல அருளபபெற்றது.

ஸ்ரீ

அருணாசல மாகாத்மியம்

நந்திவாக்கு :—

விருத்தம்

1. அதுவேதல மருணாசலந தலமபாவிலு மதிக
மதுபூமியி னிதயமமறி யதுவேசிவ னிதயட
பதியாமொரு மருமத்தலம் பதியாமவ னதிலே
வதிவாளெளி மலையாநித மருணாசல மெனவே.

வெண்பா

2 ஆதியரு ணாசலபே ரற்புதலிங கததுருக்கொ
ளாதிநாண் மாகழியி லாதிரையச—சோதியெழு
மீசனமான் முன்னமர ரேத்திவழி பட்டநாண
மாசிசிவ ராத்திரியா மற்று.

சிவவசனம் :—

விருத்தம்

3. அங்கியுரு வாயுமொளி மங்குகிரி யாகத்
தங்கலரு ளாலுலகந் தாங்குவதற் கன்றி
யிங்குறைவன் சித்தனென வென்றுமென துளளே
பொங்கியொளி ருங்குகைபல போகமொடென் றுளளே.

வேறு

4. எல்லா வுலகுந தகையவ் வியலாற்
பொல்லா வினைகள் *ருணமாம் புகலீ

---

*ருணததலால், ருணம் : ருணததல—தனகதல, பநதிதல.

தில்லா தத்துவா மெத்துகண் ணுறலா
லெல்லா ரருணை சலமா மித்துவே.

வேறு

5. உருத்தெரி யெல்லை யுற்றுகண ணுற்றுற்
கருதுதிறற் றாரக கருதிறை லும்மே
வருதத முறுது வராதவே தாந்த
வருததவிரு ஞான மாக்குமுண் டாமே.

6. யோசனை மூன்று மிததல வாசர்க
காசறு தீகைக யாதியின் றியுமென்
பாசமில் சாயுச சியமபயக குமமே
யீசனை மென்ற ணுணையி னுனே.

தேவியுரை :—

வேறு

7. என்றுமே யறவோ ரன்பர்க்
கிருப்பிட மித்த லந்தான்
பொன்றுவார் பிறர்க்கின் ணுவுன்
புன்மையர் பன்னெய் துன்னி
யொன்றுறு தொழியுந் தீயோ
ருரவெரு கணைத்திங் கங்கிக்
குன்றுரு வருணை யீசன்
கோபவெந தழலவி ழாதே.

அருணாசல மாகாத்மியம் ஸம்பூர்ணம

ஸ்ரீ

அருணைசல அக்ஷரமணமாலை

பாயிரம்

விருத்தம்

தருண ருணமணி கிரண வலிநிகர்
தரும சுஷிரமண மகிழ்மாலை
தெருண டியதிரு வடியார் தெருமரல
தெளியப் பரவுதல பொருளாகக்
கருண கரமுனி ரமண ரியலுவ
கையிணற் சொலியது கதியாக
வருண சலமென வகமே யறிவொடு
மாழ்வார் சிவணுல காள்வாரே.

ஸ்ரீ

அருணசல அகஷ்டமணிமாலை

காப்பு

அருணசல வரற்கேற்ற வகஷ்டமண மாலைசாற்றக்
கருணைகர கணபதியே கரமருளிக் காப்பாயே

நூல்

அருண சலசிவ அருண சலசிவ
அருண சலசிவ அருணசலா !
அருண சலசிவ அருண சலசிவ
அருண சலசிவ அருணசலா !

1. அருண சலமென வகமே நினைப்பவ
ரகத்தைதவே ரறுபபா யருணசலா (அ)

2. அழகுசுர தரம்போ லகமும் நீயுமுற்
றபின்னமா யிருபபோ மருணசலா (அ)

3 அகம்புகுந் தீர்த்துன் னகதகை சிறையா
யமர்வித்த தென்கொ லருணசலா (அ)

4 ஆருக் காவெனை யாண்டஜன யகற்றிடி
லகிலம் பழித்திடு மருணசலா (அ)

5. இப்பழி தப்புனை யெனினைப பித்தா
யினியா விடுவா ரருணசலா (அ)

6. ஈன்றிடு மன்னையிற் பெரிதருள் புரிவோ
யிதுவோ வுனதரு ளருணசலா (அ)

7 உனையே மாற்றி யோடா துளத்தினமே
லுறுதியா யிருபபா யருணைசலா (அ)

8 ஊசாற் றுளமவிடா துனைக்கண டடஙகிட
வுன்னழ கைகக்காட் டருணைசலா (அ)

9 எனையழித் திபபோ தெனைககல வாவிடி
னிதுவோ வாண்மை யருணைசலா (அ)

10 ஏனிநத வுறகக மெனைபபிற ரிழுகக
விதுவுனக கழகோ வருணைசலா (அ)

11. ஐம்புலக கள்வ ரகத்தினிற் புகுமபோ
தகத்தினீ யிலையோ வருணைசலா (அ)

12. ஒருவரு முன்னை யொளித்திதவர் வருவா
ருன்சூ தேயிது வருணைசலா (அ)

13 ஓங்கா ரப்பொரு ளொப்புயர் வில்லோ
யுனையா ரறிவா ரருணைசலா (அ)

14 ஔவைவபோ லெனைககுன் னருளைத் தநதினை
யாளுவ துன்கட னருணைசலா (அ)

15. கண்ணுககுக் கண்ணுய்க் கண்ணின்றிக் காணுனைக்
காணுவ தெவர்பா ரருணைசலா (அ)

16. காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தினை விடாமற்
கலந்திதனை டிருப்பா யருணைசலா (அ)

17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபைகூர்ந் தருளுவா யருணைசலா (அ)

18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணியென்
கீழ்மையைய பாழ்செய் யருணைசலா (அ)

19 குற்றமுற் றறுதவிதனை குணமாய்ப் பணிததாள
குருவுரு வாயொளி ரருணைசலா (அ)

20 கூர்வாட் கணணியர் கொடுமையிற் படாதருள
கூர்நெதினை சோகதரு ளருணைசலா (அ)

21. கெஞசியும் வஞ்சியாய்க் கொஞசமு மிரங்கில்
யஞசலென் றேயரு ளருணைசலா (அ)

22. கேளா தளிக்குமுன் கேடில் புகழைக
கேடுசெய் யாதரு ளருணைசலா (அ)

23. கையினிற் கனியுன் மெய்ரசங கொண்டுவ
கைவெறி கொளவரு ளருணைசலா (அ)

24 கொடியிட் டடியரைக் கொல்லினைக கட்டிக
கொண்டெங்ன் வாழ்வே னருணைசலா (அ)

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியா யெனைககொளக
குறையென் செய்தே னருணைசலா (அ)

26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைகணித் தாளவா யருணைசலா (அ)

27. சகலமும் விழுங்குங கதிரொளி யினமன
சலச மலர்ததியி டருணைசலா (அ)

28 சாப்பா டின்னைச சாரநதுண வாயான்
சாரதமாய்ப் போவ னருணைசலா (அ)

29. சித்தங் குளிரக்கதி ரத்தமைவத் தழுதவா
யைததிற வருண்மதி யருணைசலா (அ)

30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச செய்தருட்
சீரை யளித்தரு ளருணைசலா (அ)

31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சுமமா பொருந்திடங் கருணைசலா (அ)

32. சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
சோதி யுருகுகாட் டருணைசலா (அ)

33. செப்படி வித்தைதகற் றிப்படி மயக்குவிட்
டிருப்படு வித்தைதகாட் டருணைசலா (அ)

34. சேரா யெனின்மெய் நீரா யுருகிக்கண்
ணீராற் றழிவே னருணைசலா (அ)

35. சையெனத் தளளிற் செய்வினை சுடுமலா
லுய்வகை யேதுரை யருணைசலா (அ)

36. சொல்லாது சொலீநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா விருந்தா யருணைசலா (அ)

37. சோம்பியாய்ச் சுமமா சுகமுண் டிறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணைசலா (அ)

38. சௌரியங காட்டினை சழக்கற்ற தென்றே
சலியா திருந்தா யருணைசலா (அ)

39. ஞமலியிற் கேடா நானென் னுறுதியா
ணுடின் னுறுவே னருணைசலா (அ)

40. ஞானமில் லாதுன் ஞசையாற் றளர்வற
ஞானந் தெரித்தரு ளருணைசலா (அ)

41. ஞிமிறுபோ னீயு மலர்ந்திலை யென்றே
நோநின் றனையென் னருணைசலா (அ)

42. தத்துவந் தெரியா தத்தனை யுற்றுய்
தத்துவ மிதுவென் னருணைசலா (அ)

43. தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவா யருணைசலா (அ)

44 திருமபி யகநதனைத தினமகக கண்காண்
டெரியுமென் றனையென் னருணைசலா (அ)

45. தீமி லகத்திற் றேடியுந தனையான்
றிரும்பவுற் றேனரு ளருணைசலா (அ)

46. துப்பறி வில்லா விப்பிறப் பென்பய
னெப்பிட வாயே னருணைசலா (அ)

47. தூய்மன மொழியர் தோயுமுன் மெய்யகந்
தோயவே யருளென் னருணைசலா (அ)

48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே யென்னைச்
சேர வொழித்தா யருணைசலா (அ)

49. தேடா துற்றநற் றிருவரு ணிதியகத்
தியக்கந் தீாததரு ளருணைசலா (அ)

50. தைரிய மோடுமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந தேனரு ளருணைசலா (அ)

51. தொட்டருட் கைமெய் கட்டிடா யெனிலியா
னட்டமா வேனரு ளருணைசலா (அ)

52. தோடமி னீயகத் தோடொன்றி யென்றுஞ்சந
தோடமொன றிடவரு ளருணைசலா (அ)

53. நகைக்கிட மிலனின் னுடிய வெனையரு
ணகையிட்டுப பார்நீ யருணைசலா (அ)

54 நாணிலை சாடிட நாணை யொன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை யருணைசலா (அ)

55. நின்னெரி யெரிதனென நீறுக கிடுமுன்
னின்னருண மழைபொழி யருணாசலா (அ)

56. நீநா னறப்புலி நிதங்களி மயமா
நின்றிடு நிலையரு ளருணாசலா (அ)

57 நுண்ணுரு வுனையான் விண்ணுரு நண்ணிட
வெண்ணலை யிறுமென் றருணாசலா (அ)

58. நூலறி வறியாப பேதைய னென்றன்
மாலறி வறுததரு ளருணாசலா (அ)

59 நெகுநெக் குருகியான் புகுமிட வுனைப்புக
னகநனி நின்றனை யருணாசலா (அ)

60 நேசமி லெனகுன னணைசனைய காட்டிநீ
மோசனு செயாதரு ளருணாசலா (அ)

61. நைநதழி கனியா னலனிலை பததறி
ழடியுட கொலநல மருணாசலா (அ)

62. நொநதிடா துன்றனைத் தநதனைக் கொண்டிலை
யநதக னீயெனக கருணாசலா (அ)

63. நோக்கியே கருதிமெய் தாக்கியே பக்குவ
மாகநீ யாண்டரு ளருணாசலா (அ)

64. பற்றிமால் விடாதலை யுற்றிறு முனமருள்
பற்றிட வருளபுரி யருணாசலா (அ)

65. பாதத்தருண் மாலறப பார்தலை யெனினருள்
பாருனக காசொலவ ரருணாசலா (அ)

66. பித்துவிட் டுனைநேர் பித்தனைக் கினையருள்
பித்தந தெளிமருந் தருணாசலா (அ)

67. பீதியி லுனைசசார் பீதியி லெனைசசேர்
பீதியுன் றனககே னருணைசலா (அ)

68. புல்லறி வேதுரை நல்லறி வேதுரை
புல்லிட வேயரு ளருணைசலா (அ)

69. பூமண மாமனம் பூரண மணங்கொளப
பூரண மணமரு ளருணைசலா (அ)

70. பெயர்நினை த திடவே பிடிததிழுத தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணைசலா (அ)

71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப பிடிததெனைப்
பேயனைக் கினையென் னருணைசலா (அ)

72. பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பறறுக்கோ டாய்க்கா வருணைசலா (அ)

73. பொடியான் மயககியென் போததனைத பறித்துன்
போதத்தைக் காட்டினை யருணைசலா (அ)

74. போக்கும வரவுமில் பொதுவெளி யினிலருட்
போராட் டங்காட் டருணைசலா (அ)

75. பௌதிக மாமுடற் பற்றற்று நாளுமுன்
பவிசுகண் டுறவரு ளருணைசலா (அ)

76. மலைமருந் திடநீ மலைத்திட வோவருண்
மலைமருந தாயொளி ரருணைசலா (அ)

77. மானங்கொணை டுறுபவர் மானதனை யழித்தபி
மானமில லாதொளி ரருணைசலா (அ)

78 மிருகிடிற் கெருங்குங் கொருச வறிவனியான்
வஞ்சியா தருளினை யருணைசலா (அ)

79. மீகாம னிலலாமன் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காததரு ளருணைசலா (அ)

80. முடியடி காணு முடிவிடுத தனைநேர்
முடிவிடக் கடனிலை யருணைசலா (அ)

81 மூக்கிலன் முன்காட்டு முகுரமா காதினைத்
தாககி யணைநதரு ளருணைசலா (அ)

82 மெய்யகத் தின்மன மென்மல ரணையிணை
மெய்கலந திடவரு ளருணைசலா (அ)

83. மேன்மேற் ழ்ந்திடு மெலலியர்ச் சோந்துநீ
மேன்மையுற் றனையென் னருணைசலா (அ)

84 மைமைய னீத்தருண மையிணை லினதுண்
ணைமவச மாககினை யருணைசலா (அ)

85. மொட்டை *யடிதடினை வெட்ட வெளியினீ
நட்டமா டினையென் னருணைசலா (அ)

86 மோகந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்துமென்
மோகநதீ ராயென் னருணைசலா (அ)

87. மௌனியாய்க் கற்போன் மலரா திருந்தான்
மௌனமி தாமோ வருணைசலா (அ)

88. யவனென் வாயின் மண்ணினை யட்டி
யென்பிழைப் பொழித்த தருணைசலா (அ)

89 யாருமறி யாதென் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொளல் கொண்ட தருணைசலா (அ)

---

* 'யழித'தெனவும் பாடம்.

90. ரமணனென் றுரைத்தேதன் ரோசங் கொளாததனை
ரமித்திடச் செயவா வருணைசலா (அ)

91 ராப்பக லில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா வருணைசலா (அ)

92. லட்சியம் வைததருள ளஸதிரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனே டருணைசலா (அ)

93. லாபநீ யிகபர லாபமி லெனையுற்று
லாபமென் னுற்றனை யருணைசலா (அ)

94 வரும்படி சொலிலை வதென்ன படியள
வருந்திடின் றலைவிதி யருணைசலா (அ)

95 வாவென் றகம்புக்குன் வாழ்வரு ளன்றேறியென்
வாழ்விழந தேனரு ளருணைசலா (அ)

96. விட்டிடற் கட்டமாம் விட்டிடா துனையுயிர்
விட்டிட வருள்புரி யருணைசலா (அ)

97 வீடுவிட் டூர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுன்
வீடுகாட் டினையரு ளருணைசலா (அ)

98 வெளிவிட்டே னுன்செயல் வெறுத்திடா துன்னருள்
வெளிவிட் டெனைக்கா வருணைசலா (அ)

99. வேதாந் தததேத வேறற விளங்கும்
வேதப் பொருளரு ளருணைசலா (அ)

100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்தருட் குடியா
வைததினை விடாதரு ளருணைசலா (அ)

101. அம்புவி லாலிபோ லன்புரு வுனிலெனை
யன்பாக் கரைத்தரு ளருணைசலா (அ)

102 அருணை யென்றிறணை யாளருடகணணிபடடேனுன்
னருளவலை தபடுமோ வருணைசலா (அ)

103. சிநதித் தருட்படட சிலநதிபோற் கட்டிச
சிறையிட் டுண்டனை யருணைசலா (அ)

104 அன்பொடுன் ணைமநகே ளன்பர்த மன்பருக்
கன்பணை யிடவரு ளருணைசலா (அ)

105. என்போலுந தீனரை யினபுறக காததுநீ
யெநநாளுமை வாழ்நதரு ளருணைசலா (அ)

106. என்புரு கனபர்த மின்சாறகொள செவியுமென்
புன்மொழி கொளவரு ளருணைசலா (அ)

107 பொறுமையாம பூதர புன்சொலை நன்சாலாப
பொறுத்தரு ளிஷ்டமபின னருணைசலா (அ)

108. மாலை யளிததரு ணைசல ரமணவென
மாலை யணிநதரு ளருணைசலா (அ)

அருணை சலசிவ அருணை சலசிவ
அருணை சலசிவ அருணைசலா !
அருணை சலசிவ அருணை சலசிவ
அருணை சலசிவ அருணைசலா !

அருணை சலமவாழி யனபா கருமவாழி
அகஷர மணமாலை வாழி.

பாடீ

அருணசல நவமணிமாலை

வெண்பா

1 அசலனே யாயினு மசசனை தனனி
லசலையா மமமையெதி ராடு—மசல
வுருவிலச சததி யொடுஙகிட வோங்கு
டருணை சலமென் றறி.

கட்டளைக்கலித்துறை

2. சத்திய சிற்சுக மன்றிப பரவுபிர் சாரயிக்க
மாத்தவத தத்வ மசியரு ணைபபொரு ளாமசலத்
தர்த்தங் கனமது *வாகுளுசெவ் வாடக வாரொளியா
மூததி நிணைக்க வருளரு ணைசல முன்னிடவே.

விருத்தம்

3. அருணை சலத்திலுறு கருணை கரபபரம
னருணை விநத பதமே
பொருணடு சுற்றமொடு வருணதி பற்றியுள
மருணட லற்று நிதமுழுந
தெருணை டுளத்தினின லருணடி நிற்குமவ
ரிருணை முற்று புவிமேற்
றருணை ருணைகக திரி னருணை முற்றுசுக
வருணை யத்தி லிழிவார்.

---

* 'வாகு மிரணமய' எனவும் பாடம்.

வேறு

4. அண்ணை மலையுனை யெண்ணை னனவெனை
யண்ணைந தேதங்கிட வெண்ணைதே
மண்ணை மலவுட லெண்ணை வகமென
மண்ணை மாய்ந்திட வொண்ணைதே
தண்ணை ரளிசெறி கண்ணை டொருகிறி
பண்ணை தென்னிரு கண்ணைளா
பெண்ணை ணலியுரு நண்ணை வொளியுரு
வண்ணை லென்னக நண்ணையே.

வேறு

5 சீரான சோணைகிரி சிறக்க வாழுரு
சிற்சொரூப ணமிறையே சிறிய னேன்றன்
பேரான பிழையெல்லாம் பொறுததுக காத்துப
பின்னுமிவன் பாழிதனில் வீழா வண்ணங்
காரான கருணைவிழி கொடுப்பா யின்றேற்
கடும்பவத்தி னின்றுகரை யேற மாட்டே
னேரான துண்டோதாய் சிசுவுக் காற்று
நிகரற்ற நலனுக்கு நிகழ்த்து வாயே.

வேறு

6. கர்மாரி யென்றுநீ யன்பரா லென்றுமே
கதித்திடப படுகின்ரு
யாமாமெ யுனக்கிது வாமாவென் றையுறு
மருணைச லேச்சுரனே
யாமாயி னெங்ஙனந் தீரனே சூரனே
யாயினுட வல்லனங்கன்
காமாரி யாகுழுன் காலரண் சரண்புகு
கருத்தினுட் புகவலனே.

வேறு

7. அண்ணை மலையா யடியேனை
யாண்ட வன்றே யாவியுடற்
கொண்டா யெனகதோர் குறையுண்டோ
குறையுங் குணமு நீயல்லா
லெண்ணே னிவற்றை யென்னுயிரே
யெண்ண மெதுவோ வதுசெய்வாய
கண்ணே யுன்றன் கழலிணையிற்
காதற் பெருகதே தருவாயே

வேறு

8. புவிக்குட் பொங்கிடுமை புவிச்சொற் புங்கவன்
புரிகுழட் புண்ணியன் சுழிக்குட் சுந்தரன்
றவற்குச சுந்தரஞ் சதிகதற் பன்னனந
தலத்திற் புன்புலன் சழக்கிற றுன்புறுந
தவிக்குத் துஞசிடுமை படிக்குத தன்னுளந
தழைகதத் தன்பத மெனக்குத் தந்தனன்
சிவக்கச சின்மயஞ செழிகதத் தன்மயஞ
செகத்திற் றுன்னுசெம பொருப்புச செம்மலே.

கட்டளைக்கலித்துறை

9. அம்மையு மபபனு மாயெனைப் பூமியி லாக்கியளித்
தமமகி மாயையெ னுழ்கடல் வீழ்ந்துயா னுழநதிடுமுன்
னென்மன மன்னி யிழுதுன் பதததி லிருத்தினையால்
சின்மய னுமரு ணசல நின்னருட் சித்ரமென்னே.

ஸ்ரீ

அருணசல பதிகம்

எழுசீர்விருத்தம்

1. கருணையா லென்னை யாண்டநீ யெனக்குன்
காட்சிதந தருளிலை யென்று
விருணெஞ் யுலகி லேங்கியே பதைத்திவ்
வுடல்விடு லென்கதி யென்ணு
மருணனைக் காணு தலருமோ கமல
மருணனுக கருணை மன்னி
யருணனி சுரந்தங் கருவியாய்ப பெருகு
மருணமா மலையெனு மன்பே.

2. அன்புரு வருணை சலவழுன் மெழுகா
யகத்துனை நினைந்துனைந் துருகு
மன்பிலி யெனக்குன் னன்பினை யருளா
தாண்டெனை யழித்திட லழகோ
வன்பினில் விளையு மின்பமே யனைப
ரகத்தினி லூறுமா ரமுதே
யென்புக விடதின் னிட்டமென் னிட்ட
மின்பதெற் கென்னுயி ரிறையே.

3. இறையுனை நினையு மெண்ணமே நண்ணு
வெனையுன தருட்கயிற் றூளீர்த்
திறையுயி ரின்றிக் கொன்றிட நின்று
யென்குறை யியறறின னேனை

யிறையினிக் குறையென் குற்றயி ராக்கி
யெனவதைத் திடலெதற் கிங்ங
னீறவ ணமருண சலவெண முடித்தே
யேகண வாழிநீ டூழி.

4 **உள**ழியில் வாழு மாக்களி லென்பா
லாதியம யாதுநீ பெற்றுய்
பாழினில் வீழா தேதணழையைக் காத்துன்
பதத்தினி லிருத்திவைத தனேயே
யாழியாங் கருணை யண்ணலே யெண்ண
வகமிக ணாணநண் ணிடுமால்
வாழிநீ யருண சலவுண வழுத்தி
வாழ்த்திடத் தாழ்த்துமென் றலையே.

5. தலைவநீ யென்னக களவினிற் கொணர்நதுன்
ருளிலிந நாளவரை வைத்தாய்
தலைவனின் றன்மை யென்னவென் பாரக்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்
தலைவநான் வலைமான் றணநிக ராதென்
றளாவினுக் கழிவுநா டிடுவாய்
தலைவண மருண சலவுள மேதோ
தமியனை தணையுணர் தற்கே.

6. தற்பர நாளுந தாவினிற் றங்கித்
தண்டலர் மண்டுக மானேன்
சிற்பத நற்றே ணண்மல ரளியாச
செய்திடி லுய்தியுண் டென்ற

னற்பதப் போதி ணணியிர விட்டா
னட்டதூ ணகுமுன் பழியே
வெற்புரு வருண விரிகதி ரொளியே
விண்ணினு நுண்ணருள வெளியே.

7. வெளிவளி தீநீர் மண்பல வுயிரா
விரிவுறு பூதபௌ திகங்கள
வெளியொளி யுன்ஹ யன்றியின் றென்னின்
வேறுயா ணருளன விமலா
வெளியதா யுளத்து வேறற விளங்கின்
வேறென வெளிவரு வேணர்
வெளிவரா யருண சலவவன் றலையில்
விரிமலாப பதத்தின வைத்தே.

8 வைத்தின வாளா வையகத துய்யுட
வழியறி மதியழித் திங்ஙன்
வைத்திடி லார்க்கு மின்பிலை துன்பே
வாழ்விதிற் சாவதே மாண்பாம்
பைத்தியம பற்றிப பயனறு மெனககுன்
பதழுறு மருமருந தருள்வாய்
பைத்திய மருந்தாப் பாரொளி ரருணை
பருப்பத வுருபபெறு பரனே.

9. பரமனின் பாதம பற்றறப பற்றும
பரவறி வறியாரிற் பரமன்
பரமூனக் கெனவென் பணியறப் பணியாய்
பரித்திடு மூனக்கெது பாரம்

பரமநிற் பிரிநதிவ வுலகினைத் தலையிற
பற்றியான் பெற்றது போதும்
பரமனு மருணை சலவெனை யினியுன்
பதத்தினின் றுதுக்குறப் பாரேல்.

10. பாரததனன் புதுமை யுயிர்வலி காநத
பருவத மொருதர மிதனை
யோரத்திடு முயிரின் சேட்டையை யொடுக்கி
யொருதன தபிமுக மாக
வீர்ததததைத த தன்போ லசலமாச் செய்தவ்
வின்னுயிரா பலிகொளு மிஃதென்
னேர்த்துயமி னுயிராகா ளுளமதி லொளிரிவ
வுயிரகொலி யருணமா கிரியே.

11. கிரியிது பரமாக் கருதிய வென்போற்
கெட்டவ ரெத்தனை கொல்லோ
விரிதுய ராலிப் பிழைபபினில் விழைவு
விட்டுடல விட்டிட விரகு
கருதியே திரிவீ கருத்தினு ளொருகாற்
கருதிடக் கொலாமலே கொல்லு
மருமருந தொன்றுண் டவனியி லதுதா
னருணமா திரமென வறிவீ.

ஸ்ரீ

அருணசல அஷ்டகம்

எண்சீர்விருத்தம்

1. அறிவறு கிரியென வமர்தரு மம்மா
வதிசய மிதன்செய லறிவரி தார்க்கு
மறிவறி சிறுவய ததுமுத லருணை
சலமிகப் பெரிதென வறிவினி லங்க
வறிகில னதன்பொரு ளதுதிரு வண்ணை
மலையென வொருவரா லறிவுறப் பெற்று
மறிவினை மருளுறுத் தருகினி லீர்கக
வருகுறு மமயமி தசலமாக் கண்டேன்.

2. கண்டவ னெவனெனக் கருத்தினு ணுடக்
கண்டவ னின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டன னென்றிடக் கருத்தெதழு வில்லை
கண்டில னென்றிடக் கருத்தெதழு மாறென்
விண்டிது விளக்கிடு விறலுறு வோனர்
விண்டிலை பண்டுநீ விளக்கினை யென்றுல்
விண்டிடா துன்னிலை விளக்கிட வென்றே
விண்டல மசலமா விளங்கிட நின்றுப்.

3. நின்னையா னுருவென வெண்ணியே நண்ண
நிலமிசை மலையெனு நிலையினை நீதா
னுன்னுரு வருவென வுன்னிடின் விண்ணைக்
குறவுல கலைதரு மொருவனை யொககு

முன்னுரு வுனலற வுன்னிட முந்நீ
ருறுசருக் கரையுரு வெனவுரு வோயு
மென்னையா னறிவுற வென்னுரு வேறே
திருநதனை யருணைவான் கிரியென விருநதேதாய்.

4 இருந்தொளி ருணைவிடுத் தடுத்திட லெறய்வ
மிருட்டினை விளகெகடுத் தடுத்திட லேகா
ணிருநதொளி ருணையறி வுறுத்திடற் கென்றே
யிருநதனை மதந்தொறும் விதவித வுருவா
யிருநதொளி ருணையறி கிலரெனி லன்றே
ரிரவியி னறிவுறு குருடரே யாவா
ரிருந்தொளி ரிரண்டற வெனதுளத் தொன்று
யிணையறு மருணைமா மலையெனு மணியே.

5. மணிகளிற் சரடென வுயிர்தொறு நாளு
மதநதொறு மொருவனு மருவினை நீதான்
மணிகடைந் தெனமன மனமெனுங் கல்லின்
மறுவறக் கடையநின் னருளொளி மேவும்
மணியொளி யெனப்பிறி தொருபொருட் பற்று
மருவுற லிலநிழற் படிதகட் டின்வின்
மணியொளி படநிழல் பதியுமோ வுன்னின்
மறுபொரு ளருணைநல் லொளிமலை யுண்டோ.

6. உண்டொரு பொருளறி வொளியுள மேநீ
யுளதுனி லலதிலா வதிசய சத்தி
நின்றணு நிழனிரை நினைவறி வோடே
நிகழ்வினைச் சுழலிலந் நினைவொளி யாடி

கண்டன நிழற்சக விசித்திர மூளருங்
கண்முதற் பொறிவழி புறத்துமொர் சில்லா
னின்றிடு நிழலபட நிகரருட் குன்றே
நின்றிட சென்றிட நினைவிட வின்றே.

7. இன்றக மெனுநினை வெனிற்பிற வொன்று
மின்றது வரைபிற நினைவெழி லார்க்கெற்
கொனறக முதிதல மெதுவென வுள்ளாழ்ந
துளத்தவி சுறினெரு குடைநிழற் கோவே
யின்றகம புறமிரு வினையிறல சன்ம
மின்புதுன் யிருளொளி யெனுங்கன விதய
மன்றக மசலமா நடமிடு மருணை
மலையெனு மெலையறு மருளொளிக கடலே.

8. கடலெழு மெழிலியாற் பொழிதரு நீரதான
கடனிலை யடைவரை தடைசெயி னில்லா
துடலுயி ருனிலெழு முனையுறு வரைபி
லுறுபல வழிகளி லுழலினு நில்லா
திடவெளி யலையினு நிலையிலை புள்ளுக
கிடநில மலதிலை வருவழி செல்லக்
கடனுயிர் வருவழி சென்றிட வின்பக்
கடலுனை மருவிடு மருணைபூ தரனே.

ஸ்ரீ

அருணசல பஞ்சரத்னம்

வெண்பா

1. அருணிறை வான வழுதக கடலே
விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கு—மருண
கிரிபரமான் மாவே கிளருளபபூ நன்றுய
விரிபரிதி யாக விளங்கு

2. சிததிரமா மிஃதெல்லாஞ செடமலேயே நின்பாலே
யுத்திதமாய் நின்றே யொடுங்கிடுமா—னிதியழு
நானென் றிதய நடித்திடுவை யாலுன்போ
தானிதய மென்றிடுவர் தாம.

3. அகமுகமா ரந்த வமலமதி தனை
லகமிதுதா னெங்கெழுமென் றுய்ந்தே—யகவுருவை
நன்கறிந்து மூநநீ நதிபோலு மோயுமே
யுன்கணரு ணசலனே யோர.

4. வெளிவிடயம் விட்டு விளங்குமரு ணேசா
வளியடகக நிற்கு மனத்தா—லுளமதனி
லுன்னைத் தியானித்து யோகி யொளிகாணு
முன்னி லுயர்வுறுமீ துன்.

5. உன்னிடதி லொப்புவித்த 'வுளளத்தா லெப்பொழுது
முன்னைக்கண் டெல்லாமு முன்னுருவா—யன்னியமி
லன்புசெயு மன்றே னருணசலாவெல்கு
மின்புருவா முன்னிலாழ்ந் தே.

6. அருண கிரிரமண ரரியத்திற் கண்ட
வருமறையந் தக்கருததே யாகு—மருண
சலபஞ் சகமணியைத் தண்டமிழ்வெண் பாவா
லுலகுக் களித்தா னுவநது

தனி

விருத்தம்

அரியாதியி தரசீவர தகவாரிச குகையில்
லறிவாயரமி பரமாததும னருணசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரரர்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாமவிழி திறவாநிச மறிவாயது வெளியாம.

வாழ்த்து

வாழ்க வானரு ணசல வண்பெயர்
வாழ்க வபபெயா வாய்துதி பஞசகம்
வாழ்க வாய்மலர் மாரம ணன்பதம்
வாழ்க வப்பத மன்னுநல் லன்பரே.

ஓம் தத ஸத

ஸ்ரீ

அருணைசல ஸ்துதி பஞ்சகம்

ஸமபூரணம

உபதேசவுத்தியார்

---

1. கன்மம் பயன்றரல் கர்த்தன தாணையாற்
கன்மங் கடவுளோ வுந்தீபற
கன்மஞ் சடமதா லுந்தீபற.

2. வினையின் விளைவு விளிவுற்று வித்தாய்
வினைகடலை வீழ்த்திடு முந்தீபற
வீடு தரலிலை யுந்தீபற.

3. கருதுதலுக காக்குநிட் காமிய கன்மங்
கருத்தைதத் திருத்தியஃ துந்தீபற
கதிவழி காண்பிக்கு முந்தீபற.

4. திடமிது பூசை செபமுந் தியான
முடல்வாக் குளத்தொழி லுந்தீபற
வுயர்வாகு மொன்றிலொன் றுந்தீபற.

5. எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
வெண்ணி வழிபட லுந்தீபற
வீசனற் பூசனை யுந்தீபற.

6. வழுத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்
விழுபபமா மானத முந்தீபற
விளம்புந தியானமி துந்தீபற.

7. விட்டுக் கருதலி னுறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
விட்டிடா தன்னலே யுந்தீபற
சேடமா முன்னலே யுந்தீபற.

8. அனியபா வத்தி னவனக மாகு
மனனிய பாவமே யுநதீபற
வனைத்தினு முததம முநதீபற

9. பாவ பலததிறை பாவனை தீதசற்
பாவத திருத்தலே யுநதீபற
பரபததி தததுவ முநதீபற.

10. உதிதத விடததி லொடுங்கி யிருத்த
லதுகனமம் பததியு முநதீபற
வதுயோக ஞானமு முநதீபற.

11. வளியுள் ளடக்க வலைபடு புட்போ
லுளமு மொடுங்குற முநதீபற
வொடுக்க வுபாயமி துநதீபற.

12. உளமு முயிரு முணர்வுநு செயலு
முளவாங் கிலையிரண் டுநதீபற
வொன்றவற் றின்மூல முநதீபற.

13. இலயமு நாச மிரண்டா மொடுக்க
மிலயித் துளதெது முநதீபற
வெழாதுரு மாய்நததே லுநதீபற.

14. ஒடுக்க வளினை யொடுங்கு முளத்தை
விடுககவே யோர்வழி யுந்தீபற
வீயு மதனுரு வுந்தீபற.

15. மனவுரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனகதேகார் செயலிலை யுந்தீபற
தன்னியல் சார்நதன னுநதீபற.

16. வெளிவிட யங்களை விட்டு மனந்தன்
னெளியுரு வோர்தலே யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ச்சியா முந்தீபற.

17. மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்தீபற
மார்க்கமே ரார்ககுமி துந்தீபற.

18. எண்ணங்க ளெமனம் யாவினு நானெனு
மெண்ணமே மூலமா முந்தீபற
யாரு மனமென வுந்தீபற

19. நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுண்
ணன்றலை சாய்ந்திடு முந்தீபற
ஞான விசாரமி துந்தீபற

20 நானென்று தானத்து நானெனென் றுன்றது
தாணுகத் தோன்றுமே யுந்தீபற
தானது வூன்றமா முந்தீபற.

21 நானென்னுஞ் சொற்பொரு ளாமது நானுமே
நானற்ற தூக்கத்து முந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தா லுந்தீபற.

22. உடலபொறி யுளள முயிரிரு ளெல்லாஞ்
சடமசத் தானதா லுந்தீபற
சத்தான நானல்ல வுந்தீபற.

23. உள்ள துணர வுணர்வுமே றின்மையி
னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
வுணர்வேவுநா மாயுள முந்தீபற.

24. இருக்கு மியற்கையா லீசசீ வர்க
ளொருபொரு ளேயாவ ருந்தீபற
வுபாதி யுணர்வேவே றுந்தீபற.

25. தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
றன்னை யுணர்வதா மூந்தீபற
தாளை யொளிர்வதா லுந்தீபற.

26. தாளை யிருத்தலே தன்னை யறிதலாந
தானிரண் டற்றதா லுந்தீபற
தன்மய நிட்டையீ துந்தீபற

27. அறிவறி யாமையு மற்ற வறிவே
யறிவாகு முண்மையீ துந்தீபற
வறிவதற் கொன்றிலை யுந்தீபற

28. தளைதியல் யாதெனத் தான்றெரி கிற்பின்
னளைதி யனந்தசத துந்தீபற
வகண்ட சிதானந்த மூந்தீபற.

29. பந்தவீ டற்ற பரசுக முற்றவா
றிந்த நிலைநிற்ற லுந்தீபற
விறைபணி நிற்றலா மூந்தீபற.

30. யானற் றியல்வது தேரி னெதுவது
தானற் றவமென்று ணுந்தீபற
தாளும் ரமணைச ணுந்தீபற.

உபதேசவுந்தியார் மூற்றிற்று.

உள்ளது நாற்பது

மங்கலம்

வெண்பா

உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுளளதா—வுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுளளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள வுணர்.

மரணபய மிக்குளவம் மக்களர ணைக
மரணபவ மில்லா மகேசன்—சரணமே
சார்வர்தஞ சார்வொடுதா ஞசாவுற்றூ சாவெண்ணஞ்
சார்வரோ சாவா தவர்.

நூல்

1. நாமுலகங் காண்டலா ணைவாளு சததியுள
வோர்முதலே யொப்ப லொருதலேயே—நாமவுருச்
சித்திரமும் பார்ப்பா ணுருசேர்படமு மாரொளியு
மத்தனையுந் தாரு மவன்.

2. மும்முதலே யெம்மதமு முற்கொள்ளு மோர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்குமென்று மும்முதலு - மும்முதலே
யென்னலகங் கார மிருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையி னிற்ற றலை.

3. உலகுமெய்பொய்த் தோற்ற முலகறிவா மன்றென்
றுலகுசுக மனறென றுரைத்தை—னுலகுவிட்டு
தன்னையோரா தொன்றிரண்டு தானற்று நானற்ற
வநிலையில் லாககுமொப பாம்.

4. உருவநதா னுயி னுலகுபர மற்று
முருவநதா னன்றே லுவற்றி—னுருவத்தைக்
கணணுறுதல யாவனெவன் கண்ணலா ற காடசியுணடோ
கண்ணதுதா னநதமிலாக் கண்.

5. உடல்பஞ்ச கோச வுருவதனு ளுந்து
முடலென்னுஞ் சொல்லி லொடுங்கு—முடலன்றி
யுண்டோ வுலக முடலவிட் டுலகத்தைக்
கண்டா ருளரோ கழறு.

6 உலகைகம் புலன்க ளுருவேறன் றவ்வைவ
புலனம் பொறிகுப புலனு—முலைகமன
மொன்றைறம பொறிவாயா லோாநதிடுதலான்மனதனை
யன்றியுல குண்டோ வறை.

7. உலகறிவு மொன்று யுதிததொடுங்கு மேனு
முலகறிவு தன்னு லொளிரு—முலகறிவு
தோன்றிமறை தறகிடனுயத தோன்றிமறை யாதொளிரும
பூன்றமா மஃதே பொருள்.

8. எப்பெயரிட் டெவவுருவி லேத்தினுமார் பேருருவி
லப்பொருளாக காணவழிய தாயினுமம்-மெய்பபொருளி
னுண்மையிறற னுணமையினை யோாநதொடுங்கி
யுண்மையிற் காண லுணர். [யொன்றுதலே

9. இரட்டைகண் முபபுடிக ளென்றுமொன்று பற்றி
யிருப்பவா மவ்வொன்றே தென்று—கருத்திலுட்
கணடாற் கழலுமவை கண்டவ ரேயுண்மை
கண்டார் கலங்காரே காண்.

10. அறியாமை விட்டறிவின் ருமறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்ருகு மந்த—வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந தன்னை
யறியு மறிவே யறிவு.

11. அறிவுறுந் தன்னை யறியா தயலை
யறிவ தறியாமை யன்றி—யறிவோ
வறிவயற் காதாரத் தன்னை யறிய
வறிவறி யாமை யறும்.

12. அறிவறி யாமையு மற்றதறி வாமே
யறியுமை துண்மையறி வாகா—தறிதற்
கறிவிதற் கன்னியமின் ருயவிவ தாற்ரு
னறிவாகுமை பாழுன் றறி.

13 ஞானமாந் தானேமெய் நாலுவா ஞானமஞ்
ஞானமாம் பொய்யாமரு ஞானமுமே—ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெயயாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.

14. தன்மையுண்டேன் முன்னிலைப டாக்கைக டாமுளவாந்
தன்மையி னுண்மையைத் தாளுய்ந்து-தன்மையறின்
முன்னிலைப டர்கைக முடிவுற்றென் ருயொளிருந
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.

15. நிகழ்வினைப பற்றி யிறபபெதிரவு நிற்ப
நிகழாகா லவையு நிகழுவே—நிகழ்வொன்றே
யின்றுண்மை தேரா திறபபெதிர்வு தேரவுன
லொன்றின்றி யெண்ண வுனல.

16. நாமன்றி நாளெது நாடேது நாடுநகா
ணுமடமபே ணுணைட்டு ணுமபடுவ—நாமுடமபோ
நாமின்றன் றெண்ணுமொன்று நாடுங்கங் கெங்கு
ணுமுண்டு நாணுடி ணும . [மொன்று

17. உடனுனே தன்னை யுணராாக குணர்நதாாக்
குடலளவே நான்ற னுணராார்க—குடலுள்ளே
தன்னுணாநதாாககெலலையறத் தானெளிரு நானிதுவே
யினனவர்தம பேதமென வெண்.

18 உலகுண்மை யாகு முணர்விலலார்க குள்ளார்க்
குலகளவா முணமை யுணராாக்—குலகிணுக
காதார மாயுருவற் றுருமுணர்ந தாருண்மை
யீதாகும பேதமிவர்க் கென்.

19. விதிமதி மூல விவேக மிலார்க்கே
விதிமதி வெலலும விவாதம்—விதிமதிகட்
கோர்முதலாந் தன்னை யுணர்நதா ரவைதணநதார்
சாரவதோரா பின்னுமவை சாற்று

20. காணுந தனைவிட்டுத் தான்கடவு ளாககாணல
காணு மதேணுமயமாங் காட்சிதனைக்—காணுமவன்
றுன்கடவுள கணடாணுந தன்முதலை தான்முதல
தான்கடவு ளன்றியில தால. [போய்த்

21. தன்னைத்தான் காண றலைவன் றனைககாண [தான்
லென்னும்பன் னூலுணைமை யென்னையெனின்–றன்னை த
காணலெவன் றூனைன்று றகாணவொணு தேறறலைவ ற
காணலெவ னூணுதலை காண்.

22 மதிகைகாளி தநதம் மதிககு ளொளிரு
மதியினை யுளளே மடக்கிப—பதியிற்
பதிததிடுத லன்றிப் பதியை மதியான
மதிததிடுத லெங்ஙன் மதி.

23 நானென்றித் தேக நவிலா துறககத்து
நானின்றென் றூரு நவில்வதிலை—நானெனை
றெழுநதபி னெல்லா மெழுமிநத நானெங
கெழுமென்று நுண்மதியா லெண்.

24 சடவுடனை னென்னுது சசசித் துதியா
துடலளவா நாவெனை றுதிக்கு—மிடையிலிது
சிசசடகதி ரநதிபந்தனு சீவனுட்ப மெய்யகநதை
யிச்சழு சாரமன மெண்.

25. உருபபறறி யுண்டா ழுருப்பற்றி நிற்கு
ழுருபபற்றி யுணடுமிக வோங்கு—ழுருவிட்
டுருப்பற்றுந் தேதடினை லோட்டம் பிடிக்கு
ழுருவற்ற பேயகநதை யோர்.

26 அகநதையுண் டாயி னனைத்துமுண் டாகு
மகநதையின் றேலின் றனைத்து—மகநதையே
யாவுமா மாதலால் யாதிதென்று நாடலே
யோவுதல் யாவுமென வோர்.

27. நாணுதியா தளளநிலை நாமதுவா யுளளநிலை
நாணுதிக்குந தானமதை நாடாம—ணுணுதியாத
தன்னிழபபைச சாவதிதவன் சாராமற் றுனதுவாந
தன்னிலையி னிற்பதிதவன் சாற்று.

28. எழும்பு மகநதை யெழுமிடததை நீரில்
விழுநத பொருளகாண வேண்டி—முழுகுதல்போற்
கூர்நதமதி யாற்பேசசு மூச்சடகதிக கொண்டுள்ளே
யாழ்நதறிய வேண்டு மறி.

29. நானென்று வாயா னவிலாதுள் ளாழ்மனத்தா
ணனென்றெந குநதுமென நாடுதலே—ஞானநெறி
யாமன்றி யன்றிதுநா ணுமதுவென் றுன்னறுணை
யாமதுவி சாரமா மா.

30 நாணு ரெனமனமுண் ணுடியுள நண்ணைவே
நாணு மவன்றலை நாணமுற—நாணுணைத்
தேதான்றுமொன்று தாணுகத தேதான்றி னுநா னன்று
பூன்றமது தாணும பொருள். [பொருள

31 தன்னை யழித்தெழுநத தன்மயா னநதருக்
கென்னை யுளதென்றி யற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்.

32. அதுநீயென் றம்மறைக ளார்த்திடவுந் தன்னை
யெதுவென்று தான்றேர்ந திராஅ-தஅதுநா
னிதுவன்றென் றெண்ணுல ரின்மையினு லென்று
மதுவேதா ணுயமர்வ தால்.

33. என்னை யறியேனை னென்னை யறிநேதனை
னென்ன னைகபபுக் கிடனைகு—மென்னை
தினைவிடைய மாகவிரு தாணுண்டோ வொன்று
யினைவரனு பூதியுண்மை யால்.

34 என்று மெவர்க்கு மியலடா யுளபொருளை
யொன்று முளதது ளுணாநதுநிலை—நின்றிடா
துண்டின் றுருவருவென வுரைன்றிரண் டன்றென்றே
சண்டையிடன் மாயைச சழககு.

35. சித்தமா யுளபொருளை த தேர்நதிருததல் சித்திபிற
சித்தியெலாஞ சொப்பனமார் சிததிகளே-நிதநிரைவிட்
டோநதா லவைமெயயோ வுணமைநிலை நின்று
தீர்நதார் தியங்குவரோ தேர்.

[பொயம்மை

36 நாமுடலென் றெணணினல நாமதுவென் றெணணுமது
நாமதுவா நிற்பதற்கு நற்றுணையே—யாமென்று
நாமதுவென் றெணணுவதே ளுன்மனித னென்
நாமதுவா நிற்குமத ளுல்.

[றெணணுமோ

37. சாதகததி லேதுவிதனு சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகினற வாதமது முண்மையல—வாதரவாய்த்
தான்றேடுங் காலுந தினையடைநத காலதது
தான்றசம னன்றியாரா தான்.

38. வினைமுதனு மாயின் வினைபயன் றுய்பபோம்
வினைமுதலா ரென்று வினவித்—தினையறியக்
கர்ததத் துவமபோய்க் கருமமூன் றுஙகழலு
நித்தமா முத்தி நிலை.

39. பத்தலை னென்னுமட்டே பாதமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தலை ரென்றுதன்னைப பாகதுங்காற்-சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் முனிற்க நிற்காதேற் பந்தநிலை
முத்தநிலை முன்னிற்கு மோ.

40 உருவ மருவ முருவருவ மூன்று
முறுமுத்தி யென்னி லுரைப்ப—னுருவ
மருவ முருவருவ மாயு மகநூலை
யுருவழிதன் முத்தி யுணர.

உள்ளது நாற்பது
முற்றிற்று

உள்ளதுநாற்பது - அனுபந்தம்

மங்கலம்

விருத்தம்

எதன்கண்ணே நிலையாகி யிருந்திடுமிவ் வுலகமெலா
மெதன தெல்லா
மெதனின்றிவ் வினைத்துலகு மெழுமோமமற் றிவையாவு
மெதன்பொ ருட்டா
மெதனுலிவ் வையமெலா மெழுந்திடுமிவ் வெல்லாமு
மெதுவே யாகு
மதுதானே யுளபொருளாஞ சத்தியமா மச்சொருப
மகத்தில் வைபபாம்.

நூல்

வெண்பா

1. சத்தினைக் கத்திறற் சாரபகலுஞ சார்பகலச
சித்தத்தின் சார்பு சிதையுமே—சித்தச்சார்
பற்ற ரலிவிலதி லறஞர்சீ வன்முதறி
பெற்ற ரவரிணக்கம் பேண்.

2. சாதுறவு சாரவுளஞ் சார்தெளிவி சாரத்தா
லேதுபர மாம்பதமிங் கெய்துமோ—வோதுமது
போதகனு ஞாறபொருளாற புணணியத்தாற பின்னு
சாதகத்தாற் சாரவொணு தால். [மொரு

3. சாதுக்க ளாவார் சுகவாச நண்ணிறு
லேதுககா மிநநியம மெல்லாமு—மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு.

4. தாபநதண் சநதிரணற் றைனியநற் கற்பகத்தாற்
பாபநதான கங்கையாற் பாறுமே—தாபமுத
லிமலூன்று மேகு மிணையில்லா சாதுக்க
டம்மா தரிசனத்தாற் றுன்

5. கம்மயமாந தீர்ததங்கள் கன்மண்ணுந தெய்வங்க
ளம்மகத்துக் கட்கிணையே யாகாவா—மமமவவை
யெண்ணிறு ளாற்றாய்மை யேய்விபப சாதுகக்கள்
கண்ணிறற் கண்டிடவே காண்.

6. தேவறு ராமனந தேதருவ னென்மன
மாவியா மென்ற லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குநு சுருதியா
லேகநுந் தேவனே யென்று.

விருத்தம்

7. ஒளியுனக் கெதுபக வினனெனக் கிருளவிளக
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு வகமதே.

வேறு

8. இதயமாந குகையி ணுபப ணேகமாம் பிரம்ம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிாநதிடு மான்மா வாக
விதயமே சாாவாய் தன்னை யெண்ணியா ழுலது வாயு
வதனுட ணுழ்ம னத்தா லான்மாவி னிட்ட ணுவாய்.

வெண்பா

9. அகககம லத்தே யமல வசல
வகழுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

விருத்தம்

10. தேகங் கடநிகர் சடமிதற ககமெனுந திகழ்விலதா
ணுகஞ் சடலமி றுயிலினி றினழுறு நமதியலாற்
கோகங் கரனெவ ணுளணுணாந துளருளகுகையுள்ளே
சோகம புரணவ ருணகிரி சிவவிபு சுயமொளிர்வான்.

வெண்பா

11. பிறநத தெவன்றன் பிரமமழூ லத்தே
பிறநததெவ ணுனென்று பேணிப—பிறந்தா
னவனே பிறநதா னவனிதழு னீச
னவனவன வன்றினழு நாடு.

12 இறிவுடல்யா னென்ன லிகந்திடுக வென்று
மொழிவிலின் பாநதன்னை யோர்க—வழியு
முடலோம்ப லொடுதனை யோரவுனல் யாறு
கடக்கக் காப்புணெகாண் டற்று.

13 தானந் தவமவ்வளவி தன்மம்யோ கமபத்தி
வானம் பொருளசாந்தி வாய்மையருள—மோனநிலை
சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பந
தேகான்ம பாவமற றோ.

14. வினையும் விபததி வியோகமரு ஞான
மினையவையாக கென்றுய்ந திடலே—வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடாத னின்றியவை யென்றுமிரு
ணைகமன லேயுண்மை யாம.

15. சததியிறற் றுமியங்குந் தன்மையுண ராதகில
சித்திகணரு சோவமெனச் சேட்டிக்கும்-பித்தர்கூத
தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித் தெவ்வரெனச்
சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு.

16. சித்தத்தின் சாந்தியதே சிதமா முத்தியெனிற்
சிததததின் செய்கையின்றிச சித்தியாச-சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வரெஙஙன் சித்தக கலக்கநதீர்
முத்திசுகந தேதாய்வார மொழி.

17. பூபரந தாங்கவிறை போலியுயிர தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண் - மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சுமைமை வண்டிவை யாதுதலை
கொண்டுநலி கொண்டதவர் கோது.

விருத்தம்

18. இருமூலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமூப் பொருளுள நிறமபல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

19. அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருநதம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருபபிடம்.

வேறு

20. இதயமலர்க குகையகமா யிலகிறையே
குகேசனென வேத்தப பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுளுசோகம
பாவனைதா னின்னு டமபிற்
றிதழுறுநா னெனுநதிடமபோ லபபியாச
பலததாலத தேதவாப் நிற்கிற
சிதையுடனு னெனுமவிதனை செஙகதிரோ
னெதிருளபோற் சிதையு மன்றே.

21 எபபெருஙகண் ணுடியின்கண் ணிவையாவு
நிழலாக வெதிரே தோனறு
மிபபிரபஞ சத்துயிர்கட் கெலலாமவ
விதயமென விசைபப தேதோ
செப்புதியென் றேவினவு மிராமனுக்கு
வசிட்டமுனி செப்பு கின்று
னிபபுவியி னுயிர்க்கெல்லா மிதயமிரு
விதமாகு மெண்ணுங் காலே.

22. கொளத்தக்க துநதள்ளத தக்கதுமா
மிவ்விரண்டின் கூறு கேளா
யளத்தற்கா முடமபின்மா பகதனொரிடத்
திதயமென வமைநத வங்கந

தளத்தக்க தோரறிவா காரவித
யங்கொளளத் தக்க தாமென்
றுளத்துட்கொள ளஃதுளுமப புறமுமுள
துள்வெளியி லுள்ள தன்றும்.

23. அதுவேழுக கியவிதய மதன்கண்ணிவ்
வகிலமுமே யடாநதி ருக்கு
மதுவாடி யெப்பொருட்கு மெல்லாச்செல்
வங்கட்கு மதுவே யில்ல
மதனுலே யணைத்துயிாககு மறிவதுவே
யிதயமென வறைய லாகுஞ
சிதையாநிற் குஙகற்போற் சடவுடலி
னவயவத்தோர் சிறுகூ றன்றுல்.

வேறு

24. ஆதலிறு லறிவுமய மாஞசுத்த
விதயததே யகதனைதச சேர்க்குஞ
சாதனையால் வாதனைக ளொடுவாயு
வொடுகககழுமே சாருந தானே.

வெண்பா

25 அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனு லகத்தி
னகிலவா சத்தி யகற்று.

விருத்தம்

26. விதவிதமா நிலைகளெலாம் விசாரஞ் செய்து
மிச்சையறு பரமபதம யாதொான் றுண்டோ
வதனையே திடமாக வகத்தாற் பற்றி
யனவரத முலகில்வீள யாடு வீரா

வெதுசகல விதமான தோற்றங் கட்கு
மெதார்த்தமதா யகத்துளதோ வதைய றிந்தா
யதனுலப பார்வையினை யகலா தெனறு
மாசைபோ லுலகில்வினை யாடு வீரா.

27 போலிமன வெழுச்சிமகிழ் வுற்றே ஞகிப
போலிமனப் பதைப்புவெறுப புற்றே ஞகிப
போலிழுயல் வாநதொடக்க முற்றே ஞகிப
புரையிலனு யுலகில்வினை யாடு வீரா
மாலெனுமபல் கட்டுவிடு பட்டோ ஞகி
மன்னுசமம ஞகியெல்லா நிலைமைக் கண்ணும
வேலைகள்வே டத்தினையவ வெளியிற் செய்து
வேண்டியவா றுலகிலவினை யாடு வீரா.

வெண்பா

28. அறிவுண்மை நிட்டனு மான்மவித் தாவா
னறிவாற் புலன்செற்று ஞர்தா—னறிவங்கி
யாவனறி வாங்குலிசத் தான்கால காலனவன்
சாவினைமாய் வீரனெனச சாற்று.

29. ததுவங் கண்டவற்குத தாமே வளருமொளி
புததிவலு வும்வசந்தம் போந்ததுமே—யித்தரையிற்
ருருவழு காதி சகல குணங்களுஞ்
சேர விளங்கலெனத் தேர்.

30. சேய்மையுளஞ் சென்றுகதைகேட்பாபோலவாதனக
டேய்மனருசெய் துருசெய்யா தேயவைக—டோய்மனந்
தின்றேறனுஞ் செயததே யிங்கசைவ ற றுங்கனவிற் [செய்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

31. வண்டிதுயில வானுக்கவ் வண்டிசெல னிறறலொடு
வண்டிதனி யுறறிடுதன் மானுமே—வண்டியா
மூனவுட னுளளே யுறஙகுமெய்ஞ ஞானிககு
மானதொழி னிட்டையுறக் கம.

32. நினவு கனவுதுயி ணுடுவாகக கபபா
னனவு துயிற்றுரிய நாமத்—தெனுமத
துரிய மதேதயுளதாற் றேரன்றுமூன் றின்றுற்
றுரிய வதீதந துணி.

33. சஞசிதவா காமியங்கள சாராவா ஞானிககூழ [லாம்
விஞ்சுமெனல வேறறுர்கேள விககுவிளம்—புஞசெல
பாததாபோயக கைம்மையுறுப பதநினியெஞ சாதது
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண். [போற

34. மககண் மனவிழுதன் மற்றவாக ளறபமதி
மக்கட் கொருகுடிமப மானவே—மிகககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளததே யொன்றலபன் னூற்குடிம்ப
முள்ளதுயோ கததடையா யோர.

35. எழுததறிநத தாமபிறநத தெங்கேயென் றெண்ணி
யெழுதததத் தொலகக வெணணதோ—ரெழுததறிநதென்
சத்தங்கொ ளெநதிரத்தின் சால்புற்றூர சேணகிரி
வித்தகனே வேறுர் விளமபு

36. கற்று மடங்காரிற கல்லாதா ரேயுய்ந்தா
பற்று மதப்பேயின் பாலுய்ந்தார்—சுற்றுபல
சிந்தைவாய் நோயுய்ந்தார சீர்தேடி யோடலுய்ந்தா
ருய்ந்ததெதான் றன்றென் றுணர்.

37. எல்லா வுலகுந துருமடா யினுமறைக
ளெலலாமே கைககு ளிருநதாலுமம—பொல்லாப
புகழ்சசியாமம வேசிவசமம புககாரடிமை
யகலவிட லமமா வரிது.

38. தானன்றி யாருண்டு தனனையா ரென்சொலினென்
ருன்றன்னை வாழுதது துகினுந தாழுதது துகினுந்-தானென்ன
தான்பிறரென் ருராமற றன்னிலையிற பேராமற
ருனென்று நின்றிடவே தான்

39. அத்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போது
மதது விதனு செய்கையி லாற்றற்க—புத்திரனே
பதது விதமூவுலகத் தாகுங குருவிலை
டத்துவித மாகா தறி.

40. அகிலவே தாநதசித் தாநதசா ரதனை
யகமுண்மை யாக வறைவு—னகனுசெத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ
வகமதே மிச்ச மறி.

உள்ளதுநாற்பது - அனுபந்தம

முற்றிற்று

ஏகான்மபஞ்சகம்

வெண்பா

1. தன்னை மறந்து தனுவேதா ஞவெண்ணி
யெண்ணில் பிறவி யெடுத்திறுதி—தன்னை
யுணர்ந்துதா ஞத லுலகசஞ சாரக்
கனவின் விழிததலே காண்.

2. தானிருந்துங தாஞகத் தன்னைத்தா ஞனைவன்
யானிருக்குங தான மெதுவெனகேட்—பானுக்கு
யானைவ னைவவிடம் யாளுள னென்றமது
பானனை யீடு பகர்.

3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலங
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு—மன்னவன்
சித்திரத்தி னுளளுளதச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றறண்ணு வான்.

4. பொன்னுக்கு வேறுகப பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது—தன்னைத
தனுவென்பா னஞஞானி தாஞகக கொளவான்
றனையறிந்த ஞானி தரி.

5. எப்போது முள்ளதவ் வேகான்ம வத்துவே
யபபோதவ வத்துவை யாதிகுரு—செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிபபர் செப்பு.

ஏகான்ம வுண்மை யினைத்தெனத தேற்றியன்பர்
தேகான்ம பாவரு சிதைவிததான்—ஏகான்ம
ஞான சொரூபமா நண்ணுங் குருரமணன்
ரூனவின்ற விபபரு சகத்து.

முற்றிற்று

அப்பளப்பாட்டு

பல்லவி

அபபள மிட்டுப பாரு—அதனைச்
சாப்பிட்டின் ணைசையத் தீரு.

அநுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செபபாது சொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி —(அப்)

சரணங்கள்

1. தானல்லா வைங்கோச கூத்ர மிதில்வளர்
தானென்னு மானமாந தான்ய வுளுநனை
நாளுரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
ணைல்ல வென்றே யுடைததுப் பொடிதது— (அப்)

2. சத்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசதனைதாடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகுமவ் வுபபோ டுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுனு சேர்த்து— (அப்)

3. கன்னெஞ்சி ணை னென்று கலங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சநதோஷ மாகவே— (அப்)

4. மோனமுத் ரையாகு முடிவில்லாப பாத்ரத்தில்
ஞானகனி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்பதி
ணைது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தாமின தாணக புஜிக்கத் தன்மய— (அப்)

ஆன்மவித்தை

பல்லவி

ஐயே ! யதிசுலபம்—ஆன்மவிதனை
ஐயே ! யதிசுலபம்.

அநுபல்லவி

நோய்யார் தமக்குமூளங் கையா மலகக்கனி
பொய்யா யொழியமிகு மெய்யா யுளதான்மா.(ஐயே)

சரணங்கள்

1 மெய்யாய் நிரந்தரந்தா னையா திருந்திடவும
பொய்யா முடமபுல மெய்யா முளைத்தெழும்பொய்
மையார் நினைவணுவு முய்யா தொடுகதிடவே
மெய்யா ரிதயவெளி வெய்யோன் சுயமான்மா -
விளங்குமே ; இருளடங்குமே ; இடரொடுங்குமே ;
இன்பம் பொங்குமே. (ஐயே)

2. உளனு நூடலிதுவே நானு மெனுநினைவே
நானு நினைவுகள்சே ரோர்நா ரெனுமதனை
னனு ரிடமெதன்றுட் போனு னினைவுகள்போய்
நானு னெனக்குகையுட் டானுய்த் திகழுமான்ம -
ஞானமே ; இதுவே மோனமே , ஏக வானமே ;
இன்பத் தானமே. (ஐயே)

3 தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலென்
றன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னை யுளதறிய
பின்ன வுயிர்களில பின்ன விளகெனுமத
தன்னைத தனிலுணர மின்னுந தனுளான்ம -
பரகாசமே ; அருள விலாசமே , அக விநாசமே ;
இன்ப விகாசமே. (ஐயே)

4 கன்மா திகட்டவிழு செனமா திநட்டமெழு
வெமமாக் கமதனினு மிமமாக் கமிகளிது
சொன்மா னததனுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலான்ம -
சோதியே , நிதானு பூதியே , இராது பீதியே ,
இன்பவம போதியே (ஐயே)

5 விண்ணு தியவிளக்குங் கண்ணு தியபொறிக்குங
கண்ணு மனகணுக்குங் கணணுய் மனவிணுக்குமெ
விண்ணு யொருபொருளவே றெணணு திருந்தபடி-
யுண்ணு டுளததொளிரு மண்ணு மலையெனன்மா -
காணுமே ; அருளுமெ வேணுமே , அன்பு பூணுமே ;
இன்பு தோணுமே (ஐயே)

உபதேசநூன்மாலை
ஸம்பூரணம்

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ

அநுவாதஞானன்மாலை

[I. செய்யுள்]

தேவிகாலோத்தர ஞானசாரவிசாரபடலம்

அவதாரிகை

உபாகமங்களு ளொன்றுய ஸ்ரீ 'தேவிகாலோத்தர'த்தின் கண சகலாகம சாரததின் சாரமாயப பகுவான்மாகள் பரிபாக காலாநுதர மடையததகுநத ஞானதததையும் ஆசாரததையும் விவரிததுப பரமசிவன் பரமசிவைக கருளிச்செய்த இநத ஞானசார விசார படலக் கிரநதமானது, சனன மரண ரூப சம்சார துக்க சமுததிரததில வீழாது முங்கிப பொங்கித ததளிக்குளு சீவாகூளத தாங்கி நோவழி கொடுபோய முததியெனு மகரையிற சேர்க்கும் அரும் பெருந தோணியா யிருததலின், முழுடசுக்க ளனவருந திகைத்து வழிதபபி யலை யாம லிதன் றுணையால நோமாகமே சென்று அச்சாந தானந்த பரம்பத மடைவாராக.

மங்கலம்

வெண்பா

தேவன் றிருவாயாற் றேறி செவிபுகட்டுந
தேவிகா லோத்தரந் தேர்ஞான—மாவிளவா
மானநத வானமுத மானவரு ளத்துவித
மோனக் கரியகமே முன்.

நூல்

தேவி —

1. அனைவாக்கு மேமுததிக காகவம முத்தி
தனையுறுமாக கக்காட்சி தாணை—மனையடர
ஞானமா சாரமே நாடுமெனக குன்னருளால்
வானவ ரீசா வழுத்து.

ாசன் ·—

2. யாதினன் ஞானியாகள யாதோர் களங்கமுமி
லோதரிய முத்திதனை யுற்றிடுவார்—மாதரசே
ஞானவா சாரங்க ணனைக கின்றுரைபபன்
ஞானமுற யாவருமே நன்கு.

3 ஞானநதான் யாவர்க்கு நன்முகத்தே தா யிககால
ஞானத்தா லுளளி னணுகாதே தா—வான
கணக்கிலாக கோடிநூல் கற்றுலு மன்னோர்க்
குணர்வுதியா தென்ற யுணர்.

4. அதனுலே நிரபபயனை யையமென வின்றி
யெதனிலுமே யிச்சை யிலனை—யிதயத்தி
னற்சிரத்தை யோடு நிராகுலனைய் ஞானத்தி
லுற்சாக முள்ளோனை யுற்று.

5 மமமதையின் றிக்கருணை மன்னிப்பூ தங்க
டமக்கெல்லா மேமயபயந் தநது—முமுட்சுவா
யோகததிற் றற்பரனை யோதிக்கா லொத்தரத்தி
னேகவழி நிற்க விணைசந்து.

6. அவன்றனே நான்முக னுமச்சிவ னுமாலு
மவன்றேவர் கோன்குக னுமாவ—னவன்றா
னகில சுரர்குருவு மாவன்மா யோகி
யகில தபோதன னுமாம.

7. பண்டிதனு மாபுருடன் பாரமார்த் தப்பேறு
கொண்டவனு மன்னவனே கூறுங்கான்-மண்டியுழல்
வாயுசம னுசித்தம் வலிததெவ னுனிசலன
மாயிருத்தப் பெற்றிடு மாம.

8 அதுதானே முததிக குபாய மதுவே
சதுபாயர் சாராகுணந தானு—மதுவே
பிரனுனு திரத்தன்மை பின்னு மதுவே
தருமம விவேகியர்க்குத தான.

9. அதுவேநற் றீர்த்த மதுவேயாந தான
மதுவே தவமாகு மையம—மிதிலில்லை
யெவ்வுபா யத்தினு லேவாயு விற்சலன
விவவுளங்கட் டபபடுமோ வெண.

10. சித்தஞ் சிறிதசையச் சமசார நிச்சலமாச்
சித்தநிலை நிற்கமுததி சித்தமிது—சித்தந
திரமாக்க வேவேண்டு மாதலினற் றீமான்
பரமாம் பிரனுனுயினற் பார.

11. அந்தவே காநதத் தடையுனு சுகமதுவே
யந்தமிலா வத்தியந்த வானந்த—மெநதக்
கருமமுமி லப்பரத்திற் கற்றவனு மார்தா
னிரமித் திடானீ யிசை.

12. விடயனூ னமபோய் விரிநிட் களமாய்
விடயமின் ஞானபரன் வீடு—மடைய
வவாவிலனே ஐந்தீர னட்சயமா மோட்சந
தவாதுற் றிடுவனே தான்.

13. இருக்கின்றே னென்கலியோ டேய்ந்தசை தன்ய
வுருசத்தி யஃதா லொளிருமு—பிரபஞ்சஞ்
சாவஞசத் தித்யானஞ சார்நிட் களஞானஞ்
சர்வ நிராலமபந தான்.

14. அததுவித மாகி யறிவொளி மாத்திரமா
யெதது மகமமிசத் தெச்சூன்ய—முத்திக்கு
வித்ததுவே யென்று விளம்புமு பரயோகத்
துய்த்திடுவ தாகததா ஐற்று.

15. சக்கரஙக ணடிகள் சாபதுமு தேவனை
யக்கரங்கண் மண்டலமூர்த் தாதியா—மிக்கவிளை
யோாபோது மற்பமுமே யுன்னி யிடதுதகா
நேர்மார்க்க மாமிதனை நீது.

16. சும்பகமு மந்திரக் கூட்ட முயிர்ச்சலனத்
தமபனமுன் ஞயவாந தாரணை தா—மென்பவைக
ளத்தனையு மாசரிக்க வேண்டாவா மட்சயமா
முத்தியிச்சை யுளளோர் முயன்று.

17. பூசை வணக்கமு புரிசெபந சிநதன
மாசரிப்ப தேதுமே யங்கில்லை—பேசுமது
கேவலம் ஞேயமென்று கேளினிக் கிஞ்சிலன்ய
மாவறிய வேண்டுவதின் ஞம்.

18. வெளிவிடயம பறறும விரிமனததார்க் கென்றும்
விளையும் வெகுபநத வேது—வெளியே
திரியுஞசித் தததைதத் திருபபநிலை யுற்றே
யொருதுனிமே வாருலகி லோர்

19 உள்வெளிமேல் கீழ்நடுதிக் கோர்சிறி துமின்றியே
யுள்ளவுரு வெல்லாமா யோருருவு—மில்லதாய்த்
தான்றனககே வேத்தியமாய்த் தானே யிலங்கிடுமாற்
றூன்றுமா மொன்று புணர்.

20. எவ்வெதன் றிட்டியா லெவவுயிாசெய் யுநதொழில்க
ளவ்வுயிர்க் கக்கதியுண் டாதலா—லெவ்வ
மறுவவை சாரா தயற்றிட்டி யற்று
ணிராலோகந் தானே நினை

21. ஏது பலங்கருமம லிலலை சுபாவத்தி
லோது மினைவயாவு முணைமயல—பேத
வுலகமு மில்லை யுலகபபற் றுளள
விலவுகினை ருனு மிலை.

22. நிராலமப மிநத நிகிலமு மன்றி
நிராலம்பத் தாலொளிரா நிற்ப—நிராலம்ப
மாகச்செய் திநத வினைதது நிராலம்ப
மாகிடுவ னென்றே யறி.

23. வியோமவடி வாகும் வியாபகமா சூன்ய
மியாதொருவன் பாவித் திடானை—வியாண்டுமவன்
பீசகோ சகநிருமி போலப் பிரபஞச
பாசசமு சாரியாம் பார்.

24 அகிலமாம் யோனியிலு மாருயிர்யா விற்கு
மிகஇகிலே சமபொருநது மேன்மே—லகிலக
கிலேசமுமே நீக்குதற்குக கேண்மாசூன் யத்தை
யிலேசமருச் சிநதை யியற்று.

25 நானவுத யபபொருட்டே நற்கிரியை சற்சரியை
தாநவிலப பட்டதாற் றுணைன்றை—மானதத்தி
னுட்கருதுஞ் சாலமப யோகந தனையுமோரீ
நிட்பிரபஞ் சததே நிலை.

26 பாதலமுன் பாகப பகர்சததி யநதமா
யாதரப் பட்டவிலை யத்தனையும—வீதலுறுஞ்
சூனியமா மத்திரங்கொண் டாராலே சூரரவர்
சூனிய ஞானியராச் சுட்டு.

27 விடயததி லாசை விடாதே குரங்கை
விடசசலிசித் ததத்தை விடாது—மடக்கிச்
சருவசூன் யபபதததிற் றுபிக்க வஃதா
னிருவாண முற்றிடுவ னேர்.

28. அகிலதத்து வத்து மபின்னமா யாக
மகமென் பதற்கனிய மாகி—யகமெய்ப்
பொருளுக் கபின்னமாம் பூரணசித் தெதங்கும
பொருநதுமுக முள்ள பொருள்.

29 ஆகாயம் போல வகிலத் தகம்புறமு
மேகாங்க மாயுருவ மின்றியதா—மாகா
பரமானந் தத்துட் படிநதவரன் பேயப்
பரமானந தப்படிவர் பார்.

30. இந்தனமில் லாவெரிதா னெவவண்ணந தான்றூனே
மந்தமாய்ச சாந்தியினை மன்னுமோ—வந்தவிதம
பற்றுபொரு ளற்றுற பரந்தமன மூனுசாந்தி
யுறறுவிடுந தாணுக வோப்நது.

31. மோகிகை மாயையே மூர்சசிகை சொப்பன
மாகிய விநநான் கவத்தைதகளு—மேக
சுழுத்தியொடு சாகதிரனு சொல்லுமிவை யெல்லா
மொழித்துவிட வேண்டு முணா

32. தேகமிதிற் சூக்குமமாச் சேருமுயிர சித்தபுத்தி
யாகுமகங் காரமினை யாவுக்கு—மேகசித்
தன்னியமே யெனறுசிநதை யாற்றவே யச்சித்தை
மன்னிடுவா வென்று மதி.

33. நித்திரையி னுலு நினைவாதி யாலுநிதனு
சித்தநதான் மூடமிகச் சீரழியுனு—சித்தமினை
யெத்தனதா லேயுணர்தது யேகாமற் றன்னிலையில்
வைத்திடுவாய மேன்மேலுமை வை.

34. சித்தமெப் போது திரமாகு மெவ்விதத்து
மத்தைதச் சலிபபித்த லாகாே த—யித்தினையுஞ்
சிநதிக்க வேண்டுவதின் றுநகேயச் சித்தத்தைதப்
பந்தித்து நிசசலமே பண்ணு.

35. ஆசிரயம் பற்றியதா மச்சித்த மங்ஙனமே
யாசிரய மின்றியதா யாக்கிடுக—வாசிரயம்
பற்றுசல நிச்சலமாட பண்ணியந நிசசலதனைதச்
சற்றுஞ் சலிப்பியா னை.

36. இவ்வெல்லாப பூத விலயமுண் டாகிலிவற்
றெவ்வெவவின் ணுமவிமல மேபோல—வவ்வவ்
வுருவம் வியாபித்து மோாமலமி றன்னைப்
பொருவி றியானம புரி.

37. அதுவே சனன மடைநததன் பேறு
மதுதானே பாண்டித்ய மாகு—மெதுதான்
சலனழுறும வாயு சமஞசித்த மென்றுஞ்
சலனமறச செய்சா தனம

38. சிததததை மேலெயுந தாரணஞ செய்யற்க
மததியிலுங கீழிலு மற்றெங்குஞ—சிததமீ
தநதரஙக பாவனைவிட் டாசிரய மின்றியதாச
சநததழுஞ செய்திடவே தான்.

39. உறக்கத்தி னின்று முணர்த்திடுக சிதத
முறிற்சலனம பின்ன ரொடுககா—யுறகக
மலெவென்னு மிவ்விரண்டு மற்றநிலெ யுற்று
னிலெயிதனி னிசசலமா நில்

40. ஆசிரய மின்றியதா யசசிததந தானென்று
மாசறவா லமபமெலா மறறதாய்ப—பாச
மனவவத்தை மன்னிடா மைனெய முத்தி
தனதிலக்க ணநதான் றரி.

41 ஆலம்ப மெல்லா மறவிட்டே யமமனத்தை
யேலத் தரிப்பித் திதயத்தே—சாலத
துலகமா யெவவறிவு தோன்றுமோ வஃது
பலகவே யென்றும பழகு

42. அப்பரமாஞ் சூனியத்தை யாதியா னித்தேயவ்
வபயாச தற்பரரா யாவரோ—தபபா
பிறபபிறப்பில் லாத பெருமையுறுந் தான
முறப்பெறுவ ரேயவரென் றோர்.

43 தேவருந் தேவியரு மங்ஙனமே யன்னியமாம்
பாவமற முந்தற் பலன்களு—மேவியிடு
மாசிரய மாசிரய ஞானமுமே யானவினை
மாசமு சாரபந்த மால்.

44 தொந்தமென் றுசிரயஞ் சொல்லப படுமாமத்
தொந்தம் விடப்பரந் தோன்றுமே—பந்தமில்
சீவன்முத் தன்யோகி தேகத் தியாகத்தா
லாவன் விதேகமுத்த னன்று.

45 உடலி ன்விராகத் தொழித்திடுகை புத்தி
யுடையவராற் செய்ய வொணதே—யுடலிதனை
யாரம்பித் துள்ளவினை யற்றவுட னிவவுடல
பாரந்தா னேயகலுமே பார

46 இதயகம லத்தே யகமுருவா மெசசித்
ததுநிமல நிச்சலமே யாகு—முதிக்கு
மகங்கார நீக்குதலா லச்சித்தே முத்தி
சுகங்கொடுப்ப தென்று துணி.

47. சருவ வுபாதியுஞ் சாரா துளசித்
துருவ மெதுவொன் றுளது—நிரந்தர
மந்தச சிவமகமென் றன்பாற் றியானித்தே
யெந்தவா சதத்தியுநீ யெற்று

48. தேசமுஞ சாதிமுத லாமிவற்றைச சேர்ந்தனவு
மாசகலவர் ணுசிரம மன்னினவும்—பேசுமிப
பாவனைக ளையகற்றிப பற்றியே தன்னிலையின்
பாவனையே யென்றும் பழகு

49 ஒருவனை னெறகுரிய னேரொருவ னிலமற
றொருவற்கில் யாணு முரிய—தெருவு
னெவற்குரியன் யானவனைக் கண்டிலேன் யானெற்
கெவணுரியன் கண்டிலேன் யான்.

50. நானே பரப்பிரம்ம நாதணுல குக்கீச
ணுணவிந் நிச்சய மார்புருடன்—ருனேநன்
முத்தரு மன்றி முரண்வழியிற் செலபுருடன்
பெத்தரு மென்றுநீ பேண்.

51 என்றொருவன் றேக மிலரைக வேதன்னைத்
தன்ஞானக் கண்ணினுற் ருன்காணப—னன்றே
யனைத்திணு மாசை யறவிட்டுச் சாகநி
தனைத்துன்னி யோணுவன் ருன்.

52. அசனீச னென்றெல்லா நூற்களிலு மார்தா
னிசைசக்கப் படுவாரே ணென்று—மசரீர
ருங்குணமில் லாணுன்மா வாமவனே யான்சிறிது
மீங்கிதனி லைய மிலை.

53. விஞ்ஞான மாத்ரன் விசுததன் விழுத்தரு
னெஞ்ஞான்று மெஙகு மிருப்பரு—னஞ்ஞாயத்
தொன்றலணுன் பற்றவிட வொண்ணுணுன் றுக்கமில
னென்றும் பிரமமமயன் யான்.

54. உசசி முதலுளளங காலளவா யுட்புறம்
பிச்சருமப போாவை யிறுதியா—மிசசடத்துக்
கன்னியசித் தாய்முழுது மாயமுத மாய்த்தானே
மன்னியவான் மாநான் மதி.

55. இநதச் சராசரங்கட் கீசனென் றுயுடனே
தநதையுந தநதைக்குத் தநதையுனு—சிநதனங்கொண்
டததுரிய நற்பத மாமெனனே யிநதிப்பா
முத்தி விருப்பா முனைநது

56. பிரமன்முன் ஞநதேவர் பேணுமர மாதர்
நரரியக்கர் கநதருவர் நாகா—நிரையாலு
மெச்சம் பலவாலும் யான்பூச சியனெனனே
யாச்சிபப ராரு மறி.

57. அருந்தவங்க டான மனைகவித்தத் தாலு
மருச்சிப்ப ரென்னனே யாரும—பரநத
சரவசர பூதங்கள சார்நதுளமற் றெல்லா
மொருவணும் யானே யுணர்.

58. தாலனுஞ் சூக்குமனுஞ் சூனியனு மல்லனென்
ஞாலத்தின் பந்துநான் ஞானமயன்—மேலு
நிரந்தரனீ சன்விமல னீடவத்தை யில்லோன்
பிரபஞ்ச மில்லோனுன் பின்.

59. அனதிவிஞ் ஞான மசன்மம் புராணந
தனதித யக்குகையிற் றங்கி—யெநாளு
முருவமுல கங்களஙக மொபபுபபற் றின்றிக்
கருதக்கா ணக்கொளப்போ காது.

60 சனுதனமா யந்தரமில் சற்பிரம்மரு சோக
மெனுநீ யடிக்கடிபா ரேகம—பனுருமெவன்
பாவித்து நிச்சலனு நிற்பன் பரபபிரமம
மாவனழு தத்தன்மை யாருது

61 ஞானமிவ் வாறு நவின்றிடப் பட்டதா
லானழுத்தி யாரு மடைடதற்கு—மானினியின்
ருசார மென்னு லருளப படுமிதுகே
ணீசாவ தானமா நினறு.

62 நீராட லுளுசெபழு நிததியவோ மம்பூசை
யாரழுவின் காரிய மாதியாத—தேருமோர்
சாதனழு மன்னேனுன் றனகெனறு மின்ருமான்
மாதரசி யேநீ மதி.

63 நேமமுங் கேத்திரபீ டத்தி னிகழுசேவை
நாமவாசச னம்பிதிரா நற்கருமம—பூமருவு
தீர்த்தநல் யாத்திரை தேசசார விரதஙக
ளோர்த்திடவற கிலலையா மொன்று.

64. தருமா தருமந தருபல னில்லை
மருவு திதியுலக மன்னுங்—கருமமிலை
யெல்லாக் கரும மிகநதிடில காசார
மெல்லா விதத்து மிக

65. சமயவா சாரமே சற்றுமின்றித் தள்ளாய்
சமத்தமாங் கன்மந தலையா—யமையுமாற்
சங்கற்ப மும்விகற்பனு சாதிதரு மனுசாரந்த
சஙகத்தை யுந்தூரத் தள்ளு.

66. பலவிதமாஞ் சித்திகளும் பாதாள முன்பா
யிலகுமிர சாயனமு மென்ப—வுலகிற்
பிரத்தியட்ச மாகவே பெற்றுலும பற்ற
லொருவுகவே சாதக னுள்

67 இவையாவும் பந்தகமா மிச்சீவ னுக்கே
யிவைமேலுந தாழ்ந்ததெறி யீவ—விவைக
ளியாவையினு மபபரம முததிசுக மில்லை
வியாபகமாஞ் சித்துருவம விட்டு.

68 எவ்விசே டத்தானு மெல்லா வவத்தையினுந
தவவலற யோகந தரிததேதா ணு—யெவவிதத
மையத்தாற் கேத்திரபீ டத்திற் குதூகலமா
மையலெழின் மற்றிதனை மாற்று

69. கிருமிகே டமபறவை கேள்சதியே தாரு
வுருமுதலா மெலலா வுயிரு—மொருபோது
நாசமுறச செய்யவொணு நல்லறிவு னுண்மையறி
வாசிரயித் தேதா ணு யறி

70 வேரெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே—சீறி
யிறுத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மறுதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம.

71 சுயமாக வேயுதிர்ந்த தூமலர்கள் கொண்டே
செயக்கடவன் பூசை சிவனுக்—கியற்றியிடு
மாரணமுச் சாடனமுன் மற்றவித்து வேடணமும்
பேருற்ற தம்பனமும பின்.

72 சுரமொடு பூதங்கோ டுன்னுமா வேச
முரண்வசிய மாகருட மோக—முரைத்தவிக்
குத்திரகன் மங்கள் குயிற்றற்க கற்கட்டை
யொத்தவற்றிற் பூசை யொழி.

73. கேத்திரபீ டத்திற் கிளர்தேவ தைப்பொருட்டாச்
சோததிடுமா முத்திரையுரு செய்மகமு—நீத்துமுன்
செய்யவற்றின் வாதனைக மூர்த்தே வியாபகமா
மெய்யறிவு தன்னையே மேவு

74. சமத்துவமே யுற்றுச் சருவாம லாசை
சமனைப்ச் சுகதுக்கச் சார்விற்—சமனுகி
மித்திரர்க ளல்லாதார் மேலுமோட் டிற்பொன்னி
லொத்தகருத் தோனுகி யுற்று.

75. பொறிவிட யத்திலொரு போதும் விருபப
முறைவிடா துண்மமதை யோட்டி—யறிவுரமுற்
றுசைபய மற்றென்று மான்மாவி லேரமிப்பன்
மாசிலா யோகி மதி.

76. சமனுகி நிந்தையிற் சாற்றுதுதி யிற்பின்
சமனுகிச் சாவபூ தத்துஞ்—சமதிட்டி
மன்னிடவே வேண்டுமான் மாருமு லெந்நாளுந
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிற் ருன்.

77 ஒருவுகவீண் வாத முடனுலக கோட்டி
யொருவுக பாழ்ங்கலக மும்பின்—னெருவுக
சாத்திர கோட்டியைச் சாராதே தீச்சொல்லோ
டேத்துநற் சொல்லு மிக.

78 ஈரிடையுங் கோளு மிடம்ப மிராகமுஞ
சாருமம் மாச்சரியந தானும்பின்—னேரிடு
மாசையுங் கோபமு மச்சமுஞ சோகமு
நீசருவ மெல்லமெலல நீக்கு.

79. தொநத மனைத்துந தொடரா தகற்றியே
சநததமுந தான்சனதனைதச சாராதா—னிநத
வுடமபுடனே யெல்லா முணாநதிடுவா ணகித்
திடமபெறுதே சார்நதொளிர்வன் றோ.

80. ஞானததி னுலையே நன்முத்தி யவ்வண்ண
மேனைய சித்திபய னின்றேறனு—மூனமாம
போகத்துந சித்தியினும பூண்டுமயல் வேண்டிடுவர்
சாதகரா யுளளவாக டாம்.

81. அணிமாதி யானகுண மாநதிடுக வன்றி
யணுகாம லேயஃ தகல்க—வுணர்ந்தே
விமலமா மப்பதியை வீடுறுத றபபா
னமலமாந தேகி யறி.

82. ஆகநதா னம்பூத வாகார மங்கேயே
யேகசிவன் முனு மினிதமர்வன்—பாகமிலா
தெங்கு முறுசிவமுன் னித்தரையி முமுலகஞ்
சநகரன் றன்னுருவந தான்.

83. இவ்வறிநு ணக்கண் டிசைசகரண மூன்றுனுந்
செவ்வியகந் தநகனிபூத் தீம்புகையுந்—திவ்வியமா
நீராட லாடையூ ணைஞ்சுருகு மன்பாலீந
தாராரா தித்திடு வார்.

84 அப்படியே வீடுறுவ ராருயிரே யம்முத்தி
மெய்ப்படியு மார்க்க விருப்பமுளா—ரபபுருடற்
பூசைபுரி வாரன்மேனன் புண்ணியத்தைதப் பாவதனை
யேசுபவ ரெய்திடுவா ரென்.

85 அறிவுடனை சாரமெவை யாசிக்கப பட்ட
தறிவிக்கப் பட்டதனை லாத—நெறியாவுங
காலனூ னந்தான் கருத்தில்வே றேறினவற்
பாலதெது மாதே பகர்.

இங்ஙன மிருபத்துநான்காயிரங் கிரந்த மிசைந்த ஸ்ரீதேவிகா
லோத்தர மென்னுமு ஞானகாண்டததின்கண
ணைட்டிகர்கு ஞாஐ சாரவி சார
மென்னும் அறுபதனைநதாம்
படலம் சம்பூரணம்

ஸ்ரீ

சர்வஞாலேத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆன்மாவா மீசன் குகனுக் கருள்செய்த
வான்மசாட் சாதகார மாகுமீ—தான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந தின்றுதமிழ செலவானம்
முன்னவ ணுய முதல்.

நூல்

1. அன்னசிவன் பின்னு மருள்வான் குகனேநிற்
கன்னியரு சூட்சி யறைவன்மெய்—மன்னவே
நிட்களமா யாவுருமே நிற்பதாய் நுட்பமதா
யுட்கொள்ளப் போகாதே னும்.

2. எதனு லனுபவமா ஞானநன் கெய்து
மெதனேயறிந் தோன்சிவ னேயா—மெதெவர்க்கு
மென்னுற் சொலப்பட்ட தின்றவ்விஞ் ஞானத்தை
யென்னிடத்தி னின்றுகே ளின்று.

3. ஈதுகுரு பாரம பரியத்துப போநததாம்
வாதிகளெல் லாங்காண வாய்க்காதா—மீதுபவ
பநதமுத் திப்பொருட் டாமபரம மாமுகமோ
வெந்தத் தலத்துமுள தே.

4 எவனெல்லா வற்று மிருக்குமித் தேவ
னெவனெல்லா மாகி யிருபப—னெவன்முக
மெங்குமுளா னெண்ணவொணன் றத்துவமெல் லாந்
தங்கியெலா மிஞ்சியுளன் ரூன். [தாணுய்த்

5. தத்துவங்க ளெல்லாமுந் தான்கடாதான் வாகதோடு
சித்தமு நாமமுரு சேராதா—னத்த
னவரு னெனவிகற்ப மற்றசித தததாற்
சிவசிந தனையேநீ செய்.

6. என்றுமுள தாய்நிலையா யவ்வயமா யெவ்விகற்பு
மின்றியதா யின்னதென வெண்ணவொணு—தான்றி
நிட்களமா ஞான மெதுதா னிகழுமுத [யுள
றிட்டாநத மின்றியதாய்த தேர்.

7 அடையாள மற்றழிவற் ரூருமுப சாநதம
விடயங் கடாநதாளிர் வேத்ய—மடிக்காது
பாவனைக கையம படரா ததுவேநா
ணுவனிதி லைய மிலை.

8. அந்தப் பரதெய்வ மாகுரு சிவனேனை
மந்திரங்கள் யாவின் மயனுமம்—மநதிரங்க
ளெல்லாங் கடாநதே யிலைய சிருட்டிக
ளில்லா தவனுமா மே.

9. திருசியரு சூன்யந திரருசரமு மென்ணற்
பரவிடப் பட்டன வாமிச்—சருவமு
நானே யுலகத்தி ணுதனைல் லாமென்ணற்
ரூனே யிலகுவன தாம்.

10. விவித வுருவத்தால் வேறுவே ருய
புவன நிரைகள் பொருநதிச்—சிவழுத
லிவ்வுலக மீரு யிலகும் பிரபஞ்ச
மவவளவு மென்னினிற்ப வாம.

11. எவ்வளவு காணப் படுபவோ விவவுலகி
லெவ்வளவு கேட்க வியைபவோ—வுள்வெளி
பற்றியொளிர் யாவும் பராவுமென் றுற்பரவ
லுற்றவை யாமவையென் றோ.

12 ஆன்மாயா னென்னினு மப்பர மான்மாவாய்த்
தான்மேவ வுன்னுசிவன் ருன்வேறு—மான்மேவி
யிவ்வா றுபாசிபபோ னெய்தான் சிவத்துவ
மவ்வாற்ற லாலென் றறி.

13 அன்னிய ருஞ்சிவ னன்னியரு னெயென்னும
பின்னபா வத்தைதப் பெயர்ததிடுக—வன்னசிவ
ருவன்யா னெயென்னு மத்துவித மாகுமிப
பாவனையே யென்றும பழகு.

14. அத்துவித பாவனையே யார்ந்தோரு யெவ்விடத்து
நித்தமு மான்மாவி னிற்குமவ—னத்தனையே
யெல்லாவற் றுந்தனுக்கள யாவினுள ருங்காண்ப
னில்லைசந தேதக மிதில்.

15. வகமா மிவ்வான்ம பாவனையோ டென்றுமுளான்
மோக விகற்ப முனிநதோரும்—யோகிக்குச
செவ்வேயெல் லாமுணர்தல் செப்பப்பட் டுளளதா
மவ்வேதந் தன்னி லறி.

16. சாத்திரங ளாவற்று ஞசன்மமில னீசனென
வேத்திடப பட்டா னெவனேனுவக—காத்திரமில்
லான்குணமில லாணன்மா வாமவனே யாவேனே
யான்சிறி தும்மைய மிலை.

17 தன்மெய் யறியா தவனே சிருட்டிமுதற்
றனம முறுபசு தானுவன்—றன்மெய்
யெவனறிவ னென்று மிருபபான் விசுத்தன்
சிவனவனே யையமிலை தோ.

18. அதனல் விவேகிக ளானேர்நன் காய்ந்து
நிதமறியத தக்கதான மாநே—ரதுவே
பரவபர பேதம் பருமையணு பேத
மிருவிதமு மாயிலகு மே.

19 பரமநிர் வாணம் பரமா மபரஞ
சிருட்டி வகையாற் றிகழும்—பருமையா
மந்திரரு பம்பகர்வர் சூகசும மாருத
சிந்தையி னின்றதாத் தோர்.

20 அஃதின்றி யாறு முகனே யனந்தவித
மெஃதுரைத்து மென்ன வியமபுதி—யஃது
வியக்கத் தகுளுகொல் விசித்திரமே புத்தி
மயக்கத்திற் கேது மதி.

21. தருமங்கள் யாவுமான் மாவின்கட் டங்கு
நிருமிப்பன் யாது நினைப்பா—லொருமையா
யுன்னியுன்னி யென்றுமதை யுற்றிடுவ னஃததனை
யென்னுமிதி லைய மிலை.

22. இப்படி யான்மவிரு ஞானமென் றென்னுலே
செப்பிடப் பட்டது சேர்த்துருட்டி—யெப்படியு
மெல்லாமு மான்மமய மென்றோதே யான்மசிந்தை
வல்லாரு யென்றுமே வாழ்

23. தெய்வமோ வேதமோ தீயிற்செய் வேள்வியோ
செய்வகையிற் சோபலவாத தடசிணையோ-வெவ்வகையு
மங்கில்லை நின்மலமா யெங்குமுக மாநததாய்த
தங்கான்ம விஞ்ஞானரு சார்.

24. மரணபவ சம்சார மாக்கடன் மூழ்கிச
சரணாக டிசசா ருயிர்ககுச—சரண
மருள்வதுவ வான்மவிரு ஞானதனை தயன்றி
யொருபொருள்வே றின்றெனவே யோர்.

25. பரமாகி யப்பர மரன்மாவை யாவ
னுரமாக வுள்ளபடி யோர்வ—னுருமுயல்வு
மின்றியவன் வீடுறுவ னெல்லா வவத்தைதகரு
மொன்றிடுவ னேனு முணர்.

26. ஆன்மலா பத்தினு மன்னிய மாம்பேறு
தான்மற்றொன் றெங்குமே தானில்லை—யான்மாவை
யென்றுமுபா சித்திடுக விவ்வான்மா யாவனவ
னென்றுபர மான்மாவா மோர

27. அல்ல பிராண னபான னுமே யன்றவ்வா
றல்ல வவற்றின்மே லாங்கரண—மெல்லா
முணர்வதுவா யுள்ளபரி பூரணமா மான்ம
வெணிதழு மெய்துவா யே.

28 அகதது்ம புறத்திலு மேயில்லை யஃது
மிகத்தூரத் தண்மையிலு மேவா—தகளமா
மநதப பரந்தாம மாாநதொளிரு மாங்கேநீ
சிநதையை யென்றுரு செலுதது.

29. சூறுக்கொடுமேல கீழிலுமே கூறுபடு முள்ளுமை
புறத்திலு மெஙகுமெப போது—மூறப்பெறுரு
சூனியமாய்த தானே சொலிகுமான் மாவையே
மேனிதழும் பாவனைசெய் மேல்.

30. சூனியமு மலல வசூனியமு மல்லதாஞ்
சூனிய மல்லதுமாரு சூனியமாந—தானெஙகும்
பக்கபா தஞ்சற்றும் பறறுத வான்மாவை
யெக்காலுரு சிநதை யியற்று.

31. ஆமயமோ டாதார மற்றதாய் வர்ணமொடு
நாமரூ பஙகரூ நண்ணிடா—தாமந்
நிரரூசன நிர்க்குண வான்மாவை நீயு
நிரநதர மாக நினை.

32. ஆசிரய மாலமப மற்றதாய் மானத்தாற்
கோசரமா காதுவமை கூறரிதாய்—மாசிலியல்
மன்னியதாய் நிதநியமாய் மன்னிய வான்மாவை
யுன்னிடுக நாரூ முவந்து.

33. வினைகளெல் லாமுமே விட்டு நிராசை
தனையுற்றுச சஙகந தணநது—பினையென்றுந
தன்னிலே தன்ரூலே தன்னிலமர் தன்னையே
யுன்னிட வேண்டு முணர்.

34. தேயமொடு சாதி திகழ்வாண மாசிரம
மாய விவற்றை யனுசரித்து—மேயபல
சிநதனைக ளெல்லாஞ சிதைத்தறிஞன் றன்னுருவின்
சிநதனையே செய்க தினம.

35. இதுமந திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு—மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெலலாந தணநது
சுவரூப சிநதை துணி.

36 எணண மிலஞந்தா னெண்ணமோ டொன்றியதை
யெண்ணற் கிடனிலதாய்ச் செய்திடுக—வெணணு
மனைதயான் மாவிலே மன்னசசெய் தொன்று
மனதா னினையற்க மற்று.

37. சிநதிக்கத் தக்கதல சிநதிகொண் ணுதல்ல
சிந்தை யலததுவே சிநதையுமா—மெநதவோர்
பகசமுஞ சாயாப பரமான வான்மாவை
யெக்காலுஞ சிநதைசெய் யே.

38. சிநதைசெய் வாய்தினமுஞ் சிந்தைகெட் டாதனறே
சிந்தை நிராசிரயஞ் செய்தேதீ—யெந்தசுக
மத்தத்து வாதீத நிட்கள வான்மாவிற்
சித்தித் திடுமோ செறிந்து.

39. நிருவிகற்ப மாகி நினைக்கவொண் ணுதா
யொருமுதறிட் டாந்த முறுதா—யொருவுவமை
யற்றத்தி யந்தமா மஃதுபரா னநதமாய்ச்
சொற்றிடப் பெற்றதற் றேய்.

40. விடயபபற் றெலலாமே விட்டு மனத்திற்
படரும் விருததி படுப்பா—யடையுமென்
றுன்மனி பாவமன் றொன்றும தேபரம
வின்ப மெனலாவ தே

41. எததிகது தேயழு மெல்லாக்கா லங்களுமே
யொத்ததுயோ கததிற்கென் றேதுநூ—லிததனயு
ஞானத்திற் பேதமே நண்ணுவா ணுசிரம
மானவிவற் றுலென றறி.

42 பால்வண்ண மொன்று பசுக்கள பலநிறங்கள
பால்போலு ஞானமெனப பார்த்திடுவர்—சால்புபல
லிஙகழுள வெல்லாம் பசுக்களே யெய்ஙதவே
யிங்கறிதிட் டாஙத மிது

43 யாவிலுமுற் றுபபரவி யப்பிரம மெங்குமுக
மேவிய தாக மிளிர்வதா—லோவலற
வுன்மனத்தை யப்பிரமத் தூன்றியே தேயஙதிக்
கென்னுமிவை யெண்ணிடா தே.

44. இப்புவியி லோர்குறியின் றுசிரமா சாரமிலை
யப்பரமான் மாவினிலை யார்ஙதானுக்—கபபுருடன்
செய்ததலை லொன்றில்லை செய்திடவு மொன்றில்லை
செய்யென் விதியுமிலை தேர்.

45. செல்லினு நிற்கினு நித்திரை செய்யினுமப
புல்லினுரு சாக்கிரம போசனநீர்—கொள்ளினுங்
காற்றுகுளிரா வெய்யிற் கலஙதிடுங காலுமெவ்
வாற்றினுமெக் காலத்து மற்று.

46. பயமும் வறுமைநோய் பற்றுசுர மந்த
மியைநதிடுங் காலத்து மேதுந—தியநகானே
யான்மநிட் டன்சாநத ணர்நிட் களணகி
யான்ம திருத்தண வான்

47. போணலும வநதாலும போனவன வநதவஜ்
நாணகேன் போகசுவர ணடினிலை—நானப்
பிரகிருதி தன்மாறப பெற்றதரு மநதாய்ந்
திருந்தோ னிருபபோ னலன்

48. பிரகிருதி காரியமாங் கன்மங்கள் பேசும்
பிரகிருதி கன்மப பிறப்பே—நிருமலன்
யாேனர் செயலிலனென் றேயுகத தததுவவித்
தாேண ணனுசந்திப் பான.

49. அவற்குப் பிரகிருதி யாற்பநத மில்லை
யவன்முக்த ணம மடைநதா—னவன்ரூன்
பிரகிருதி காரியமாப பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுரூன்.

50. ஒளியா ல்ருளி னுருவ மொழித்து
விளக்கெவ் விதந்தான் விளங்கும்—விளக்கமி
லஞஞானத் துண்டாகி யாரிருளை மாய்த்தொளிருஞ
சுஞஞான சோதியான் மா.

51 நெய்தீர்ந்த தீபந்தா னிர்வாண முற்றிடல்போன்
மெய்யான்ம சிநதை விடாமலே—செய்யோகி
யான்மாவின் கண்ணேயே யார்ந்திருப்ப ணன்மாவின்
மேன்மேவ வொன்றின்று மெய்.

52 குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்ந்துங்—குடநதானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவு
நின்றிடுமே யாகாய நேர்.

53 குடமுடை யுங்காற் குடத்துளவா காய
முடன்மகா காயமோ டொன்று—சடமா
முடலக லுங்கா லுடலுளவான் மாவு
முடன்பரமான் மாவா யுறும

54. என்றதி காரியா யெல்லா முணரீச [லாப
னன்றதிகா ரத்தொடிவ வாறுணர்ந்தான்—வென்றெல்
பந்தங்க ளின்வீடு பற்றினேன் முற்றுணர்வோ
டந்தமிலா தெங்குமுள ணம்

55. அகமங்க ளெல்லா மறவிட் டமலானம
யோக சமாதியே யுற்றிதன்மே—லாகவய
லொன்றுமே யின்னெனு வோர்ந்தே மனவிகற்ப
மொன்று முறுமை லொழிதது.

56. விஞ்ஞான மிங்ஙன் விடாதுன்னி யோகிதா
னெஞ்ஞான்று மெய்துமுட லின்மையச்—சுஞ்ஞானி
யத்தரும தர்மி யகம்புறமு மார்முத்த
னெத்தலமு மேகுவனு மே

57. முற்றுணர் வின்பமொடு மூதறிவு தன்வயம
வற்றல் வரமபில் வலியுமினை—யுற்றென்று
மாரு நிராமய வான்மா வவன்சிவமே
சேரும் விசுத்தவுடல் சேர்ந்து

58 நாமசெப மாச்சனை நன்னீரி லாடலு
மோமமுரு சாதனமற வுரைன்றுமின்—ருமே
தருமாதர் மபபலன்கள் பிண்டமொடு தண்ணீர்க்
கிரியைகளு மில்லையாங் கேள்

59 இல்லை நியமங்க ளில்லையுப வாசமு
மிலலை பிரவிருத்தி யெவ்வகையு—மில்லை
நிவிருத்தி நோபிரம சாரி விரத
மவற்கில்லை யென்றே யறி.

60 அங்கிநீர் வீழ்வசல நின்றுவிழ லற்றுசிவ
துங்கனூ ணுழுதந துய்ததுசிவ—அங்கணுய்
நித்தியனுய் நின்மலனுய் விட்டுச் சிருட்டிதன்மனு
சித்தம்போற் சனுசாரனு செய்

61 சத்தியஞ் சத்தியனு சததியமென் றேமூன்று
சத்திய மிபபோது சாற்றினே—னுத்தமம்
மிக்க திதிலெங்கும் வேறெதுவு மேதெரியத்
தக்க திலேகுகனே தான்

62. அமலனு மூடமதி யல்லனுய்ப புத்தி
நிமலனுய் நின்மலான் மாவாய்—விமலமாம்
பாவதது ணுல்விமலம் பார்ப்பவெலா மென்றமலம
பாவித்துப பாரத்திடுவன் பார்.

சர்வஞானேத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

பகவத்கீதாசாரம்

காப்பு

பார்த்தன் றேரினல், வார்த்தை யாலவன்
ஆர்த்தி போககருண், மூர்த்தி காகககவே.

நூல்

வெண்பா

1. கருணை மிகுந்த கருத்தணைய்த துக்கம்
பெருகி விழிநீர பெருக—வருநதுமப்
பார்த்தன் றுயரகலப பார்த்துமது சூதனனிவ்
வார்த்தை யுரைததான் வகுத்து.

2. தேதகமிது சேத்திரமாச் செப்பப் படுமிந்தத
தேதகதனை யாவன் றெரிவதே—தேதியவன்
சேத்திரஞ்ஞ ணெமென்று செபபுவார் தாமதனைப்
பாாத்தறிந தோர்கள பகுத்து.

3. சேத்திரங்கள் யாவுள்ளுஞ் சேர்ந்தே யிருக்கின்ற
சேத்திரஞ்ஞ ணெவென்னைத் தேர்வாயே—சேத்திரஞ்
சேத்திரஞ்ஞன் றன்மை தெரிகின்ற ஞானமே
தோர்த்திடஃ தேயெனக் கொப்பு.

4 ஆன்மாகள் யாவி னகத்து மமாகின்ற
வான்மாயா ணவ னருச்சு ண—வான்மாக்கட்
காதியொடு மதியமும மந்தமும மாமினைவக
ளாதியாம் யானே யறி.

5. பிறநதா றிறகைப் பெறுத லுறுதி
யிறநதார் பிறப்ப தெனலு—முறுதி
விலக்கற் கரிய விதியிதினீ வீணை
கலகை முறலேன் கழறு.

6 பிறபபிறப்பில் லானென்றுமை பின்னு மிவன்ருன்
பிறநது கழியப் பெருனே—பிறவாதா
னென்றுமுளன் சாசுவத னிவ்வுடல்கொல் லபபடி
கொன்றுபடான் றெருல்லோனுட் கொள். [ஐங்

7. இவன்றுணிகை வொண்ணு னெரிகைவொண் ணுதா
னிவனணைகை வற்றவொணு னேது—மிவனிதை
னெஙகுமுளன் ருணு வியல்பாற் சுணதனன்
றங்கு மசலனே தான்.

8 எதணு னிறைவெய்து மேயுமினை யாவு
மதழிவில் லாத தறிவா—யெதணுனு
மாளாத வபபொருனை மாளச் செயவல்ல
வாளாகா ணரு மறி.

9 இல்லா ததனுக் கிருப்பில்லை யுள்ளதனுக்
கில்லாமை யென்ப திலையெனவே—யில்லதுள
தென்னு மிரண்டி னியல்பிதுதாங் கண்டார்மெய்
தன்னை யறிந்த தவர்.

10. எங்குமெவற் றும்விண் ணிருந்தாலு நுண்ணையிற்
றங்குமவற் றிற்பற்ற தன்மைபோ—லெங்குமே
தேகத திருந்தாலுந தேகியா மான்மாவுந
தேகத்தி லொட்டான் றெளி.

11 கதிரோன் மதியுங் கனலுமெக் காலு
மதனை யொளிர்விதத லாகா—ததனை
யடைந்தே மடங்காரோ வஃதுபர மாமென்
னுடையவீ டாமெனவே யோர்

12 உதியா தொழியாதென் றுறுதிடப் பட்ட
வதுமே னிலையென் றறைவ—ரதனை
மருவித் திரும்பாரோ மற்றஃதென் மேலா
மரியவீ டாகு மறி.

13 மானமிலார் மோகமிலார் மாற்றினர் சார்பாசை
தானிலைத்தா ரெக்காலுந தனனிலே—யூனசுக
துக்கமெனுந தொந்தந தொலைந்தவரா ஞானியரவ
வக்கரவீ டாளு மவர்

14 எவனால விதியை யிகந்திச்சை யேவு
மவவழி தன்னை யடுப்பா—னவனென்றுஞ்
சாராதே சித்தியொடு சாந்தி சுகத்தினையுஞ்
சேராதே முத்திச் சிறப்பு.

15. எல்லா வுயிர்களிலொத் தேதகணுய் நாசமுறு
மெலலாவற் றும்பொன்று தேயநதோ ணு—யெலலோரும்
பார்பபதற் கொண்ணுப பரமேச சுரனெயவன்
பார்ப்பா னவனேபார்ப் பான்.

16. அன்னிய மெண்ணுத வன்பிரு லென்னெயெவ
ருன்னிடுவா ரன்னவர்க்கே யுத்தமனே—யென்னையிவ்
வாறுக மெய்யா யறியத் தரிசிக்கப
பேறுககத் தககோன்யான் பின்.

17 அவரவா தன்மைக கடுத்த படியே
யெவர்ககுஞ் சிரத்தை யெழுங்காண்—புவியிற்
சிரத்தை யுருபுருடன் சேர்சிரதனைதக் கொத்தே
புருடனு மாதல் பொது.

18 சிரதனையுள் ளோனே திருத்திப் பொறியைக்
கருத்தில் விடாதே கருதி—மருவுவான்
மெய்யறிவு மேவிபபின் மேலான சாந்தியினை
யெய்துவான் சின்னளி விங்கு

19. என்பாலே சித்த மிருத்தியெப் போதுமுள்
ளன்பாலே பத்திசெயு மன்பருக்—கென்னையவர்
சாராவா ரெதனுலச் சற்புத்தி யோகத்தை
யீவேனு னெனனருளா லெண்.

20. அன்னவ ருளளத் தமர்நதே யருளதனற்
றுன்னுமறி யாணமயாந தொல்லிருளை—மின்னு
மறிவாம் விளக்கா லறவே யிறுதி
யுறச்செய்வேன் யானென் றுணர்.

21. அறிவா லெவர்த மகத்தறி யாமை
யறவே யழிநத தவர்த—மறிவும்
பரிதியைப போலப் பரத்தை யொளிரப
புரிவித் திடுமப பொழுது.

22. மேன்மை யுறப்பொறிகண் மேவும் பொறிகட்கு
மேன்மன மம்மனததின் மேன்மதி—தான்மதியின்
மேன்மையா யாவன் மிளிர்வா னவன்றன்னை
யான்மாவா மெனன வறி

23 மதிக்குயர்வில் வாறு மதித்தே மனததை
மதியா னிறுவியான மாவின்—மதிசோ
விசயா செயிபபாய் வெலற்கரிய காம
நிசசத துருவுருவை நீ.

24. எரியு மெரியு மெரிகருமபை யெல்லா
மெரிததுநீ ருகக லெனவே—யெரியா
மறிவுங் கரும மனைதது மெரித்தே
யுறுவிக்கு நீரு வுணா.

25. எவனியக்க மெல்லாமு மிசசைசெயணண மென்னு
மிவையில் லெனவா வியஙகு—மவனே
யறிவெரியால் வெந்தவினை யானவனை யான்றே
ரறிவொளிசேர் பண்டிதனென் றூர்.

26 ஆசைசின மற்று ரடஙகு மனமுறறூர்
தேசுறாஉ மான்மாவைத் தேதரதிகள—பாசமில்
புத்த ரவருக்குப் பூரணநிர் வாணசுக
நிததமது பூதடமா நேர்.

27. தீரஞசேர் புததியிறற் சிததத்தை மெல்லமெல்ல
நேரச் செயவேண்டு நிச்சலன—மாரதனை
சிததத்தை யான்மாவிற் சேர்த்திடுக மற்றெதுவு
மிததனையு மெண்ணிடா தே.

28. எதுவுந திரமின்றி யென்றுமலை சித்த
மெதெதனைப பற்றியே யேகு—மததினின்
றீர்ததநதச் சிததததை யெபபோது மான்மாவிற்
சேர்ததுத திரமுறவே செய்.

29. ஓடுக்கிப் பொறியை யுளத்தை மதியை
விடுத்தாசை யசசம வெறுப்பு—மடுததென்று
முத்தி தனக்கே முனையு முனிவனெவன்
முத்தனே யநத முனி.

30 சகல வுயிாகளிற் றன்னையுந தனனிற்
சகல வுயிாக டமையும—விகலமறத்
தன்னினிலைத் தெதங்குஞ சமநோக்குள் ளான்காண்பன்
றன்னிய னநதத் தவன்.

31. அன்னிய சிநதை யணுவுமிலா தென்னையே
யுன்னியெவ ரென்று முபாசிபபா—ரென்னிலே
யென்றுமொன்று மன்னவர்தம யோககேஷ மங்களை
யென்றுந தரித்திடுவேன் யான்.

32. அவர்களின் ஞானி யனனிய பக்த
னவன்விடா யோகியு மாவ—னவனே
பெரிய னவறகுப் பிரியன்யா னெறகுப
பிரிய னவனுமம பெரிது.

33. எணணில்சென் மங்க ளிறுதி யதின்ஞானி
யெண்ணி யகத்திலெனை யெப்போது—மெண்ணி
யெலாமவாசு தேவனென வென்னுறுவான் மான்மா
வெலார்க்கு மரிய னிவன்.

34. அகத்துள பற்றெலலா மற்றுனைப் போதி
லுகப்புந தனிற்றன்னு லுற்றுன்—வகுத்தன
ரப்போ தவன்மெய் யறிஞனு ணனென்று
மெய்ப்போத முற்றார் மிக

35. இகந்தவனு யிச்சையெலா மெய்தாத திற்பற
றகன்றவனு மாயுள்ளா னாதா—னகநதை
மமதையு மிலலாவம மாபுருட னென்று
மமைமதி யுறுவா னறி

36. எவன்பா லுலகுபய மேது முறுதோ
வெவனுலகுக களுசாமே வேது—மெவன்று
னுவபபுவர்பபு பீதி யுளகலகக மற்றே
னவனெனக்கு மீபபிரிய ணம.

37. மானமவ மான மருவிற் சமணகி
யேனையருற் றுர்களிலொப பேய்நதாணுய்த்—தானே
தணந்தான் றனையகலாத தன்முயற்சி யெல்லாங
குணங்கள் கடநதாணுக் கூறு.

38. எவனுன்மா வின்க ணிரமிபபான் மற்று
மெவனுன்மா விற்றிருத்தி யேய்நதா—னெவனுன்மா
வின்கண்ணே யின்புற் றிருபபா னவன்றனக்
கென்றுமே செய்வதற்கொன் றின்று.

39. பண்ணும் வினையாற் பயனேது மெய்தலிலை
பண்ணு ததனுலும் பாவமிலை—நண்ணியவற்
கெவ்வுயிர்க ளாலுந்தா னெய்திடத் தகாகதா
மெவ்வித மாமபொருளு மின்று.

40. உற்றதாம பேற்றி லுவபபுறமுன் றொருதங்க
ளிற்று னழுக்கா றிலாதவ—ரெற்றுமை
பெற்ற வவற்றுப் பெருதவற்றுற் முன்செய்த
லுற்றுலும பாத முறுன்.

41. ஈச னுயிராக ளெவற்றுளுஞு சேரிதயத்
தேசத்தி லென்றுந திகழ்கின்றுன்—பாசமா
மாயையா லெநதிரஞ்சேர் மன்னுயிராக ளாவினையு
மோயலற நின்றுழற்ற லுற்று.

42 அவனைச் சரண மடைகவெவ் வாற்று
மவனருளாற் சாநதி யடைவா—யவனருளா
லீறில்லா வப்பதமு மெய்துவாய் பாரதனே
பேறிதனி லிலலை பிற

பகவத்கீதாசாரம் ஸம்பூாணம்

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம்

(தாத்பர்யத்துடன்)

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்த்தரான பிரம்மதேவரின் மானஸிக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத குமாரர் என்னும் நாலவரும் சகஸ்ரகோட்டியாதி காரியங்கட காகத தாம் பிறபபிக்கபபட்டடமையைப பிதாவாற கேட்டு அதில விரக்தியுறறவராய உபசாநதியையே நாடி, அதனத தெளிவிப்பாரைத் தேடிவரும் அதி தீவிர பக்குவர்களின் பொருட்டுப பரம காருணிகனை சாக்ஷாத பரமேசுவரன் ஆவின்கீழ தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாயத தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருகக கண்டதும் காநதங்கண்ட இரும்பு போற கவரபபட்டவராயவவாறே யவரருகிற றம்மூனைமை நிலையி லமாந்தனர். அம் மோனமாந தன்னிலை யுணைமையை யுணருஞ் சக்தியிலலா வுத்தம வதிகாரிகட்குத தடையாயக காணபபடு மூலகமாய, காணபாலுய, காட்டு மொளியாய விரிநதொடுங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எலலாந தன்மய' மென்னுஞ சாவாதமதது வதனைதத தொகுதது இத தோதத்திரதத்தால ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர :—

மங்கலம்

மன்னுமா முனிவரர் சாநதி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்நது மோனமாந்
தன்னிலை திகழ்ததியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச சங்கரன் றுன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

மவுனமா முரையாற காட்டு மாப்பிரம வதது வாலன
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றனனு ளுவபபவன் களிமு கதத
னவனையாந் தென்பான மூரததி டபபனை யேதது வோமே

(தாத்பர்யம்.) மௌனமாகிய வியாகஇயாஎ ததாற றெரிவித்த பரப்பிரம்ம சொரூபனும், பாலனும், பிரஹ்ம நிஷ்ட மூனிகளான உததம சிஷயர்கள சூழவிருககும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முததிரைக கையனும், ஆனந்த மூர்த்தி யும், தன்னிலேயே ரமிபபவனும், சந்தோஷ முகனும், ஆகிய பரமபிதாவான அநதத தக்ஷிணாமூரததியை நாம் துதிபபோம்.

உலகுகண் ணுடி யூரநே ருறததனு ளனுனா னததால்
வெளியினிற் றுயிற்க ணுப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந தன்னை யொருவனு யெவனேர் காணபன்
றலையுறு குருவா மநதத தக்ஷிண மூர்தது போற்றி (2)

(தா—மை.) உலகமானது கணணுடியிற காணபபடும் பட் டணம்போலத தனக்குளளாகவே யிருநதும் தன் அறியாமை யால, நிததிரையாற கனவுபோல வெளியி லிருபபதாகப பாரதது (விழிததும் தன்னையே காணபதுபோலத) தன்னை யறியும்போது தானொருவனே யிருப்பதாக யார பார்ககின் றானை, ஆதி குருவான அநதத தக்ஷிணாமூரததிக்கு நமஸகாரம்.

விததுளே முளைபோன் முன்னம விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகா மத்தாற் பற்பல
சித்திரம விரிபபன் யாவன் சிதததனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மநதத் தக்ஷிண மூரததி போற்றி. (3)

(தா—ம்.) முன்பு விதைககுள முளைபோலத தனகுள வேறறுமையின்றி யிருந்த விவவுலகததைப பின்பு, மாயை

யாற பொயயாயத தோறறும் தேச கால காமவசததா லனேக விசிததிரமாக சிததனையும் ஜாலககாரனையும்போலத தன் இசனை (சகதி) யால எவன் வெளியில விரிக்கின்ருனை, அநதத தகூஷிணமூாததி குருவுககு நமஸ்காரம்.

எவனெனளி யுண்மை யின்மை யிவையொரு ளிலங்கு நேரே யெவனது நீயா னுயென றிசைததுணாத துவன்சோந தோரை யெவனைநோ காணின் மீண்டு மிபபவக் கடல்வீழ் விலலை தவருறு குருவா மநதத் தகூஷிண மூர்த்தி போற்றி. (4)

(தா-ம்.) எவனது உணைமப பிரகாசமே பொயயாயத தோறறும் பொருளகளில விளங்குகிறதோ, எவன் தன்னை யடுத்தவர்களை 'ததது்வமஸி' (தத—அது, துவம்—நீ, அஸி—ஆனை) என்னும் வேதவாக்கால நேராக அறிவிக்கின்ருனை, எவனைப பிரததியட்சமாயக கணடாற பின்னுமிச சம்சார சாகரததிற படிவதிலலையோ, தவததினரடையும் அநதக குரு தகூஷிணமூர்ததிக்கு நமஸ்காரம்.

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப பாய்கதிர் போலயா ஞானம் விழிமூதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிநதே
[னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ சலமறு குருவா மநதத தகூஷிண மூர்த்தி போற்றி (5)

(தா-ம்.) அனேக துவாரமுளள குடததினுளளிருககும் தீபப பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண முதலான இநதிரிய வழியாய வெளிபபடட விளகக, 'நான் அறிகிறே' னென்பதாக சுயம்பிரகாசனை எவனை அனுசரிததே இநத ஜகமெலலாம் பிரகாசிககின்றதோ, அநதச சலனமிலலாத தகூஷிணமூர்ததி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புநதி யொன்றுபா ழாகமாத் தேர்வர் மடநதையர் பால ரநதர் மடையரேர் மூட வாதி மடமையால் விளையு மம்மா மயக்கமே மாய்ககு ஞானத் தடையறு குருவா மந்தத் தகூஷிண மூர்த்தி போறறி. (6)

(தா-மை.) தேகம், பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி, இவையொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தாங்க, பெண்டுகள, குழந்தைகள, குருடா, சடாபோல வுணரும் மூடவாதிகளது உண்மையறிவின்மையா லுண்டான அப பெருமயக்கத்தைப போக்கும் மயகமில ஞானகுருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனு னென்று போதனு மெவன்பு மாணப்ச
சராசர குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி (7)

(தா—ம.) ராகுவாற பிடிபட்ட சூரியசந்திரர்போல எப பொழுதுமுளள எவன், மாயையின் மறைபபாற புருட (ஜீவ) னுய, விரிந்தமன மொடுங்கும்போது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருபபை யுணர்கின்றனே, அந்தச சராசர சற்குருவான தக்ஷிணாமூர்த திக்கு நமஸ்காரம்

குழவிமுன் னனவு முன்னுக கூறுபல் லவதனை யெல்லாஞ்
சுழலினுங கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள ளகமா நானுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி. (8)

(தா—ம்.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எலலா வவதனைதகளும் மாறி மாறி வரினும், மாறுமற கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' என்பதாக எபபோதும் பிரகாசிகுந தன்னை சரணமடைந்தவாகடகுச சின்முத திரையாலெவன் விளகுகின்றனே, ஞானக்கினிதத்திரனை அந்தத தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுகு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரிபபு மாணைக் குறும்பல நனக்க ணுவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய காரண மம்பின்
றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி. (9)

(தா–ம்.) உலகதனை, காரியம் காரணம், தலைவன் (உரிமையவன்) தாஸன் (உரிமை), சீடன் குரு, மகன் பிதா முதலிய பேதங்களாக மாயையால மயங்கி நனவிலும் கனவிலும் காணகின்ற இபபுருடனெவனே, உலக குருவான அநாதி தக்ஷிணாமூர்த்திககு நமஸ்காரம்

மண்புன லனல்கால வான மதிகதி ரோன்பு மாணு
மென்றுளிர சராச ரனுசே ரிதுவென வெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைநதோ னெவனினன் னியனுசற்
[றின்றுந்
தண்ணருட் குருவா மநதத் தக்ஷிணை மூர்த்தி போற்றி. (10)

(தா–ம்) பூமி, ஜலம், நெருபபு, காறறு, ஆகாசம், சூரியன், சநதிரன், புருடன் என்று சராசரமாயத தோறறுமித எவனது அஷ்டமூர்த்தமோ, விசாரிபபாககு பரமய எங்கும் நிறைநத எவனேக காடடிலும் அன்னியஞ் சிறிதுமிலையோ, அவ வதிசாநத கிருபாமூர்தியான தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

சருவமுந் தாண நன்முய்ச் சாற்றுமித தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந தன்ன லர்த்த சிநதனந் தியானங் கானம
புரிவதா லெலலாந தாணம பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந தானே (11)

(தா-ம.) சாவாதமதவதனை (எலலாம்தாணதலை)த தெளிவாயத தெரிவிதத இதுதினைக கேடடல, பொருளை விசாரிததல, அபபொருளை தியானித்தல, துதிதல செயதலால சாவாதமதவ மஹாசம்பதது்ள்ள ஈசவரதவம் சிததியாவ தோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைசவரியமும் தானே சிததிக்கும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

முற்றும்

ஆன்மபோதம்

நேரிசைவெண்பா

மங்கலம்

ஆன்மாவின் போதமரு ளாசானுஞ் சங்கரனவ்
வான்மாவுக் கன்னிய னுவமே ணை—வான்மாவா
யென்னகத தேதயிருந தின்று தமிழ் சொல்வாணு
மன்னவ னன்றிமற் றூர்

நூல்

1. தவங்களிணற் பாவந் தவிராததவராய்ச் சாததி
யவிராததவரா யாசையறுந தாராய்ப—பவமுக்தி
யாதரமார்ந தாருக் கடையத் தகுமான்ம
போதமா மீது புகல்.

2. அறிவொன்றே நேர்முக்தி சாதன மாகும்
பிறசா தனங்களின் பேரு—மறிவின்றி
யாகாது முகதியுற லக்கினியின் றிபபாக
மாகாத வாறென் றறி.

3. அறியாமைக் குப்பகை யன்றதனுற் கன்ம
மறியாமை தன்னை யகறறு—தறிவே
யழிக்குமறி யாமையொளி யுதகா ரக்கும
பொழிக்குமா றென்றே யுணர்.

4 அறியாமை யான்மறை வானதுபோ லான்மா
வறிவேயஃ தேதகம தாகி—நிறைவா
யிலகுமே தாரு யிரியவே மேக
மிலகுமா தித்தனென வே

5 அறியாமை யாங்கலக்க மாருமுயிர தூய்தா
மறிவுப யிற்சியி னுலவு—வறிவு
மகற்றியறி யாமை யழியுமே நீர்மா
சகற்றுநதேற் றுமபொடியொப் பாய்.

6. விருபபுவெறுப் பாதி விகாரசம் சாரத
திருபபுங் கனவுக கிணயஃ—துருபபடும்
போதுமெய் போலப் பொலியுமே போதமுதி
போததுவும பொய்யாகிப் போம்.

7. எவ்வளவு கால மெவைகுமதிட் டானமா
மவவியய மாம்பிரம மாய்நதறித—லொவ்விடா
தத்துரீணக் கால மகிலமுமெய் யாய்த்தோன்றுந
சுத்திவெள்ளி போலத் துணி.

8. முதற்கா ரணமாய் முழுதிறை தார
மதுவாம் பரேச னகத்தே—யுததி
யுதிகுமிழி கள்போ லுலகங்க ளெல்லா
முதித்திருந் தேதாயு முணர்.

9. சச்சிதா னநதன் சகலத்து முள்ளுளா
னிச்சணும விஷ்ணு நிலைதன்னிற்—சொச்சமாம்
பொன்னிற கடகாதி போலுமம்பல் தோற்றமெலா
மன்னிய மன்றென் றறி.

10. விண்ணிலே போல விளங்கீச னிற்றேன்று
மெண்ணி லுபாதி யிசைசந தவிபு—வண்ணலுமப
பேத வுபாதிகளாற் பின்னன்போல வானவை
போதலும பூன்றப பொருள.

11 பலவா முபாதிகள பற்றியே நாமங்
குலமா சிரமமுதற் கொளகை—சலத்திற்
சுவைநிற மாதிபோற் சுத்தவான் மாவி
லைவகற் பிதமா மறி

12 கலந்தபெரு மைமம்பூத காரிய மாகுங்
கலநதவிஜ சாநத கலமாங்—கலகு
மிடரின்ப போக மெவையுமப புசித்தற்
கிடமிவ் வுடலென் றிரு

13. வாயுக்க ளைந்து மனமபுத்தி யிரைநதா
யேயுங் கருவிக ளெய்ந்தநண்—காயங்
கலவாத நுண்பூத காரியமாம போகத்
துலவாத சாதனமா மோர்.

14. ஆதியற் றிற்றென் றறையொணு வஞ்ஞான
மோதுவ ராதி யுபாதியா—யோது
முபாதிக ளாமூன் றுடல்களின் வேறு
யுபாதியி லான்மாவை யோரா.

15. கோசங்க ளைநதுமுதற் கூட்டுறவா லான்மாவு
மாசிலதே யாயினுமவ வம்மயநே—ரசருவு
நீலபடா திக்கலப்பா னிராமல மாம்படிகம்
போலவே யொட்டாப பொருள்.

16. உடறபஞச கோச வுமியாதி யோடுட்
சுடர்பரி சுத்தவான் மாவைத்—திடமான
வுத்தியிறற் குத்தி யொழித்தவற் றையரிசி
யொத்தறிய வேண்டு முணா.

17. எங்குமே யென்று மிருப்பினு மான்மாவு
மெங்குமே யானமா விலகலிலை—துங்கமாம்
புததியி லேயே பொலியுநிழல் சொச்சமாம
வத்துவிற் ரோன்றும் வகை.

18 உடல்கருவி யுள்ள மொடுபுததி மாயை
விடவே றவற்றின் விருத்தி—யுடனே
யெவைக்குமே சாட்சியா மென்றுமான் மாவை
யவைக்கரசன் போல வறி.

19 கருவி களின்ரெழில் கண்டவவி வேகி
கருத்தன்போன் ரூன்மாவைக் காண்பன்—றரிதமா
யோடுமே கங்கண் டுணாவிலி சநதரனே
யோடுகிரு னென்பதை யொத்து.

20. நானவொளி யான்மாவை நண்ணி யுடல்பொறிகண்
மானதம் புத்தியிவை மன்னுதமக்—கானதொழி
லாற்றிடுமா தித்த னவிரொளியான் மகதடொழி
லாறறுவது போலு மறி.

21. தேதகம் பொறிக டிகழ்குணங் கள்வினைக
ளாகுமிவை தூயசச்சி தான்மாவில்—மோகத்தாற்
கற்பிபபர் சுதத ககனத்தி னீலமுதற்
கற்பித்தல் போலக் கருது.

22 மனமா மூபாதி மருவுகர்த் ததவ
வினமாய வற்றையறி வின்மை—யெனுடையலா
லான்மாவிற் கற்பிப்ப ரபபலவை நீரதோன்றும்
வான்மதியிற் கற்பிககு மாறு

23. விருபபாசை துனபின்பு மெலுமிவை போல்வ
விருப்பவாம புத்தி யிருபபா—லிருப்பில்லாத்
தூககத்தி லின்றதனற் சொநதமவை புநதிக்கே
யோர்க்குகவான் மாவிற்கா மோ

24. அருககன் றனகொளி யப்புக்குத் தட்ப
மெரிக்குட் டணமு மியல்பா—யிருக்கையெனச்
சத்துச்சித தானநதஞ் ராாநித்தநு சுத்தமியல
பொத்ததான் மாவுககென் ரோ.

25 சத்துச்சித் தென்னத் தகுமான்ம வம்சமும
புத்தி விருத்தி புகலொன்று—மொதத
விரண்டோடு மூடகதால் யானறிகின் றேனென்
றொருததன் றொழிற்படுவ தோ.

26 என்றும் விகார மிலதான்மா புத்தியு
மென்றுமறி வின்றியதே யென்ரு லு—மொன்றிய
சீவனே யெல்லாந தெரிவான்செய் வான்காண்பான்
பாவத்தான் மாமோகி பார்

27. தன்னைத்தான் சீவனைனத் தாம்பிலே பாம்புபோ
லுன்னியே யச்ச முறுகின்ரன்—றன்னைத்தான்
சீவனலன் யான்பரமான் மாவென்று தேர்ந்ததனு
லாவனரு சாரு யவன்.

28 ஒருபொருளா மான்மா வொளிர்ககு மதிமுன்
கருவிகளைத் தீபங் கடாதி—பொருவ
வொளியி லவற்ரு லொருபோது மான்மா
வொளிராகக்கப் படாதென் றுணர்.

29 விளககி னுருவை விளககிட வேறு
விளக்கை விருமபா விதமபோல—விளங்கு
மறிவுருவா மான்மா வறிநதிடத் தன்னைப்
பிறிதறிவு வேண்டப பெறுது.

30. நேதிநேதி வாககிை னீக்கி யுபாதியெலா
மீதியாரு சீவான்மா மீதிலா—வாதியா
மபபரமான் மாக்களி னைக்கியமா வாகியங்கள்
செப்புவ தோராது தெளி

31 அவித்தையா லானவை யாகமுதற் காணு
மிவைகுமிழி போலவழி வெய்து—மிவற்றி
னியலா மமல வகமபிர ம மாமென்
றயாம லென்று மறி

32. உடலுக்கு வேறெனக் குண்டாதன் மூதத
லொடுகுன்றல் சாவுமுத லொன்ரு—படர்நத
வொலிமுற் புலன்களோ டொன்றலெனக் கின்றே
யலன்பொறிகள யாணுத லால்.

33 மனமலை ணுதலான் மன்னுதுய ராசை
சினமசச மாதியெனைச் சேரா—வினமாக
வபபிரா ணன்மனமில் லான்சுத்த னென்றுமறை
செப்புகின்ற தன்றே தெளி.

34. நிராக்குணனி ரஞ்சன னித்த னிராகார
னிராவிகா ரன்சுத்த னிட்கிரிய—னிர்விகற்ப
னிததழுக தனழுன னிகழுத்திடப் பட்டவை
யததனையு நானென் றறி.

35 ஆகாயம போல வகிலத்தி னுள்வெளியான்
சாகாதான் சர்வ சமன்சித்தன்—றேகாதி
யாவறறுமப பற்றற்ற னென்றுமம லன்சலியா
னுவனு னெனறே யறி

36. எதுனிததஞ் சுத்த மெதுழுக்த மேக
மெதகண்ட வின்பிரண் டிலல—தெதுசத்துச
சிததனநத மாகுந திகழுப பரபபிரம
வததுயா னேயா மதி.

37. நிரந்தரமிவ் வாறு நிகழ்த்தப படும்ப
பிரமமே யாறுவ னென்னு—முறுதி
யழிகுமறி யாமை யலவுகளை நோய்க
ளொழிகுமிர சாயன மொத்து.

38. வகாநத தேசத் திருந்தாசை யின்றிவெளி
போகாது வென்று பொறிகளை—யேகமா
யநதமி லான்மாவை யன்னியமில புநதியணைச
சிநதிக்க வேண்டுந தெரி.

39 புத்திமான் காணும் பொருளெலைவையு மான்மாவிற்
புத்தியா லொன்றல் புரிவித்தே—சுத்தமாம்
விண்ணென வொன்றுய் விளங்கிடு மான்மாவை
யெண்ணுக வெப்போது மே.

40. உள்ள துணர்ந்தே தா னுருவம் வருணமுத
னுளள மயல்க ளொருங்கொழி த—துளளந
திகழ்பரி பூன்ற சிதானந்தந தாளை
திகழ்ந்திடுவ ளுளந தெளி.

41 அறிவா னறிவோ டறிபடுவ தேத
முறுபரமான் மாவி னுருதே—யறிவின்
புருவாயொன் ருயஃ துறுவத னுற்றன்
னுருவாலே தாளெளிரு மோரா

42 ஆன்மா வெனுமவ் வரணியி லிவ்வித
மான்மத் தியான வகமதனந—தான்முயன் று
சந்ததனு செயதலாற் சார்ஞானத் தீமடமை
யிந்தனமெல லாமெரிகு மே

43 அருணனு லேயல லகலுதல் போன்முன்
மருவறி வாலம் மடமை—யிரியவே
பொங்குமான் மாபரி பூரண மாகவே
பொங்குமா தித்தணைப் போல்.

44. ஆன்மாவெப போது மடைநதுளதே யாளுந
தான்மடமை யாலடையா தாயமரு—மான்மடிய
வெய்தப்பெற் ருற்போ லிலகுநதன் கண்டவணி
யெய்தப்பெற் ருற்போல வே

45. பிரமத்திற் சீவன் பிராநதியாற் கட்டை
புருடன்போற் கற்பிதன் பொய்யா—முருவத்தின்
றத்துவம் யாதென்று தாணுணரி னவ்வுருவம
வத்துவா காது மதி.

46. தத்துவசொ ரூபானு பூதியாற ருணுதி
யுததம ஞான மூடனேயம்—மித்தையா
நானெனதனு ஞான நசிபபிககுந திகபிரமை
பானுவுத யதனெதனவே பாரா

47. நன்று தனையறிவிஞ ஞானியாம யோகியு
மொன்றுமெலாந தன்னி லுறுவதை—யொன்ரூன
தானெல்லா மாயுளதைத தன்ஞானக் கண்ணிறற்
ரூன்காண்ப னென்றே தரி

48 ஆன்மாவே யிவவுலகெல் லாமாகு மற்பழு
மான்மாவுக் கன்னிய மாயிலலை—யான்மாவாப்க்
காண்டனெல் லாமுந கடாதிகள்மண் ணின்வெறுய்க்
காண்பது முண்டோ கழறு.

49. சிவன்முக் தன்விதவான் றேருவதன் முனறன்னை
மேவு முபாதிருணம் விட்டுடனே—மேவுவான்
றன்னுருசச் சித்தின்னைபத் தான்கீடம வண்டினுருத்
தன்னையுறல் போலத தரி.

50. மோகக் கடல்கடநது மூளாசை கோபமுத
லாகு மரக்க ரறக்கொனறு—யோகி
யமைதி யொடுகூடி யான்மாவி னின்பத
தமைநதாவிர்வ னென்றே யறி.

51. அநித்தவெளி யின்பிச்சை யற்ரூ யான்மா
தனின்பிற் றிருததி தனையுற்—றனிசமுந
தன்னெளி யாறகுடந தன்னுள் விளக்கெனத்
தன்னுளே தானெளிர்வன் ரூன்.

52 உபாதியுற் றுனேனு மொட்டாவின் போலவ்
வுபாதிதரு மங்களோ டொட்டா—னுபாதியிலான்.
மூற்றறிவ னேனுமுனி மூடனென வாயுபோற்
பறறற்றுச் சுருசரிப பான்.

53. உபாதிநா சததா னுறுவான முனிவ
னுபாதியில விஷ்ணுவி னுள்ளே—யபேதமே
தோயத்திற் றோயமுந தாவிண்ணி லேவிண்ணுந
தியிற்றீ யுமபோலத தேதர்.

54. எவ்வடை விற்பிறி தேதுமடை தற்கின்றே
வெவ்வின்பி னிற்பிறி தின்பின்றே—வெவ்வறிவு
தன்னிற் பிறிதறிவு தானின்று மோவது
தன்னேப பிரமமெனச சார்.

55 எதுகாணக காண்டற் கெதுவுமே யின்றே
வெதுவான பின்சன்ம மின்றே—வெதுவறிந
பின்னறியத் தக்க பிறிதோர் பொருளின்றே
வன்னது தானபிரம மாம்.

56. எதுகுறுகு மேல்கீழா மெங்குநிறை வாகு
மெதுசசசித தின்பிரண் டில்ல—தெதனாதம்
நித்தமா யொன்றுய நிகழ்வதெது வாகுமவ
வத்து பிரம மதி.

57 வதழிவில் லாத தெதையன்றென் றன்றென்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும்—யாதொன்
றகண்டவின் பாகி யமருமது தானே
திகழும் பிரமந் தெளி.

58 அகண்ட சுகமய வானமாவி லற்ப
சுகத்தை யடித்தே சுராராய்த்—திகழும்
பிரமாதி யேனோர் பிறங்குவரின் புற்றுத்
தராதர மாகத் தரி.

59 அதனிடத துள்ள தகிலமுஞ செய்கை
யதையடுத துள்ளதே யாகு—மதனற்
பரவிடு மெல்லாம பரமபொருள் பாலில்
விரவிடு நெய்போல வே.

60 பருமையு நுணைமையுற் பத்தி விநாசங்
குறுகலு நீட்சியுங் கூடா—துருவ
குணஙகுல நாமமுங கொள்ளாம லுள்ள
துணாக பிரமமென் றுற்று.

61 எதனெளியி னலொளிரு மேயிரவி யாதி
யெதனை யவையொளிர்க்க வேலா—எதனலே
யிநதவுல கெலலா மிலகு மதுதானே
யநதப பிரம மறி

62 ஒளிர்த்துலக மெல்லாந்தா னுள்வெளிவி யாபித்
தொளிர்நதிடு மப்பிரம மோாவா—யொளிரு
நெருப்பினிற் காய்நதங்கி நேரொளிரு மநத
விருப்புண்டை யைப்போல வே.

63. பிரம முலகிற் பிறிதாகு மநதப
பிரமத் தணுவில் பிறிதாய்ப—பிரமததிற்
கன்னிய மேது மவிர்நதா லதுமித்தை
யுன்னுக கானனீ ரொத்து.

64. எதுவெது காணவுங கேட்கவு மேயு
மதுபிரமத் தன்னிய மாகா—ததுவுமே
தத்துவஞா னத்திணற் சச்சிதா னநதமா
மத்துவி தப்பிரம மாம்.

65. சருவதது ளு சார்நததாஞ சசசிதா னநதப
பிரமத்தை ஞானக்கண பெற்றுன்—றரிசிப்பான்
ஞானக்கண் ணில்லாதா னண்ணுனே காட்சியொளிர்
பாணுவையந தன்போலப் பார்.

66. சிரவண மாதிகளாற் ரேசுறு ஞான
வெரியினிற் காய்சசி யெடுக்கச—சருவ
மலமும்போய்ச சீவன் மறுவில்பொன் போனிர்
மலஞகித் தாவெளிரா வான்.

67. இதயவெளி தோன்றி யிருளாயழி ஞான
வுதயரவி யான்மா வொளிரு—நிதமுமே
யெல்லாவற றும்பரவி யெல்லாமுந் தாங்கிநின்
றெல்லா மொளிர்விக்கு மெண்.

பஃறொடைவெண்பா

68. திக்கிடங் காலமுத தேடாம லென்றுமெத்
திக்குமார்ந தேதகுவிர்முன் றீர்ப்பதா—யெக்களங்கு
மற்றநித் யானநத வான்மதீர்த் தத்துட்டோய்
வுற்றவ ணர்செய்கை யொன்றின்றி—மற்றவன்
யாவு மறிநதோணு யெங்குநிறைந தாரமிர்த
ணுவ னெனவே யறி.

முற்றிற்று

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகதகுரு சங்கரா திக்விஜயரு செயயத தொடங்கி வடதிசைசகண விளங்கும் மாஹிஷமதி நகரத்து வசிகரும் காமகாணடப பிரவாததகரான மணடனபணடிதரை வாதத திலி ஜயிகக, அவரது பாரயை 'என்னையும் ஜயிகனின்றி ஜயம் மூறறுரு்து' என்றுரைதது அவருடன் வாதிததுத தோறறுப பின் காமசாஸதிரததில வாதிக்க, அதறகவர் ஒரு மாத காலவவரையறை கூறி யோர்மலகுகையில சிடா காவ விலி தம் சரீரததை வைதது, மரிதத அமருக ராசனுடற புகுநது அவனது மனவியரான நூறறுவருடன் கலநது காம போக மனுபவிததுக கொணடிருகையில. குரு கூறிபபோன காலங் கடநதமையாற கவலையுறறுச சிடரிற சிலா பாடக வேடந தரிததுசசென் றவவரசன் முன்னின் றிததோதது ரததா லெததலாயினா.

நேநிநே தியாதி வாக்கா னிடேதிதது மூாத்தா மூர்த்த மேதுமே தளளற் கில்லா வெனைசசுவ சொரூப மாக வோதருளு சாது வாமே ருளளதிற் கொள்ளு வார்க ளாதிமெய் யறிவா னநத வவ்வது வன்றே நீதான் (1)

உத்தியாங் குத்தி னலே யுமியெனு மைநது கோசம புத்தியாற் பிரித்துப பின்னர்ப பொருந்திடு மரிசி போலு மெத்தினை சதத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப ரத்தமி னிதத சித்த வவ்வத்து வன்றே நீதான். (2)

பொறிகளாம் பரிக டமமைப புலன்களில விளங்குந தோட வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக கயிற்ரு லீர்ததவ் வறிவறி யறிரு ரெத்தி லனைதனென்ரு பிணித்தி ருப்ப ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வது வன்றே நீதான். (3)

பூக்களி னின்று வேறுய்ப பொருநதிடு சூத்தி ரமபோற்
சாக்கிர மாதி யான சருவததுமை வேற தான
சாக்கியா நோக்கி யாதைச சததுக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கழு நீகக மிலலா வவ்வத்து வன்றே நீதான். (4)

கடகமகு டாதி யாவுங கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வதது வன்றே நீதான் (5)

இனனிலித தனுவில் யாரு யிலஙகுவ னேக னேயென்
றுனிசமும் வேத வாதி யாயினைர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுதது ரைபப ரெத்தத்து வதனை நன்று
யனாததமி லெதாாதத மான வவவது வன்றே நீதான் (6)

அருமறை வாக்கி னுலே யகததினிற் சிரத்தை யோடு
மருநதவம யாகந தான மாதிநல ரறஙக ளாலே
யருமறை யவர்க ளெதனை யறிநதிட வவாவு கின்று
ரருமறைப பொருளாய நின்ற வவ்வதது வன்றே நீதான்.(7)

சாந்திமுத லான வுற்றுச் சநததந தன்னுற் றன்னி
லாயநதெதனை யறிஞர் கணடவ வறிவின்ப மெயயா யென்று
மீந்தெலா முடிததெதா ளிாவர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்நதறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றே நீதான். (8)

இதனைக்கேட டாசார்ய ரவாகருதததரவுகொடுத் தனுபபி
விட டுடனவ வரசனுடல விட்டுத தம்முடற புகருச சென்
றவ வம்மையை வென்று அவவிருவரையுந தமகருளளாககி
யிகருவலய முறறும் விளக்க முற்றனா.

குருஸ்துதி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகதகுரு மேறகு திகஇல விஜயஞ செய்யுங் கால, அங்குளள ஸ்ரீவலியென்னுங் கிராமதது வசிககும் பிர பாகரா என்னு மநதணர் ஆசாாயரது வரவை அறிநது, தம் பதின்மூன்று வயதுளள புததிரனை யழைததுச சென்று குரு சநநிதியில நமஸ்கரிதது எழுநது நின்று தநயனையும் நமஸ் கரிபபிதது, சிறு வயது முதல மூகனைய ஒன்றிலும் பிரவிருததி யறறு விருபபு வெறுபபு மானவமான மின்றி யிருககுமவன் வரலாறறைச சொலல, கிடநதவணணமிருந்த பாலனித தேசிகா கரங்களாலெடுததுப பாாததுக களிமீகக்கூர இவ வாறு வினவலாயினா —

இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெனகுசெல் கின்ற யுன்பே ரென்னநீ யெனகி ருநது
மிங்குவந தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றநதான். (1)

அததாமலக னுத்தரம் .—

நரனலன் சுரனி யக்க னுலை னநத ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும வான ப்ரததன கேடகல் சநநி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னுமே. (2)

சூரியன சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
ணுரெலா வுபாதி யுமவிட் டாகாயம போவி ருபப
ணேரிய னித்த சித்த வுருவண மவவான் மாநான் (3)

எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னெருவணுயக கம்ப மின்றி யொளிாதரு மெவனச சாாநதே
யறிவிலாக் கரண மிநதி யாதிதந தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுறு நித்த சித்த ணுயுள வவ்வான் மாநான். (4)

அதததிற் பதிப வித்த வமமுக முகத்தின் வேரோ
வத்துவன் றதுபோற் புதநி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே ருகச் சிறிதுமோா வதது வாகா
னதவய நித்த சித்த ணுயுள வவ்வான் மாநான். (5)

அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவண பாச மின்றி
யதநிற நித்த சித்த ணுயுள வவவான் மாநான். (6)

மனசசட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனசசட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனசசட்சு வாதி யாலே மருவிடப படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த ணுயுள வவவான் மாநான். (7)

கடசலந தோறுந தோன்றுந கதிரவ னெருவ னேபோ
லுடலுறு முளளந தோறு மொளிரிணு நாண வாகச
சுடருவ னெருவன் ருனே சுத்தசே தனண யாவ
னனைடதலி னித்த சித்த ணுயுள வவ்வான் மாநான். (8)

ஓளியதா மனேகஙு கணகட் கொருரவி யொருகா ளத்தே
யொளிசெயு முலகத தைதபபோ லொருஞான வுருவனயாவ
ளெளியதா யனேகம புததிக கொளிர்பபனிவ் வுலகந தன்னை
யளவிலா நித்த சித்த ளுயுள வவவான் மாநான். (9)

இரவியா லொளிருங கண்ணே யெதிருறு முருவம பறறு
மிரவியா லொளிரா தின்ரு மிதுபோலவ விரவி தாணு
மொருவனு ரொளியி னுலே யொளிர்பபனே நேததி ராதி
யருவனுய் நித்த சித்த ளுயுள வவவான் மாநான் (10)

சலசலத் தனேகன் போலச சாருவ னேக பாணு
சலனமில் சலத்திற் ருனே சாருவ னேக ளுக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரிணு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த ளுயுள வவவான் மாநான். (11)

மூடன்றன் விழியி னேககார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் ருனு முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னுடலி னித்த சித்த ளுயுள வவவான் மாநான் (12)

அகிலவத் துக்க டம்மி லனுசூத னேக ளுகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசஙுகளு யிருபபன் யாவன்
ககனனேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நிதத சிதத ளுயுள வவ்வான் மாநான். (13)

பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம படிகந தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ
சலமதி னிலவி னுட்டஞ சான்ருகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினககு மாமே. (14)

அதததி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தததா மலகத தோத்ர மாகும்போர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ வறிவினிற் பெரிய பால
னிததரை யாவ ராலு மேததிடப பட்டா னமமா (15)

இதனைககேட் டாசசரியததாற றம்மை மறநது நிறகும்
பிதாவை யாசாரியர் நோக்கி, 'இவன் முறறவக்குறையா
லுமக்கு மகனை துமது பாககியமே. இகததில இவனை
லுமகநோர் பிரயோசனமு மிராது. நம்பாலிருககடடும்'
என்றுரைத் தவரை யனுபபிவிட்டுத தம்முடன் பாலனைக
கூடடிச சென்றனா. பின்னா, குருவைப பார்த்து, 'இசசிறு
வன் சிரவணாதி சாதனமின்றி யிப பிரஹ்மநிஷ்டை யடையக
காரணம் யா' தென்று சிடா வினவ, குரு, 'இவன் தாய முன்
யமுநாதீரததிற றவஞசெயயும் சாலைசுவரிய சம்பநந சாது
வான சிததயோகியிடம் தன்னிருவயதுளள குழநதையை
விடடு மறற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ செயகையில சிசு
மெலல நடநதுபோ யநநதியில வீழநதிறக்க அதறகாறறாது
துககிககு மவரைத தேறறக கருணை மிகுதியா லசசாது தம்
முடனிலவிட்டச் சிசுவுடனிறபுக வதனாலேயே இப்பெரும்பேறு
பெறறனன்' என்று புகன்றனா.

அத்தாமலகம ஸம்பூர்ணம்

அநுவாதநூன்மாலை

[II. வசனம்]

ஸ்ரீ

பகவத்பூஜ்யபாத சங்கராஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

அவதாரிகை

உலகதத்தில் எல்லா ஜீவாகளும் துக்கமென்ப தின்றி எபபோதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவ மலலாத ரோகாதிகளை நீக்கி எபபோதும்போற் சுகமா யிருகககவேண்டு மென்பது போலக் கோருதலாணும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதியிருப்ப தாணும், பிரியம சுகததிலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்தி ரையில் ஒன்று மின்றியே சுகமாயிருககு மனுபவத்தாலும் சுகமெனபது தாணுகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அநு ஞானததாலேயே அபார சமசாரததி லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபரபோக மடைதலே சுகவழி யெனப பிரமிருத்திக்கின்றனர். ஆனல் துக்கமற்ற சுகஙகிடைக் கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாகூஷாத் ஸ்ரீ சங் கரர் சங்கர வேஷம பூண்டு இச் சுகத்தின் பெருமையைக் கோத்திக்கும் வேதாநதததின் பிரஸதானத்திரயததிற்கும பாஷ்யஞ் செய்து வழிகாட்டி நடநதுங் காட்டினர். அவற்றைப பார்த்தலி லசமர்த்தராய் அதிதீவிர சுகேச்சுக்க

ளான முமுக்ஷுக்களுக்கவை பயனபடாமையின், அவற்றி னநதரங்கதனை இநத விவேகசூடாமணிக கிரநதத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுககு வேண்டிய விஷயங்களை விஸதாரமாய்க கூறி சேர்மாகக்ஷ காட்டியிருகின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங கிடைபபது துாலப மென் றும, அதனால தன சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப பிர யதனஞ செய்யவேண்டு மென்றும, ஞானத்தாலேயே மோக்ஷமென்றும, ஞானம விசாரத்தாலேயே வருமென றும, அதற்குக் குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம, சிஷ்யலக்ஷணம, குருசேவையையுங கூறிப பின்னும் சுகமடையத் தன பிரயதனமே முகியமென் றும், வாங்மாத்திர ஞானததாற் சுகங கிடையாதென்றும, சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதனமென்று மாரம்பித்து, சரீரத திரயமும அனாத்மா, அசததியம, 'அஹம' எனும ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம. அனாதமாவில் ஆத்ம புதி பந்தம், அநாஞானத்தால் வநதது, ஞானத்தால் நாச மாம் என்று சிரவணத்தையும்; நான் என அகத்திற் செய்யும் சூக்ஷ்மவிசாரததால் அச்சரீரத்திரயமான பஞச கோசங்களையும நானன்றெனத் தளளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய் ஏகமாய், ஹிருதயதில 'அஹம்' என் றிருக்கும 'தவம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, மூஞ்சம புலினுள ளாணியைப் போலப பிரிததுக்காணும மன னததையும; 'தத்' பத உபாதியான நாமரூபப பிரபஞ சம் பிரஹமமாதர மென அவ்வுபாதிநீக்கத்தையும; 'தத்' பதார்த்தத்தையும; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐகியதனைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹாவாகிய உபதேசத்தையும; இந்த 'அஹம பிரஹம'மா யிருகக்வேண்டு மென்பதையும; அங்ஙன மிருக்கினும பூர்வவாசனைகள் அதிதிடமா யுதித்துத் தடை

செய்யு மென்று, வாசனைத்திரயம், மூலமான அகங்கார வாசனை, இதன் விருத்திக கேதுவான பேதபாஹய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்தி களையும், இவை நீங்குமவரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம பிரமாதமின்றிச செய்யும 'அஹம் பிரஹமம' 'பிரஹமமே அஹம' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மா கார விருத்தியைக களபபுதலாகிய பகதி, யோகம், தியான மென்னபபட்ட ஆத்மானுசந்தானமாகிற நிதிதயாசனத் தையும, இஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம எனும மதனை நட்டு, அரணி தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிபபடுத்துவதுபோலப் பிரமாதமின்றித் தைலதாரை போல் நிரந்தரனு செயயும பிரஹமாப்யாச மதன பலததா லாவிரபபவிக்கும சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியில் பிரயத்தன மின்றியே அகம புறமெங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப பிரகாசிக்கும் அபபிரதிபந்த அபரோக்ஷப் பிரஹம சாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் விதியாகும. அதனல் அஞ்ஞான வாசனை ஹிருதயக கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும, காமங்களும நாசமடையும். அகண்டானந்த முத்தி சித்தி யாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும; இதில் பேத விகற்பங்களனுவுமில்லை யென்பதையும; இதனை யடை தலே புருஷார்த்தம, இதனை யடைந்தவனே ஜீவன்முக்தன், பரோக்ஷஞானி யன்று என்று ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம, அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலையடைந்த சிஷ்ய னது ஸவானுபவம, ஜீவன்முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும விதேக கைவல்யம, புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்றல் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறியிருக்கினறனர். இஃது பிரஹமஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க் கவிகளாக முன்னமே

மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது நாலு வர்ணதேதாடனேக ரூபங்களாகச செய்து வைத்திருக்கும ஒரேமிட்டாயில் அவரவாக கிஷ்டமானதை வாங்கிக குணதோஷம் பாராதுணடு அவ்வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிகின்றனரலலவா !

பங்கலம்

அகமெனு மூல வவிதனை யகன்றிட
வகமக மாக வலலும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பததினி
லகமகிழ வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி

அதி தீவிர மோகூஷாதிகாரிகள் கஷ்டபபடாமல் சுலபமாகததானே யறிந்து அமிர்ததவத்தை யடையத் தயையினல் வேதாநதார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸதாரமா யிவ விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவசொரூபமாய்ப பிரகாசிக்கும் ஜகதகுரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாத சரணரவிநதங்களில் என் ஹிருதயாரவிநதத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாநதத்திற்கே கோசரராயும், இதரப பிரமாணஙகளா லறியபபடாதவராயும் விளங்குமபரமானநதமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுககு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகுதுர்லபம. அதில் புருஷனுப்ப பிறத்தலும், அதிலும்

பிராஹ்மணஜன்மதலும, அதனில வேதமோதும வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில நடதததலும், அதனிலும் வித்வாஜ்ஜ தலும, அதனில் ஆதமாஜ்ஞாத்ம விசார பிறததலும், அதனிலும ஸவாஜ்ஞபவ ஜ்ஞானமடைதலும் மிகவருமை. அந்த ஜ்ஞானததால் பிரஹ்மாகாரமாக விருகும மோக்ஷமானது அனந்தகோடி ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த சுகிர்தங்களாலன்றிக கிடையாது. இவைக ளெலலாவற்றையுங கிரமமாயடையாவிடினும் ஈசுவராஜ்ஞகரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம, முமுக்ஷுத்வம, மகாத்மாக்களின் சங்கம என்னும இமமூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தறகரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னாத்தங்களை யறிவதற் கேதுவான புருஷதத்வ மடைந்தும அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தறகொலை) செய்தவனாவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனிலும மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள படித்தாலும, தேவபூஜை பண்ணினாலும, காமங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித்தாலும, இன்னு மென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஜ்ஞானததாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முததி சித்தியாது. 'தனத்தினல் (தனததாற் செய்யப் படுங் கர்மத்தால) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரண மன்று என்று நன்றாய்க் கூறியிருத்தலால, மோக்ஷமடைய விசிக்குந் தீரன் பாஹ்ய விஷயசுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து, மகாத்மாவாய் சாந்தரா யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சாந்ததம

தியானிககும யோகததா லடைநத அனுபவஜ்ஞான நிஷ்டையாகும கபபலால் சமசார சமுததிரத்தில் மூழ்கிக கிடககுந தனமன்ன தான்முனே மோக்ஷமாகின்ற கரை யின்மே லேறறிககொளளவேணடும ஆதலால தைரிய சாலியா யுளளவன தார புததிர தன மென்னு மீஷணைத் திரயத்தை நீக்கி. காமஙக ளனைதத்தையுந தூரத தளளி, ஜனன மரண சமசாரபநதம நீஙகி மோக்ஷமடைவதறகே பிரயததனம பணணவேணடும காமஙகள சிததசுததிக காக ஏறபட்டனவேயனறி வஸதுவை யறிதற் கன்று வஸது ஞானம விசாரத்தால் வருமேயன்றிக கோடி காமஙகளாலும சிததிககாது ரஜ்ஜுவில் ஸர்பபத்தைக கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப பிராநதியா லுணடான சர்ப்ப பயத்தையும் அதனால வநத துன்பதத்தையும் நிவிருத்திகுமபடியான 'இதுரஜ்ஜுதான்' என்னும ரஜ்ஜுஞானம எங்ஙனம, அறிந்த ஆபதன் சொல்லினு லும், நன்முய் விசாரிததலாலும வருகின்றதோ, மற்ற எதனுலும வரவில்லையோ, அஙஙனமே குரு உபதேசததா லும், வஸது விசாரத்தாலும பிரஹம ஞானம் வரவேண டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராணயாமாதிகளால ஒருக் காலும் அவ் வஸதுவை யுணர்தல கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸதுவை யறியவேணடிய முமுக்ஷு, நிராஸை யுறற பிரஹமவித்தாய்க கிருபாசாகரரா யுளள உததம குருவை யடைநது ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும. முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிககு ஞானசிததி யுண்டாம. தேசம், காலம், ஈசுவராலுகரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகிதது அசாரத்தைத் தளளகூடிய சாமர்த்தியவானுய், சாஸதிரங்களிற் கூறி யுளள லக்ஷணங்கள யாவும தன்பா லமையப் பெற்முன்

ஆதம விசாரத்தில அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகி யாய், விரக்தனுய், சமதமாதி சதகுண சகிதனுய், தீவிர முமுக்ஷுத்வ யுளள சாதன யுக்த அவ் வதிகாரிக்கே பிரஹமவிசாரம செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும. சாத னஙகள (1) நிதியாநித்திய வஸது விவேகம, (2) இஹாமுதரார்தத பல போக விராகம, (3) சமா திஷட்க சமபத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களாற் சொல்லப்பட்டிருகின்றன. அவ் வதிகாரிக் கிவையிருநதாலே பிரஹம நிஷ்டை கிடைகது மன்றி யின்றேற் சித்தியாது. இவற்றுள் : (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகததுமித்யை யென்னும் நிசசயமே நித்யா நித்ய வஸது விவேகம (2) தேகாதி பிரஹமா பரியந த மூளள அநிதிய போக்கிய வஸதுகளின அநித்திய துக்க தோஷங்களைப பிரதியக்ஷமாயப பாரபபதாலும், சாஸதிரங்களாற் கேட்பதாலும அவைகளி லுண்டாகும் வைராகியமே இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம். (3) க விஷயஙகளிலுள்ள தோஷங்களை யடிகடி நினைத் துப பாரததலால் அவைகளில விரகதியடைநது மனத்தைத் தன் லக்ஷ்யததி லிருத்துவது சமம; உ விஷயங்களிற் செலலும ஞான கர்ம இநதிரியங்களைத் திருப்பி அத னதன் கோளக (ஸதான)த்திலேயே யிருகசசெய்வது தமம; ஊ மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும பாஹய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி; ச. எவ்வளவு துக்கஙகள வரினும் தடைசெய்யாமலும் அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளைச் சகிததல் திதிக்ஷை; ஞ. வேதாநத சாஸதிரமும், குரு வாகியமும சதியம் எனகொளளும நிச்சயம பிரஹம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரததை, �கூ. சர்வ யத்த

னங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்ததைதப் பரி சுதபப பிரஹமத்திலேயே ஸதிரமா யிருததுதல் சமா தானம ; அஃதன்றி மனமபோனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று. இவ் வாறுங கூடி சமாதி ஷட்க சமபததி யெனபபடுமம (4) அநாதி யஞானத்தால் வநத அகங காராதி தேகாநதமாயுளள பநதத்தை ஸ்வாதம ஞானத் தால் தொலைப்பதற்குளள இச்சையே முமுக்ஷுதவம். அம முமுக்ஷுத்வம் மநதம் மததிமமா யிருநதாலும, வைராக்கியத்தாலும, சமதமாதிகளாலும், குரு வணக கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளாநது பருவமுற்றுக் காலாந தரத்திற் பலனக கொடுகக்கும் வைராக்கியததேதாடுங கூடின முமுக்ஷுத்வம எவனிடததில் தீவிரமாயிருக கினறதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபததி லேயே பலனத தரும். ஆனல் எவனிடததில் மநதமா யிருக்கின்றதோ அவனிடததில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலமபோல ஆபாசமாகவே பொருநதும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவாயுளள சாமக்கிரி (சாத னங்)களில் பக்தியே மிகவும சிரேஷ்டம். ஸவ (ஆத்ம) ஸவரூபத்தின் அனுசநதானமே பக்தி என்று மகாத மாகள் சொல்லுகின்றனர்

முன்சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவ மடைய விசசிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய், சாவமு மறிந்தவராய், கிர்மலராய், காமத்தை வென்றவ ராய், பிரஹமவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அகனிபோலப் பிரஹ்மததில விசிராந்தி யடைநதவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக குப பரம பநதுவாய் உளள ஸத்குருவை யடைநது அன்போடும் நமஸகரித்துப் பயபகதியோடு செய்து

வந்த நாணுவித சிசுரூஷைகளாற் பிரசன்னரான (சந்
தோஷமுறற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவு
லுற்றான —“ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம.
பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்
னைத் தங்கள கருணைகடாக்ஷமாகிற கப்பலாற் கரை
யேற்றிவைகக வேண்டுகின்றேன். கருணை வாரிதே!
துரதிருஷ்ட (பாப)க காற்றால் வற்றித தபபிப போக
வழியின்றிச சூழ்ந்தெரியும சமசார தாவாக்கினி (காட்டுத
தீ)யால் தபிகசப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வாஷத்
தால் சாந்தபபடுத்தத் தஙகளைப் பன்முறை பிராத்
திகின்றேன். சாந்தராய, மகாத்மாக்களாய், வசந்த
காலமபோல லோகத்திறகு ஹிதமே செய்பவர்களாய்,
பவசாகர பயத்தைக கடந்து மற்றவா பயத்தையும
நீகி வைபபவரா யிருககும தஙகளை யொத்த சாதுக்
களுககு, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால தபிகசப்பட்ட
ஜகதனைதச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரகூஷிக
கின்றதுபோலப பவதாதிற் கஞ்சிச சரணகதரான எம
போலிகளை நிரேதுகமாய்க் காதது ரகூஷித்தல் சுபாவமே
யாதலால, சம்சார தாபத்தாற் பீதியடைந்து வேறு கதி
யின்றி தீனனுய்ச் சரணகதனன என்னையும, இஜ் ஜனன
மரண சமசாரத்தினின்றும் ரகூஷிகசத் தங்களுக்கே
பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச்
சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹமானந்தா னு
பூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தஙகள் முக
மென்னுங கலசத்தினின்று வெளிபபடும் வாக்கியமா
கின்ற அமிருத தாரையால் சீகரம நனைப்பீர்களாக.
தஙகள கடாகூஷ வீகூஷண்ய லேசத்துக்குப பாத்திரராய்
ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவாகள் தன்னியராகின்றன ரன்றே?
இப்பவ சாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்

கென்ன உபாயம? எனக்கெனனதான் கதி? என்றுன் றுக தெரியவில்லை. தாங்கள்தான இநதச சமசார துக் கதனை யகறறி ரசூஷிகவேணடும்" சமசார தாவானலத் துக காற்றும லிவவாறு பிரலாபிதது, தன்னை விதிபபடி சரணம பிராபிததவணைய்ச சொனனபடி செய்யும் சாநத சிததனை சிஷ்யனை பிரஹமஞானியாயுளள வாசாரியா கருணை நிறைநத சிதள திருஷடியால வீகூஷிதது அபயந தநது தனையினுறறுனை தததுவோபதேசஞ செய் கின்றார:—

"வித்வானை சிஷ்யனே! பயபபடாதே இனி யுனக கபாயமே யிலலை. அபாரமாய், பயஙகரமாயுளள சமசார சாகரத்னைதத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாய மிருக்கின்றனைதத தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் மதனை லிபபவதனைதக கடநதாகளோ அவ் வுபாயத்தால நீயும் எவராலுங கடதத்தற்கரிய விப் பவ சாகர பீதியைக கடநது பரமானநதம பெறுவாய. வேதாநதார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞான முண்டாம். அதனல் இவ்விடத்திலேயே சமசார பநதம் அத்தியந்தம நாசமாகும. 'முமுகூஷுவுக்குச் சிரத்னை பக்தி தியான யோகம் இவை மோகூஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால், இவ் வுததம சாதனத்னைத பெற்று நிரநதரம சாதித்துவரின் அநதி யஞஞானத்தால் வநத தேகபநதம் நீஙகிபபோகும். எப்போதும் பரமாதம ஸ்வரூபமாகவேயிருக்கும உனக்கு அஞஞானத்தாலேயே இவ்வனைத்ம சம்சார பநதம வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா னைத்ம விசாரத்தாற் பிறநத ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ் ஞான காரிய சமசாரபநத துக்கதனை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரிதது விடும்" என்றுரைதத குருவைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பநதமாவது எது? எப்படி

வந்தது? இருபப தெவ்வனம்? நசிப்ப தெபபடி? அவ வ்ணதமா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்மாணதம விவேக மெது? தவ்கள முகததினின்று முததரங்கேட்டு யான் கிருதார்த்தனுகும .பொருட்டுக கிருபையா லிப பிரசின கனை கேட்டனுகநகிரகிபபீராக" எனறு கேட்ட சிஷ்யனை நோகநகிக குருவானவா,

"சிஷ்யனே! அனுனானததால வந்த பாதம நீங்கி பிரஹமமா யிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருதகிருதியன், உன் குல முன்றை பவித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணதத (கடனை) நீகப புத்தி ராதி பாதுகளுணடு, அவ்வனமே ஒருவனுக்குத் தலை பாரத்தா லுண்டான சிரமதத நிவிருத்திக அன்னிய ரிருகின்றனா ஆலை தனக்குட பசியாதியால் வந்த துகத்தை புசித்தலாதியால எவ்வனம தானே யகற்ற வேண்டுமோ, மறறவரால கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியை தானே மருந்துண்டு பதியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றை ரனுஷ்டிகளுல கர்மங்களால் நீங காதோ, அவ்வனமே தன் னனுனானத்தால வந்த பாதத் தைத் தன் முயற்சியால் நீக்கவேண்டுமன்றி அனேககோடி கற்பங்களாயினும அவித்யா காம காமாதி ரூபமான பாச பாதத்தைத் தவிர்கக எவராலதான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸபஷ்டமான (பிரதிபாதமின்றிய) ஞான நேத்தி ரத்தால் பிரஹமதை யறியலாமல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனை லும் மறியக்கூடாது. சாதிரனை சுதமான தன் நேத்திரததா லன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்கக க் கூடுமா? பிரஹமாதமைகக்கிய ஞானததாலன்றி சாங்கியம், யோகம், காமம், விதவத்வம முதலெதனை லும் மோகஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூபசௌனதரியமும், தந்தி யால் மதுரமாகக கானனுசெய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு

சுகதோஷமாத்திர முணடாககுகிறதன்றி சாமராஜ்யாதிபத யந தருவதிலலையோ, அபபடியே மதுரமான வாககோடு சாதுரயமான வசனம, சாஸதிர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய விதவான்களது சிரேஷ்டமான விதவத்வம் போகத்தைக கொடுககுமனறி மோகஷததைக் கொடாது. பரததுவததை யறியாவிட்டால் சாஸதிரஙகள் படிததல பலந கொடாமையின் நிஷ்பலம், பரதத்வததை யறிந்த பின்னர் சாஸதிரஙகள் படித்தல வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால, மனமயக்கததிற கேதுவான சாஸதிர ஜால மகாரண்யததைக கடநது ததது ஞானி யாகிற குருவால் ஆதமததுவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும. அனுஞான ஸாபபத்தாற் கடியுண்டவர்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை யன்றி வேதஙகளாலும சாஸ திரங்களாலும மநதிரஙகளாலும மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம? ஔஷதமுட்கொளளாது 'மருநது' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம போகாததுபோல, அப ரோகஷ அனுபவ ஞானமிலலாமல் 'அஹம்பிரஹமாஸ்மி' என வாக்காற் கூறுவதால் தன பநதம் நீங்காது. சதது ருக்களை நாசஞ செய்யாமலும, அகில பூமணடல சாம் ராஜ்யத்தை யடையாமலும, 'நான் ராஜா' என்று சொல்வ தால் எபபடி அரசனகமாட்டானே, அபபடியே அநதம திருசியததை நாசஞ செய்யாமலும், ஆத்ம தத்துவததை யனுபவமா யறியாமலும, 'பிரஹமைவாஹம்' என்னும் வாககு மாத்திரத்தால், பிரஹம மாத்திரமா யிருக்கும் முகதியடைய மாட்டான். எஙஙனம் பூமியிலுள்ள புதைய லானது அறிந்த ஆபதனுற்கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன் மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே யெடுத்தலா லடை யப்படுமோ, சொன்மாத்ரத்தா லடையபபடாதோ, அங் ஙனமே பிரஹமத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொலுப

லக்ஷணதத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி நிரந்தரந் தியானிபபதா லுண்டாகும அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தால் அடையலாகு மல்லாமல், மாயையால் மறை படடுளள ஸவஸவரூபத்தைதக குதாக்க யுக்திகளா லடை யக்கூடாது ஆகையால் விவேகியாரேனு ஸாவ பிரயதத னததாலும, பவபநதம நீஙகி மோக்ஷமடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீகுதலிற்போலத் தாஙகளே முயற்சி செய்ய வேண்டும.

சிஷ்யனே! நீ கேடட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸதிர ஞானிகட்குச் சமமதமாய், சூததிர சமானமாய், சூக்ஷ்மாததத மூளளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிபபவ ரலியக்கூடியதா யிருககிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்த ரதனை சாவதான சிததணய்க கேள. அதனால உடனே பந்த மகன்றுபோம் மோக்ஷமடைதற்கு அநித்யவஸ்துக் களில வைராகயமடைதல் முநதின வேறது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வகாம பரித்தியாகம (உபரதி) எனு மிவை கிரமமாக வேறது. அதன்பின், வேதாநத சிரவணம் பின்ன ரதன் மனனம, அதன்பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ செய்யும பிரஹமத் தியானமும வேறது. அநிரந தரத தியானத்தா லுணடாகும நிரவிகறப சமாதியாற் பெறபபட்ட அபரோக்ஷ பிரஹம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிகின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள. இரண்டில் முன்னம அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸதி, மேதஸ (கொழுப்பு), மாம சம, ரத்தம், சர்மம, சுக்கிலம என்னும் சப்த தாதுகக

ஸற்று, பாதம, துடை, மாபு, புஜம, முதுகு, சிரசு முத லிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியபபட்டு, மோகத்திற்கு முகிய ஸ்தானமாய, பிரதியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென றறிஞர கூறுகின்றனர. இந்த ஸ்தூல தேகம, ஆகாசம வாயு அகினி அப்பு பிருதிவி என்னும் சூக்ஷும பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம அமசங் களில அனயோன்யம கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூலபூதங்களாலாதா லானது. அவ்வைந்து தன்மாதத்திரை களுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக் தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம போலத தோன்றும. அனுனராகின்ற எந்த மூடா ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசதத்தால இவ விஷயங்களிற் கட்டபபடுகின்றரோ உடனே யவர தங்கள் கர்மமென்னுந தூதனை விழுங்கப் பட்டவராய், அக காமானுசாரமாக மேலுங்கீழும போக்கு வரத் துடையவராய் மிகவு மலைந்து துக்கிபபர் இச் சப் தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சபதத்தால ஸ்பபம அல்லது மானும், ஸபரிசத்தால யானையும, ரூபத்தாற் பதங்களும், ரசதத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும ஒவ்வொன்றி லாசை வைததே உயிர் துறக்குமாயின் இவவைந்திலும் ஆசையுளள மனுஷ்யனது கதி என்ன வாகும்? விஷய மானது தன தோஷத்தால் கிருஷ்ணசர்ப்ப (கருநாக) விஷததிலுங் கொடியது. எனெனின், விஷமானது உட் கொண்டவனை மாததிரங் கொல்லும; விஷயமோ கண் ணுற் கண்டவனையும மனததால நினைத்தவனையுங்கூட நாசிகக செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை என்னும் மகா பாசத்தைத தடவிராகத்தா லறுத்து அதினினறும விடுபடுகிறானே அவனே மோக்ஷ மடைவ னன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர பண்டித

ஞயினுமை முகதி பெறமாட்டான். திட வைராகயமின்றிப் பவசாகரத்தைதக கடநது மோகூதீரஞசார யத்தனிககும் முமுகூ-வின் கழுத்தை ஆசையாம முதலை பிடிதது அதி வேகமா யிழுத்துபபோய் கூணாததில அச சம்சார சமுத் திர மததியி லமிழுததிவிடு மாதலால, எந்த முமுகூ- விஷயாசை யென்னும முதலையத திடவிராக மென்னும் வாளிறற கொலவமே அவனே பவககடலின் முக்தி தீரத்தைதத தடை யாது மினறி யடைவன். நல்ல புத்தி யில்லாதவனுய் மாறி மாறித தோன்றும விஷயமார்ககத் திற் பிரவேசியபவன், மேன்மேலும துகக மனுபவிததுக கெட்டே போவான் சுபுத்தி யுளளவன் தன் யுகதியால் குருபதேச மாகமே சென்று நறகதியே பெறுவன். இது சதியம் ஆதலின், உனக்கு மோகூமுற விருபப மிருக் கும பகூஷிதில், விஷயஙகளை விஷமபோலு மதிதூரதிற் றளளிவிட்டு, சமாதாஷம, தமை, கூமை, ஆர்ஜவம (ருஜு-மார்ககம), சாநதி, தாநதி முதலாய ஸத்குணஙகளை அமிருதமபோ லெபபோதுங கைகொணடு, தேகாபி மானததாற செய்யும் சகல காரியஙகளையும விட்டு, அவிதையாற் செயயப்பட்ட பந்த மோகூ (நீக்க)த் திற்கே சாவகாலமும எத்தனு செய் இத்தேகமோ பரார்தமாய் (மண, தீ, மிருக, பகூஷியாதிகட் கிரையாய்) இருகின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகதததைத் தானக வபிமானிதது போஷிக்க எண்ணுகிறனே அவன் ஆதமஹநதா ஆகிறன். சரீரபோஷணையிற் புதியுளள வனுய எவன ஆதமாவை யறிய இசகிகினறனே, அவன் முதலையக கட்டையெனப் பிடித்து அதனை நதி தாண்டச செல்பவனுவன் தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுகூ-வுககுப பெரிய மிருதயு. எவனிந்த மோகததை வென்றனே அவனே மோகூடதம பெறுவா னதலால்,

எதனை வென்று முனிசுவரர்கள அவவிஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப பிரஹமபத) மடைநதார்களோ, தேக தார சுதாதிகளிலுளள அம மோகததை ஜயித்து நீயு மநத மோகஷ்பதம பெறுக தோல, மாமிசம, ரமபு, மேதஸ, மஜ்ஜை, அஸதிகளோடுங கூடியதாப் மூத்திர புரீஷ (மல)ஙகளாற் பூரணமாயுளள இநதத் தேகம மிகவும் நிநதிக்கத தக்கது பூவ ஜன்மாநதர காமானுசாரமாய், பஞசிகிருத ஸதூல பஞச மகாபூதஙகளா லுதபன்னமான இநத ஸதூல தேகம, கிருகஸதனுகளுக கிருகமபோல, விஷயபோகஙகளை ஆத்மா இருநதனுபவிகக ஓர போகாலயமாம. இத னவஸதை ஜாகரிதம எனப்படும. மாலை, சநதன, ஸ்திரியாதி நாஞ விசிததிரரூப ஸதூலபோகஙகிய பதார்த்தங்களை பாஹயேநதிரியங்களால ஆத்மா தானே இத தேகத்துடன் அதியாசததாற கூடி யனுபவிககுங் காலம் ஜாக்ரம எனபபடுதலால, இவவவஸதையிலேயே ஸதூலதேக மறியகூடியது இதனுசிரயததாலேயே புருஷனுக்கு பாஹய சமசார மனைத்தும் வநததென் றறி. உத்பவம, பெருததல, ஜர, மரணமாதி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள் சைசவம், கௌமாரம, யௌவனம, வாதக்கிய மிவை இதன் அவஸதா பேதங்கள. வர்ண ஆசிரம மாதி நியமமாம். மானம, அவமானதி இதன் விசேஷங் களாகும. இத்தூலமோ ரோகங்களினத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட)மா யிருககின்றது.

சுரோத்திரம, துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹவை, கிராணம இவை, சபதாதி பஞ்ச விஷயங்களை அறிவதால ஞானேந் திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸதம் இவை, வசனாதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்க ளாம் அநதக்கரணம் ஒன்றே ஸஙகற்ப விகற்பாதி விருததி,

வஸது நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருதது, பதார்ததாஹ சநதான விருத்தி என்னுமத தன் விருத்தி பேதத்தாற் கிரம மாய், மனம், புத்தி, அகங்காரம, சித்தம என நான்கு பிர காரமாகும ஸவாணம ஜலம மூதலியன விருததி பேதத தால நாலுரூப மாவதுபோலப பிராணன் ஒனறே தன விருத்திபேதத்தால பிராணன், அபானன், வியானன, உதா னன், சமானன் என்று ஐநதுவிதமாயிருககும் ஆகசாதிபூத டஞசகம, சுரோததிராதி ஞானேநதிரியபஞசகம, வாககாதி கர்மேந்திரியபஞசகம், பிராணதி வாயுபஞசகம, மனதி அநதகரண சதுஷ்டயம, அவித்தை, காமம, காமம்—இவ் வெட்டையும புரியஷ்டகம என்றும சூகூமதேத மென் றுங கூறுவர். அபஞசீகிருத பஞச சூகூம பூதங்களா லானதாய், வாசனையோடுங கூடிக கர்மபல மான போகங் களை ஆத்மா அனுபவிதததற்கு சாதனமா யிருககும் இநத லிங்க தேகம் அஞஞானத்தா லுண்டான அநாதி யுபாதி இதன் அவஸ்தை ஸவபனம. இவ வவஸதையில் மனமே நாலுவித சாகரத் வாசனையால கர்ததிரு முதலிய பாவங் களை யடைநது விளங்குமம. அபபொழுது ஸவயம பிரகா சிதது கொண் டிருக்கும ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை யுபாதியா யடைநது அதறை செயயபபடுங் கர்மங்களிற் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம சாகூஷிமாதரமாயிருககும. வாச்சி முதலியன தசசனது தொழிலுககுக் காரணமாதல் போல, ஞானரூப ஆதமாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிநத லிங்கதேதகம் காரணம். அக் காரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலேயே ஸர்வகர்மங்களுமம செய்வதால், அவ் வாத்மா எபபோதுமம விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக் குமம. சகூஷியின் குணதோஷ வசத்தா லுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர, மூகதவங்கள (செவிடு,

ஊனமெதன்மைகள) மூதலியன நேத்ர சுரோத்திரா
இநதிரிய தாமஙகளே யனறி சுதநமாயுளள ஆதமாவின
தாமஙக ளாகா உச்வாச நிசவாசஙகள் (மேல கிழ்
போக்குவதநதாயுளள சுவாசம), கொட்டாவி, தும்மலாதி
பிராணதிகளின் தாமஙகள. பசிதாகம பிராணன் ஒன்றன்
தர்மம். அந்தகரணமொன்றே சிதாபாசபபிரகாசத்தோடு
சகஷ்டராதி இநதிரியஙகளிற பொருநதி திடமாக 'நான்
என்று அபிமானிக்கும. அதுவே அகஙகாரம். அவவகங்
காரமே காத்தா போகதா அபிமானியாய், சதவாதி
முக்குணவசதநதால் வரும அவஸதாத திரயத்தையு மனுப
விதது, அனுகூல விஷயஙகளிற சுகதையும், பிரதிகூல
விஷயங்களிற றுககத்தையு மடையாநிற்கும. ஆதலால,
சுகதுககங்கள அகங்கார தர்மமின்றி ஸதானநத ஆத்மா
வினதன்று ; விஷயஙகளினதநதம ஆத்மாவின் பொருட
டப பிரியமாய்த் தோன்றுவதலலாமல சுயமே யுள்ளவாறு
பிரியமாகா உண்மையில ஆதமாவே யாவர்ககும் அதி
யநதம பிரியமாயிருபபதால் அவ்வாத்மா ஸதானநத
சொரூபம. அதற்குத துககம் ஒரு சிறிது மிலலை. இநநி
விஷய ஆத்மானநதம சுழுபதியில் அனைவர்கு மனுபவம.
இதில் சுருதி, பிரத்தியகஷம, ஐதிகம், அனுமானம் இவை
பிரமாணஙகள.

அவவியக்தம், அவித்தை மாயை மூதலிய நாமங்க
ளூற்றதாய், திரிகுணத்மிகை (மூக்குணரூபி)யாய், புத்தி
மான்களால் தன் காரியங்கொண டனுமானிக்கப்படட
தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும மேலானதாய், ஜகமெல்லா
மூண்டாக்குவதாய், சதது, அசத்து, சதசத்து ; பின்னம,
அபின்னம், பின்னபின்னம , சாவயவம், நிரவயவம், சாவ
யவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மலலாமல் அநிர்

வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக் கூடாத) சொரூபமாய, அனுதிபாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால ஸர்ப்பபபிராந்தி நசிப பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்மம ஞானத்தால நசிபப தாய், மகா அற்புதமான ஓர பரமேசுவர (பிரஹ்மம) சக்தி யுளளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங் காரியதத்தாற் பிர ஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம, (2) ரஜஸ், (3) தமஸ என்னும திரிகுணங்களில், (2) கிரியாரூபியான ரஜோகுணசக்தி விக்ஷேபசக்தி யெனபபட்டு சாவபபிர விருததிகட்கு மேதுவா யிருக்கும இதனலேயே ராகாதி துக்காதிகளான மநோவிகாரங்க ளெல்லா முண்டாகின் றன காமம, குரோதம, லோபம், டம்பம, அசூயை, அகங்காரம, ர்ஷை, மச்சரம முதலான மன விகாரங்க ளிதன் தர்மங்கள இவவிக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப பிரவிருததி யுண்டாகுந தோஷதத்தால பந்தமேறது (3) தமோகுணசக்தி ஆவரணசக்தி யென்னபபடும. இதனலேயே வஸது அந்நியதாவாய் (வேறுப்) விளங்கு கின்றது. விக்ஷேபசகதியைப் பொருந்தின காரணத் தால இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற் காதிகாரணம். இவ வாவரண சக்தியா லாவிருத (மூடப்பட்டவ)ன், பிராஜ்ஞரையினும், பண்டிதரையினும, சதுரரையினும், சூக்ஷ்மாததை மறிந்தவரையினும, ஸர்வவல்லப ரையினும், குரு முதலானேர் ஆத்ம தத்துவதனை நன்றுப் வெகுவித மாய் போதிததாலும அம மறைப்பா லதனை யறியாதுவ ரைய், அந்நானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸதுக் களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றன். மகா சாமர்ததிய முளளதாய், எவராலும நீக்கற்கரியதா யிருக்கும இத் தமோகுண ஆவரண சகதியுடன் கூடிய வனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசமபாவனை சொல்லினு மறியாதிருததல்), சமசயபாவனை (சந்தே

கம்), விபரீத பாவனை (மாறுகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிறதிலலை. அவனை விசேஷபசகதியு மெப போது மிழுத் தலைத்துவைகனினறது அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடதத்துவம, நித்திரை, பிரமாதம (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைநதவன் ஒன்றுங கிஞ்சித்து மறியாதவனய், நிதிரைபுரிபவன் போலும, ஸதமபம்போலும மூடமா யிருககிறான் இனி (1) சத்துவகுணம ஜலம போல அசிக பரிசுதமாயினும ரஜஸ தமோ குணங் களோச சோநததால் (க) மலினமாகி, பநதஹேதுவாம ஆதமா, இதில பிரதிபிமபித்து ஜகமனைதறு சூரியன் போலப பிரகாசிபபிககும அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பகதி, முமுக்ஷுத் வம், தெய்வ சம்பததி, அசததுக்களி னீகம இவை புருஷயதனதால பூாவமபோல் ரஜஸ தம ஸதிக மின் றிய (உ) மிசிரசத்துவததின தாமஙகள (ஙு) விசுதத சத் துவததின மிகுந்த தெளிவிலை, ஸவாத்மானுபூதி, பரம சாநதி, நித்யதிருபதி, அதிக சநதோஷம, சதா ஆனநத மடைதற் கேதுவான பிரஹமநிஷ்டை இவை விதத்தியாம. திரிகுணங்களோடுங கூடின இநத அவவியக்த சகதியே ஆத்மாவின் காரணதேகம. சர்வ இந்திரிய மனவிருத்தி கள லீனமான சுழுப்தி, இதனவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில 'ஒன்று மறியாது சுகமாயத தூஙகினேம்' என்னும உல காநுபவத்தால் எலலாவித ஞானமும சாநதமாகி, மனம் காரணத்மகமா யிருநதே பிரஹமானநதத்தை யனுபவிக் கின்றது தேகம இநதிரியம் மனம அஙகாரமாதி விகாரமனைத்தும, விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதஙக ளும, மற்றும அவ்யக்த பரியநத ஜக மனைத்துமான இதுவே அனைத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹததத்

துவம முதல தேக முடிவாகவுள்ள இவவனைத்மா, கானல ஜலமபோல அசததாகும என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிநது புருஷன் சமசார பநதத் தினின்று விடுபடுக கைவலயதனை யடைகின்றனை அநதப் பரம ஆத்ம சொரூபதனை யினி யுனகுசொலலுகிறேன் 'அஹம, அஹம' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவததால லகூஷிதமான (குறிகபபட்ட) அதத சொரூபமாய, அவஸதாத்திரய சாகூஷியாய், பஞசகோச விலகூஷணமாய், ஜாகரதி சொப்பனகளில மனவிருததியின பாவத்தையும, சூழுபதியில் அதன் அபாவதனையும அறிவதாயுளள அஹம பதாதத ('நான்' எனுமசொற்பொருள) சொரூபமே ஆதமாவெது ஸாவத்தையும சுயமே பாகுகின்றதோ அசசர்வ·புமம் எதனைச் சிறிதும பார்ககிறதிலலையோ, எது புத்தியாதிகளை பிரகாசிக்கச செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிகக் செய்கிற திலலையோ, எதலுல இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருகுகிறதோ எதனை யிஜ் ஜகம சிறிதும வியாபிக்கவிலலையோ, யாதெனறன் பிரகாசத்தால ஜடமான விச சகலமும விளஙகுகின்றனவோ, எதனது ஸநிதி மாததிரததால தேக இநதிரிய மன புததிகள பிரேரேபிக்க (ஏவ)பபட்டவைபோலத் தததங காரியங்களிற் பிரவேசிகுகினறனவோ, நிதிய ஞான சொரூபமான எதலுல அகங்காராதி தேகாநதமா யுள்ளவையும, விஷயஙகளும, சுகாதிகளுங கடதத்தைபபோலத திருசியமாயறியப படுகின்றனவோ, எதனல் உயிரும வாக்கும மற்றவையும சரிக (அசை) கின்றனவோ, அநத அநதராத்மா புராண புருஷனுய், நிரநதரமாய், அகணட பரிபூரணமாய், ஆனநத சொரூபமாய், ஏகமாய, ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும சாகூஷி (ஞான) மாத்திரமா யிருக

கிறது. இத் தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகையில் அவ வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால வெளிபபட்டுத் தோற்றுத) ஆகாசதைத்ப போலப பிரகாசிக்கின்ற பரி சுத்த ஆத்மா, ஆகாதத்தில் சூரியனபபோலத் தன் தேஜ ஸால் இவ்வுலகைப பிரகாசிபபிகின்றது. மன அகங்கா ரங்களின் விகாரங்களையும, தேக இந்திரியப பிராணதி களின் செயல்களையு மறிவதாய், தபதாயப பிண்டத்தில அகனிபோ லவைகளில் அநுஸ்யூதமா யிருப்பினும இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை, ஒரு விகாரமடைகிறது மிலலை இவ்வாதமா ஜநியாது, மரியாது, பெருகாது, இளைக்காது வேறு விகாரங்களு மூறுது கடம நசிகி னும நசியாத கடாகாசமபோல், இததேகம மரிக்கினும் மரணமூறுத நிதிய ஸ்வரூபம் பிரகிருதி (காரண மாயை) விகிருதி (அதன் காரியம)கட்கு விலக்ஷணமாய் சுதத ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துகளைப பிரகா சிபபித்து நிர்விசேஷமாய் ஜாக்ராதி அவஸ்தைகளில் புத் திகு சாக்ஷியா யிருந்து 'அஹம, அஹம' எனவே நித்தி யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப பரமாதமாவை ஏகாக கிர சித்ததால் 'இந்த நான் பிரஹமம' என்று அனுபவமா யறி இங்ஙனம புத்திப பிரஸாதத்தால் உன் ஆத்மாவை யுனனிலேயே நீ யுணர்ந்தவதனல் ஜனனமரணத் தரங்க களுளள அபார சமசார சாகரதைதக கடந்து கிருதார்த தனய்ப பிரஹம சொரூப மாததிரமா யிருகககடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானலலாத தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும புத்தியே சாவானர்த்த ஹேதுவான பந தம இபபந்தம புருஷனுகு ஜனன மரணங் கொடுக் குங காரணமாய் அநாதியான அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ் ஞானத்தால அசத்தியமான இத் தேகாதிகளை சத்தியமா யெணணி இதில் ஆத்மபுததி செய்து, கோசகாரப்புழு

(பட்டுப்பூசசி) வாய் நூலாற் றனதினக காத்து நசிபபது போல சபதாதி விஷயஙகளா லிதனப போவதித்து நாச முறுகினறனா. ஆவரணததால் மூடப்பட்டவாக் கெல லாம விவேக மின்மையின், ஸாபபததில ரஜஜுபுததி போல வஸதுவல்லாததில வஸது எனுமபுதிய தோறறல சுபாவ மாதலால, அகண்டமாய், நிதியமாய், அதவைத மாய், தன் நிர்மல ஞானதேஜஸால சுயம பிரகாசிததுக கொணடிருககும் அனந்த வைபவமுளள ஆதமாவை, சூரியனை ராகு மறைததல போலவே தமோமயமான இவ வாவரணசகதி மறைகக்வும, புருஷன் தன் சொரூப ஞானதனை மறநது, மோகமா முதலியால் விழுஙகப்பட் டவனுய, அமமோகததால தானலலாத சாரதனைத் தாகை எணணிக் காமக குரோதாதிகளுடன கூடி புதி கெட்டு அப் புததியி னவஸதைக ளனைதையும தனனதாக வபிமானித்து அதனல விஷய விஷம நிரமபிய அபார சமசார சமுத்திரததில் அமிழ்நதும எழுநதும ஓர கதி யின்றிப பிரமிகுமபடி ரஜோகுண விக்ஷேப சகதி மகத தான துன்பஞ செய்து வைக்கின்றது. சூரியனது கிரணததா லுண்டான மேகபஙதிகள அச் சூரியனை மறைத்துப படர்நது விருத்தியாதல போல, ஆதமாவில் அஞஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்தம் அவவாத் மாவை மறைததுத தானும விருததியாகின்றது. மழைக் காலததில மேகஙகளால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும குளிர்காறறு மதிகமாய் ஜனஙகட்குத் துகங் தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசகதி ஆத்மாவை மறைகுமபோது ரஜோகுண விக்ஷேபசக்தி அவ வஞ ஞானியை மோகததால் தானலலாத தேகந தாணை மயங் கசசெய்து நாணவித துகஙங்களால மிகவுந துன்புறச செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுகுப்

பநதம வநதடைநததாகும இசசமசார விருகூத்திற்குத் தமஸ (ஆவரணம) பீஜம, தேகாத்மபுதி அங்குரம, ாகம தளிர, கர்மம ஜலம, தேகம அடிக்கட்டை. உயிர களசாகைகள இநதிரியங்கள அவற்றின் நுனிகள விஷயங்கள் புஷபங்கள. நாண காமத்தா லுண்டாம நாணவித துசகம பழம; அம மரததிலுளள ஜீவன இதணப பகூதிக்கும பகூதி. அனனானததா லுண்டாய் ஜீவாக்கு ஜன்ம மரண ஜராதுககாதிகள மேன்மே லுண்டாககும இநத அனாத்ம சமசாரபநதம உற்பததியின்றிய அனாதியேயாயினும, சுருதியைப பிரமாணமென நமபி, அதனாற் கூறப்படும ஸவதாமங்கள நிஷகாமமா யனுஷ்டிககுமதலை உண்டாகு மநதகரண சுததியோடு நிரநதரம் செய்யும தியானததால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆதமாபரோகஷஞான மென்னுங கூரான வாளினால் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸதிர சஸதிரங்களாலும, வாயு அக்கினிகளாலும, கோடி கர்மங்களாலும அதனை சேதிக்க சக்கியமாகாது

ஆத்மா, தன் அனனானசகதியின் காரியமான அனனமயாதி பனச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம் போல சுததமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும அப பாசிக கொத்தினத தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப பரம சௌககிய முணடாக்கும அநத ஜலமபோல, சூகஷமபுதியால ஆத்மாவினின்றும திருசியப பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரிதது தள்ளும அபவாதத்தால் முஞ்சமபுல்லின் மதியில் இஷீகை (தண்டு) போல அநதத் தேகாதி திருசிய வர்ககங்கட்கு விலகூஷணமாய், பிரத்தியக்காய் (ஆந்தரமாய்), பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அகிரிய

மாய், சதாநந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் ஆதமாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவிற் கற்பித சர்பமம ரஜஜுவே யாதலேபோல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத் திருசியவர்ககஙகளுமம ஆதமாவேயெனப் பிரவிலா பிதது, ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானே அவனே முகதன் ஆதலால விவேகி, தன் பாதமோகஷத் தின்பொருட்டு ஆத்மாநதம விவேசனம செயயவேண் டும அதனல் சசசிதானநத சொரூபமான தன்னை யறிநது ஆனநத மடைகினறனன். அன்னமயம், பிரான மயம, மனோமயம, விஞஞானமயம, ஆனநதமயம என் னும பஞசகோசங்களுள்:—

அன்னதாதா லுண்டாய, அனன முண்பதால் விருத்தி யாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிநத னதால தேகம அன்னமயகோசம் தோல் ரததம மாமசம மேதஸ அஸதி மலம் மூத்திரம இவைகள கூடி மிகவும் அசங்கிய மாய், முன்னும் பின்னு மின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந தோன்றி, கூணாத்துகது கூணம் விகாரமுற்று ஓர்நியமமு மிலலாமல கடமபோல திருசியமாய், ஜடமாய், நாணுவாய், நியம்யமாய் (ஏவபபடத்தக்கதாய) இருக்குந தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலகூணமாய், ஏகமாய், அங கங்கள (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும அவ்வச் சக்திகள நாசமாகாது ஜீவித்திருபபது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம நசிகினும நாசமுறுத நித்திய மாய பரிசுததமாய், தேகம்-ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம கர்மம் அவஸ்தை யிவற்றை சாகூஷிமாத்திர மாயிருநது சுய மறிநதுகொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மா வாகாது. ஜடனை மூடன், துவக்கு மாம்ச அஸதி மல மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது

விவேகமுள்ள கர்மஞானி தேகமஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றறிணுவன். விசாரசிலணுப்த திருட மான விவேக ஞானமுளள மகாதமா, இத்தேக விலகூணை மாய்த் தன்மயமாகவே யிருககும பரமாத்த பிரஹம மொரூபமாகவே தன்னை எப்போது மறிவான் தேகாதம புததியே மனுஷ்யாககு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால, உன் சாயாசரீரம, பிரதிபிமப தேகம, மநோராஜ்யவுடல, சொபபனவுடமபு இவைகளில் ஆதமபுததி வைககாதது போல, தோல் மாமிச எலுமபாதி விகாரமான இத்தூல தேகததிலும ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்தனத தால அதனை நீக்கி, சர்வாதமக சச்சிதானநதகன நிர்வி கற்பப பிரஹமததில் ஆதமபுததி வைதததால் மனதை நாசனு செய்து பரம சாநதி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக குப் பவமேயில்லை. வேதாநதாரத்தஙகளை நனரு யறிநத வித்வானுயினும பிரமையிலுல் அசத்தான தேகாதிகளில அகம்புததியை எதுவரை விடமாட்டாரே அது பரியநத மவனுககு மோகூம எனனும் வார்தையுங்கூடி யிலலை

கர்மேநதிரியங்க ளொநதுடன பிராணன் சோநது பிராணமயகோசம. முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப் பிராண மயத்தாற் பூரணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியை களிற் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய, அத னபபோலவே யுள வெளியிற் போக்குவரத துள்ளதாய், இஷ்டம் அநிஷ்டம, அங்நியம தனது என்றுனறுங கிஞ்சித்து மறியாது பரதநதிரமாயிருத்தலின இப பிராண மயகோசமும ஆத்மாவாகாது.

ஞானேநதிரியஙக ளொந்துடன் கூடின மனமே மநோ மயகோசம இது, என்னது யான் என்று வஸது விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நாலு விருததி பேதததோடுங் கூடி

மகாபல முள்ளதாய், முற்கூறிய பராணமயகோசத்திற் பூர்ணமாய் அதனை முறறும பரவியிருககும பஞ சேநதிரியஙக ளென்னும பஞசவேஹாதாக் (வேஹாமம செய்வோர்)களால, சபதாதி விஷயஙகளாகிற நெபபி ணலும வாசனைகளாகிற சமிததுகளினலும வளாகப் பட்டு மிகவும ஜ்வலிகின்ற மனைமய அகனி, இநதப பிரபஞச மெலலாந தகிகினறது (தாப முண்டாக்குகின றது) மனதனை யனறி வேறு அவிதனை யில்லை அதுவே பவபநத வேறதுவான அவித்தை அம மனம பெருததால் அனைத்தும விருததியாய், அது நசிகதி லனைதது நாச மாம் முன் யாதொரு வஸதுவுமினறிய ஸவபனவஸ தையில மனமே தன சாமாததியததால போகதா முத லாய்த் தோற்றபபட்ட ஸவபன ஜக மனைதனையும் எங ஙன முணடாகுகின்றதோ, அஙஙனமே இநத ஜாகரித் திலும மனதாலுணடாயக காணபபடட இவை யாவும் அம் மனைவிலாசமே சுழுபதியில மனம லீனமாகுங் கால் ஒன்றுந தோன்றுதது யாவாககு மனுபவமாதலால, புருஷனுக கிச சமசாரபநதம மனகறபித மனறி யுண் மையில பவபநத மிலலை வாயு தானே ஆகாசததில் மேகங்களைச சேரதது பின் விலகிவிடுதல் போலும, மனுஷ்யன் கயிற்றுற் பசுவைக கடடிப பின் னவிழ்தது விடுதல் போலும, மனம முகுணஙகளில ரஜஸ தமோ குணஙகளைச சேர்ந்ததால மலினமாகி தேகாதி ஸர்வ விஷயஙகளிலும புருஷனுககு ராகம் (ஆசை) உண்டாகி பநதத்தையும, ரஜஸதமஸினறிய சுததஸத்வதனை அனு சரித்ததால வநத அவ விஷயஙகள விஷமபோ லகற்றும விராகத்தாலும விவேகததாலும நிர்மலமாய் மோக்ஷித தையுந தருங காரணமா யிருத்தலால், புத்திமானை முமுக்ஷு அவ விவேக வைராகிய மிரண்டையும முன்

னம் திடமா யடையவேண்டும. மனம என்னும் நாம முளள மகா வியாகரமொன்று (ஓர் புலி), விஷயமாகின்ற மகாரணயப் பிரதேசத்தில் எப்போதும சஞ்சரிக்கின்ற தால் சாதுக்களான முமுகூ-க்கள் அம மார்க்கமாய்ப போகவே வேண்டாம. ஜீவனுக்கு ஸதூல சூகூம விஷ யங்க ளனைதையும, சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங களையும், குணம கிரியை வேறு பலன் இவைகளையும மனமே யெபபோதுந தோறறுவிகின்றது. இவ வறப மனம, அசங்க சித்ரூப வஸதுவை மோகிப்பிதது, தேக இந்திரியப பிராண குணங்களாற் பந்திபபிதது, தன்னற் செய்யப்பட்ட காமபல போகததில நான் எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியா தோஷததால மனமே புருஷனுக்குப் பொய்யான சம சார பந்தத்தைக கற்பிக்கின்றது ராஜஸ தாமஸ குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட கிதுவே ஜனன மாதி துக்கங் கொடுககும மூலகாரணம. வாயுவால் மேக மண்டலம சுழல்வதுபோல மனதால் இஜ் ஜகமனைத்தும பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனாலேயே தத் துவ வித்துக்களான பண்டிதாகள் மனத்தையே அவித்தை யென்பர். ஆகையால் முமுகூ-, தன் பிரயத்தனத் தால் இம் மனதைச் சோதிகக வேண்டும இது சோதனை செய்யபபட்டு சுத்தமாமபோது மோகூம கரதலக்கனி போ லாகும. மோகூமாத்திரததி லுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சாவ காமங்களையும் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டை யுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப பன். ஆதியந்த முளளதாய் பரிணமியாய் துக்காத்மக மாய் திருசிய விஷயமா யிருத்தலின் இம் மனமயகோச மும, திரஷ்டாவாய்ப் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ்ஞானமய கோசம் இது புருஷனுக்கு சம்சார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய, அநாதியாய், சித் பிரதிபிம்பதைச சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும நிர்வகிக்கும் அகங்கார பாவனை ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடியகாதாதாவாய், ஞானகரியைக ளுள்ளதாய், சாவதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்னும அவற்றின் ஆசிரம தர்ம காமகுணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்துப பூர்வவாசனைக்குத தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச செய்து, அக காமானுசாரமாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களிற் போவதும வருவதுமா யலைந்து திரிந்து நாலுவிதத திர யோனிகளிற் கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைக ளுற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக கர்ம பல போகங்களைப புஜிக்கின்றது. இவ விஞ்ஞானமயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயதத்திற் கூடஸ்தனுய் சுயஞ ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)கொண்டிருக்கும ஆதமா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவாயிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய-விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியாயிருக்கும இவ் விஞ்ஞானமயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்கூட்டுறவால) மித்யா பரிசேத மடைந்து, 'அக் கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேறுகக குடத்தைக காண்பது போலத் தன்னைத் தனக் கன்யமாகவும-கர்த்தா போகதா வாதியாக, அயஸ்காரமுற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினல் சமசாரத்தை யடைகின்றது"

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத்வாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும, மற்ற எதனுலேனும்

அநாதி ஜீவபாவம தோன்றிற் றெனின் அவவநாதி யுபாதிக்கு அநாதமும மிலலையாமே. இன்றெனின ஜீவபாவமும நிதியமாய், சடசார பநாதமும நீஙகாதே அங்ஙனமாயின் இதன் மோகஷமுற லெஙஙனம? இதனை யருள் செய்யவேண்டும `` எனக கேட்ட சிஷ்யனை பார்த்து, “ விதவானை சிஷயா! நன்றுய்க கேட்டனை. யான் கூறு முதாதரதனை சாவதானமாய்க கேள பிராநதி மோகத்தாற கறபிதமான வஸதுகளை யெலலாம பிரமாணத்தால நனறுக விசாரிகுஙகால, ரஜ்ஜுவில பிராநதி காலத்தில தோன்றி அப பிராநதி நாசததில நாசமுறுமசாப்பாதிகள போல பிராநதி யுளளவரை தோற்றுமவை அப பிராநதி நீங்கவே யதார்தத வஸது வாகாது அசத்தாய நசிததலால, அசஙக நிஷ்கிரிய நிராகுண நிரவிகார நிராகார சசிதானநத பிரதியக ஸாகஷி சொரூபமாய், ஆகாசததில நீலாதிபோலப் பிரமையா லன்றி யொரு வஸதுசம்பநதமு முறுத ஆதமாவுகு பிராநதி ஞானத்தால வநத புததியாகிற அநாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாதமிய சமபநததால கானல் ஜலம போற் கற்பிதமான அசத்திய ஜீவபாவம அநாதியேயாயி னுமவஸது வாகாமையின, அழுகுஜலதது னழுகுகை நீகவே நிாமலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல ஆத்மா நாத்ம விவேகததால ஆதமாவினின்றுமம அநாதியவிதனை- அதன் காரிய அஹங்காராதி யசத்துபாதிகளை நேதி செயது நீகுமபோது நிாமலமாய சுயம பிரகாசிகுமசுருதி சமமத பிரஹமாத்மைகிய சதசிய ஞானத்தாலப பிராநதி நசிகவே அநாதி பிராகபாவம அநதமுறல போலவும், ஜாகிரதில் சொபபனப பிராநதி நஷ்டமாதல போலவுமசமூலம (அநாதி யவிதனையாதி யுபாதிகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா

லுண்டான சததிய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசததிய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அன்னமயகோசாதி யசத்துகளை யகற்று இந்த விஞ்ஞானமய கோசமும விகாரியாய் ஜடமாய் பரிச்சின்னமாய் திருசியமாய் வியபிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆதமா வாகாது அநித்யம நிதிய மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப பிரதிபிமபத்துடன் கூடின அவித் யாவிருத்தியே ஆனந்தமயகோசம ஜாகர ஸ்வபன்ங் களி லிஷ்ட முண்டாகுமபோது தோன்றிப பிரியம மோதம் பிரமோதம் (விஷய தரிசன லாப அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும சந்தோஷம) என்னும பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும ஸ்வலபமா யனுபவிக கபபட்டு, சுழுபதியிற் பிரயத்தன மின்றியே ஆனந்த மயமா யனுதினம் சுகிபபதால் விசேஷமா யனுபவிகபப் படுவதான இவ வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணனு பவமே ஸாதுகளாகிய விவேகிகள சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய் பிரகிருதி விகாரமாய் புண்ணிய காரிய மாய் விகார சங்காதங்களி னிட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ வானந்தகோசமும பரமான ஆத்மா வாகாது

இப பஞ்சகோசங்களையும் ஆதமா வன்றென நீகருங் கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில் இவற்றின் விலக்ஷண மாய், அவஸ்தாதிரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர்விகார நிரஞ்ஜன நிதய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதினை யறிந்துகொண்டிருக்கும் தேவதத்தனபோல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது அவற்றின் தர்மமு மடையாது அவற்றை யறிந்துகொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும்

இவ வாதமாவையே ‘அஹம’ என அறிய வேண்டும” என்றுரைதத குருவைப பாத்து சிஷயன்,

“குருவே! இப பஞசகோசஙகளும சுத்த மிதனை யென யூகததால நிசெய்து நீக்கிய பின சுதத சூன்ய மனறி ‘நான்’ என்று ஒனறுங் காணேமெ ஆதலால் ‘அஹம’ எனறறியததக்க ஆதமவஸது வேறேதிருகின் றது?” எனறு வினவ, குரு, “விதவாஞன சிஷ்யா! நீ விசாரததில ஸமர்ததனதலா லுண்மை சொன்னாய். ‘எது எதனை ‘இது’ என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாகூஷி, அறியாதது சாகூஷி யன்று” என்னுமெ நியாயத் தால், அஸதிரமாய்ப் நாலுரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹஙகாராதி திருசிய வஸதுகளின் பாவத்தை (இருப பை)யும் அவறறின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையுமெ இவற்றின்மேல் ஞான சொரூபமா யிருந தறிவதால் அவற்றின் சாகூஷியாய், மேல தன்னை யறிதற் கொன் றின்றித தன்னைத தனதேதஜஸால தானருனே யறிவ தால் தனகருமெ சாகூஷியா யிருநது, ஜாக்ர ஸவபந சுழுப்திகளில ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மாவாய் ஹிரு தயத்தில் ‘அஹம், அஹமெ’ என்று ஸதா தாணகேவெ ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்குமெ நித்திய ஞானனநத ஆத் மாவை அதி சூக்ஷ்மெ புத்தியால் ‘அஹம்’ (நான்) என் றறிவாயாக மூடன், கட ஜலததில் தோன்றுமெ சூரியப் பிரதிபிமபத்தை சூரிய னென்பான்; விவேகி, கடமெ ஜலம் பிரதிபிமபமெ இவற்றை விட்டு, ஆகாசத்தில ஏகமாய்த் தாகாகறறு இமெ மூன்றையும் பிரகாசிபபிதது சுயம் பிரகா சிததுகொண் டிருக்கும் சூரியனை யுளளபடி யறிவான. அதுபோல, அஞஞனய மூடன், பிராநதியால தேகததின் கண் புத்தியுபாதியில தோறறுமெ ஆத்மெ பிரதிபிமெ ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்

வான், தேகம புத்தி சிதாபாச மிவறறைவிட்டு, ஹிரு தயாகாசத்தில ஏகமாய், இலையாவு மறிநதுகொண்டு நிதியமாய், சர்வத்திலும நிறைநது அச சர்வத்தையும் பிரகாசிபபிதது சூகூமமமாய, வியாபகமாய், ஸத் அஸத் துகசு விலகூணமாய், உளவெளி பினறிச சுயம் பிரகா சிதுககொண டிருகசும அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆதமாவை நன்ரூய் விசாரித்தறிநது அத லல நிராமலனுய், ஜனனமரணாதிக ளற்று ஒனறுனும் பயமின்றி துக்கரகிதனுய், நிசசலானநதன சொரூப மாகின்ரூன். ஸதய ஞான அனநத ஆனநத ஏகரஸ நித்திய நிரநதர ஸவதஸித்த சுதத பிரத்தியக் அபின்ன பிரஹமதனை யுளளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந ஞானி மீண்டும இச் சமசார மடைதலின்றி அவ் வதனவ தானநதப் பிரஹமமே யாவதால, 'பிரஹமாஹம' என் னும் பிரஹமாதமைக்கிய ஞானமே சமசார பநததி னின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம. இநத பிரஹ மாதம ஞானதனையன்றி பவபநத மோகூத்தில் முமு கூூவுகசு வேறு வழியில்லை யாதலால, நீயும 'அஹம் பிரஹமமம, பிரஹமாஹம, பிரஹணமவாஹம்' என்று உன்னை யனுபவமா யெபபோது மறி.

இநதப பிரஹமம், தன்னில் வேறு வஸது வின்மை யின் பரமாதனவைதமாம் மிருத்காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தை யன்றி வேறு ரூப மின்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடதனைதக காட்ட எவனும் சமர்த்த ஞகாமையால், மோஹத்தாற் கற்பிதமாய் நாம மாத்திரமா யிருகசும் அசத்திய சுமபம் சதிய மண் மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானதிற் கறபிதமா யன்யமபோற் ரூற்றும் யாவும், பிராநதியால் அதிஷ்டானமே யாரோப

டெனத் தோன்றலால் ரஜ்ஜுஸாபபமபோ லுண்மையி
ன்றி சுதபப பொய்யாகத் தோற்றுமவை, ஆரோப
ரஜதம தன் அதிஷ்டான சுக்திகன்யமின்றி யச சுகதியே
யாதல்போ லவ வதிஷ்டானதிற் கன்யமின்றி யதிஷ்டா
னமே யாதல் போலவும, பிராந்தனை மூடனுக்கு, அநு
ஞானப பிரமையால நாரூப இசசாவ ஜகமாய் எது
வெது திருசியமாய் சதியமபோற் றோன்றுகின்றதோ,
சாதுவே! யதார்தத ஞான தசையில பிரஹம காரியமாய்
அவ வதிஷ்டானப பிரஹமதிற் கற்பிதமா யன்யமாய்
சதயமபோற் றோறறு மச்சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்
டானப பிரஹமமே யாரோப ஜகமெனத் தோற்றலால்,
நாம மாத்ரமாய் அற்பழு மோர் பொருளாயிராது சுதத
மிதையாய், அவ வதிஷ்டானப பிரஹமத்திற் கன்ய
மாகாது உதயாஸதமன ரஹித அச சச்சிதானநதப
பிரஹமமாதரமாகவே யிருக்கின்றது அன்றியும, பிரஹ
மதிற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமா யிருக்கிறதெனின்
பிரஹமத்தின் பரிபூரணத்வத்திற்கானியும், 'இப பிரபஞச
மனைததும் பிரஹமமே' என்றுரமாய் அதர்வண சுருதி
யிற கூறும் வேதத்திற்கு அபபிரமாணத்வ விதத்தியும,
'சர்வ பூதங்களு மென்னிலில்லை. ஏகணும் யானு மவற்றி
லில்லை' என்றுரைத்த சாவஜ்ஞனை ஈசுவரனுக்கு அசத்
திய வாதிதவழுமம வரும இம் மூன்று தோஷங்களும்
ஸாதகங்களான மகானகளுக்கு சமமதமாகாது அதுவு
மனறி சுழுபதியிலும ஜகம சிறிதும் தோன்றாது, முற்
கூறியபடி விசாரிகில் சொபபன ஜகம்போல வெறும
பொய்யாய்ப போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமூ
அமமூடர் வசனம தூங்குவோனது பிதற்றல்போ லசத்
தியமாம, அதனல் பிரஹமமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிர
காசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப அகிரிய அவ்

யக்த அவவியய அப்பிரமேய ஆதியநதரஹித சததிய சாநத பரிசுதத ஆனநதரஸ சொரூபமாய், மாயையாற் செய்யபபட்ட சாவ பேதஙகளு மின்றி நித்ய நிரநதர நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிராமய நிரவிகற்ப சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிருஞானமேநய மென்னுந திரிபுசூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிநத பரப் பிரஹம ததத்துவதனை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவுங கூடாததாய், மன வாக்குகட் கதோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்த மறற அப் பரிபூர்ணப பிரஹமமே நாமும, நீயும், மற்ற ஜீவர்களும் இவவாறு சோதிக்கபபட்டித 'தத்' 'துவம' பதங்களா லறியபபட்ட பிரஹம ஜீவர்கது, 'தத்துவமஸி' மகாவாக்கியமும, இன்னு மனேக மகாவாகியங்களும் மூறையே, ஈசுவரனது மாயையாதியும, ஜீவனது பஞ்ச கோசங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும மின்மினியும், ராஜனும சேவகனும, சமுத்திரமும கிணறும, மேருவும் அணுவும் போன்று விரோததர்மங்க ளுற்று ஏகத்துவ மூறுத வாச்சியார்த்ததால் ஐக்கியங் கூறுமல் லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜகதி, அஜகதி (விட்டது, விடாதது) களைவிட்டு ஜகதஜகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயம் தேவதத்த' என்னும வாக்கானது விரோததர் மங்களை நீகி அவனது ஏகதவ மறிவிப்பது போல, பிரஹமத்திற் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும் ரஜ்ஜுசர்ப்பம, சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசியவிருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்திகொண்டு நீக்கவே, மூறையே ராஜ்யபார கேடயாதி ராஜ சேவகரது உபாதிகளை யகற்

மமபோது, ராஜ சேவகரினறி மனுஷ்யத்வததா லொன் றுவது போல, ராசுவர நீவரின்றிச சின்மாதரமாய், அகணடைகரசமாய் விருததமின்றிச சேதித்து (மிருசி) தின்ற சுததமான லசுயாாததததால சுபாவ ஐக்கி யததை நன்றுய்க் கூறுகின்றன இநதப பிரமறமாத மைகிய வகணட பாவததை மஹத்துகளான ஞானி கள் பரிசயிபபதால், நியும தேகாதி யசததுக்களை நானன் றென நன்று யபவாதித்து, சுத சித்தமாய் ஆகாசம்போ லதிசூக்குமமமாய் எபபோதும் பிரகாசிகுமை சத்தியஞான னநத பரிபூரண பிரமறமமே நானென்று தெளிவான புததியா லுன்னி யறி

மணணிலுண்டாய்ப் மண்மயமாகவே யிருக்கும கடாதி சகலமும மண்மாத்ரமே யாதலபோல், சதரூபப பிரமற மததிலுண்டாய் பிரமறமமயமாகவே யிருகுகும இவ்வுலக னாதது மபிரமறமமாத்ரமாயும், சொபபனத்தில் நித்திரை யாற் கற்பிக்கபபட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும மித்தையாதல்போல, இந்த ஜாகரத்திலும, தன் னஞஞானததாற் கற்பிக்கப்பட் டன்யம போற் றோன்றும தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம சுதத மித்தையாயு மிருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய, ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாநத நிர்மல அத் வைதப பிரமறம மெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீ யாகிறுய்' (தததுவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவவிகாரங்களும, ஜாதி நீதி, குல கோததிர, நாமரூப, குறி குண, குண (நலல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும, பசி தாக சோக மோக ஜரா மரண மென்னும ஷோர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாகுகுகளாலு மறியபபடாது ஞானககண்ணு லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிரு தயத்தாற் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக கரணங்களாற் பாவிக்

கப படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யாஜகததிற்கும தனக்குந தானே யாதிரய மானதாய், ஜகதசிருஷ்டி ஸதிதி நாசஹேதுவாய், காரிய நாணரூப சாவஜகத்திறகும, தனககு மேவறு காரண மின் றிய பரம காரணமாயிலும் காரண காரிய விலசூணமாப, ஸத அஸத விலசூணமாய், சூர (மாயா கார்யம) அசூர (மாயை) விலசூண பரமாசூரமாய, பிரமையால சுவர்ணம போல நாம ரூப குண விகார பேதமாபத தோற்றிலும நிநாம நிரூப நிாககுண நிாவிகார நிாபபேதமாய், நிஸதரங்க சமுத்திரமபோல நிச்சலமாய். நித்யநிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருபம நிாவிகற்ப நிதயமுகத அவயய அனுதி பரிசுத்த பராத்பர பிரதியக அகணட பரிபூரண சததிய ஞானகன அனந்த ஆனந்த ஏகரசமா யுளள பிரமம மெதுவோ சததியமாய் 'அது நீ யாகிறாய்' (ததத்வமஸி) இவவர்த்ததை யுக்தியோடு சூசூக்ஷம புதியால் ஹிருத யதில் பினனமின்றி நிசசலமாய் எப்போதும் சிநதை செய். அதனல் கரதல ஜலமபோற் சமசயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும. சேனை சமூக மததியில அரசனபபோல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள ஞானமாதரமா யிருக்கும பிரஹமரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து, அதற்கன்யம் போற் றோன்றும திருசிய வர்ககங்களை யவஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ்வாதமாவாகவே எபபோது மிருப்பதா லானந்தமுற றுபசாந்தனுவாய.

புதியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு வில சூணமான அத்விதீய சத்தியப பிரஹமவஸது விருகின் றது. எவன் அவவஸ்துவாகவே எப்போதும அந்த ஹிரு தய குகையில ஸ்திரமாய் வசிகின்றானே அவனுகபு பின்னர் சரீரகுகையிற் பிரவேசமே யில்லை (பிறபபில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சமசார காரண மாய், நான் கர்த்தா போகதா என மிகவுங் கெட்டிப பட்டு மகா பலமுள்ள அநாதி வாசனை அடிக்கடி தடை யாக வரும். சுவாதந்தமுடைத் திருஷ்டியால ஸ்திரமாகத் தன் னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன பிரயத்நத்தால், வரும் அவ்வாசனைகளை அப்போதே யடகிவிடு வாசனை க்ஷயபதத்தான் வசிஷ்டாதிமுனீசுவரர் முகதியென்பா லோகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்மஞானம உள்ளபடி தோன்றுது. அன்றி 'சமசார காரக்கிருகத்தி (சிறைசசாலையி)னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இசசிபபவாக்கு இவ்வாசனைத் திரயமும் இருபபு விலங்கு' என் றறிஞரு முரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப்பற்றுடன், தேகதனைப் பிராரபதம போஷிகது மென்னுந திடநிசசயத்தால், தேகபபற்றையும் விடித்து, மகா னதரியவாணுய்ச் சலிபபின்றி மிக முயற்சித்து, சத துவ ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும, மிசிரசதது வத்தால ரஜசும, சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவணுய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமஸி' முதலிய மகாவாகசியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதந கூறும் சுருதிபபிரமாணத்தாலும், தன் யுகதி யாலுமட, ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டடப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானதனை, இத்தேகத்தில் அகமபுதி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொபபனம்போ லிஜ்ஜீவஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும, பிரக்ஷயெடுத்தல் ஜலமலவிசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கறபடும் வேறுவேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரைலோக

வாதனை சபதாதி விஷயங்கள இவற்ரூல் சுவாத்துமா நிதனினையை மறத்தலுகசுச சிறிது மீடங்கொடாமல் நிரந் தரமாய் ஹிருதயததில அனுசநதானிகசும சுகாத்துமா நிஷடாபலததால, வாசனையற்று வஸதுவில் திடபுத்தி புனடாதறபொருட்டு, அவ வாசனைவேகததால் ஓவ் வோர்கால முண்மைபோற் ரோன்றிவரும தேதேகேந்திரி யாதிகளில நான எனது என்னும என்னாமாகின்ற அததியாச மனதனையும அடியோடு நீகசிவிடு. ஜலாதி சம்பநதததால தோன்றுமா துரகசுகந்ததால் மறைபட் டதுபோன் றிருகசும அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகநதம, அக் கட்டையை அரைபபதால் துர்க்கநதம நீஙகவே சுய மாய்ப பிரகாசிபபதுபோல, இந நிரநதரனூனுப்பியாச மென்னும அரைததலால, மனம ஆதமாவில் லயிக்கு மவவளவே வாசனையும் நீஙகலால, சுநததம ஆத்மாவில் நிஷ்டையால யோகிகட்கு மனம நாசமுற, அதலால ஹிருதயத்துள்ள அநாதம பாஹய வாசனைகள நிசசேஷ மாய் நீங்கவே, அவ வாசனைஜாலத்தால மறைபட்டது போன் றிருந்த பரம ஆதமானுபூதியும பிரதிபநதமின்றி சநதனகநதமபோல நிாமலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வபபிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த தோன்றுமா அகஙகாராதி சாவமுமா, பொய்யாய் விகாரியாய் சுநினிக மாய்க காணபபடுவதால், சாவத்தையு மறிதலகூடாது ஜடமாயிருத்தலால், இவவகங்காராதிகளையும, மரைத சொப்பன சுழுபதிகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணபபடு மவற்றின் விகாரங்களையும, சுழுபதியிலும் நீங்காதிருநதறிவதால் சுருதி சொல்லுமபடி ஜன்மநாச மினறிய நித்தியமாய், சாகஷியாய், நிர்விகாரமாய், சதது அசதது விலகஷணமாயிருக்குமா 'அஹம்' பதார்த்தப பிரத்தியகாத்மா வாகா. ஆதலால் மாதாபிதாக்களின்

மலத்தாற் பிறந்த மல மாம்ஸமய பிண்டமான இபபிணை தேகதனைச சண்டாளன்போ லதிதூரத்தில் நீக்கி, இத தூலத்திலும, புத்திகற்பித இதனபிமானததிலும, இதி லுளள நாம ரூப குல கோததிர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும, அஞ்ஞனமே லிங்கதேகத்திலும, கர்தருதவாதி யதன் தாமங்களிலும அகமடபுத்தியை விடுதது, சத்திய ஞான னந்த ஆதமாவில் அகமபுததி வைதது, எவவஸதுவில் கணணுடியில நகரபபிரதிபிமபமபோ லிஜ்ஜகமெல்லாம சாயாமாதரமாய விளங்குகிறதோ அநத சாவாதிஷ் டான சுயமபிரகாசப பிரஹமததில மகாகாசததில கடா காசதனைபபோல ஆதமாவைப பிரவிலாபிதது 'அது நான்' என்று அபினனமாய், அரூப அக்கிரிய அதவைத அகண்ட சசசிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபதனை யனுபவமா யறிந்து, கூததாடி தன நிஜரூப மனைநது வேஷரூபதனை நீகவிடுதல்போ லிப பொய்யுடமனை விடடு, இப பிணடாண்ட பிரஹமாண்டத்தை மல பாண்டமபோல விசாரித்து அறிவா லகற்றி, அந நிச்சல அகணட பாவத்தால அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹம மாதரமாய் சதாகாலமும சுமமாவிருநது கிருதகிருதிய ணய்ப பரமசாநதி யடை.

புருஷனுககு சமசாரகாரணமான பிரதிபநதங்கள அனேகமிருக்கினுமம முதல்விகாரமாக முனைக்கும அகங்கா ரமே அவையனைததிற்கு மாதிகாரணம. அனநத மகிமை யுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார சதியஞானனந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ் வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாதமிய வசதனாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துககாதி சமசாரம வநதடைநததன்றி சுபாவமாகச சிறிது மில்லா மையாலும, தேகத்தில் விஷதோஷம அற்பமிருக்கினும ஆரோக்கிய மிலலாததுபோல அற்பமேனும் அஹங்காரத

தோடு சமபந்த மிருக்குமவரை யார்கது மெவவளவும் மோகமென்னுமை பேச்சு மில்லாததாலுமை, தமசால் மூடப் பட்ட மூடபுத்தியால முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும அதன் காரிய நாரு விகற்பமும சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால பிரமாதமைமகிய ஸ்திதி பிரதிபந்தமின்றி விளங்கலின், பிரதியகாத்ம தத்துவ விவேகத்தால 'அது நான்' எனவே சுயமபிரகாச பரிபூரண சதானந்த ஸவரூப தத்துவத்தை யடைந்து, ராகுவால விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிகும் பூரணசந்திரனைப் போல அவ வகங்காரமுக தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிபபதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில மகாபலமுள்ள அகங்காரமென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றபபட்டு, அதன் குணதிரய மென்னுமை சிரதிரயததால் எவருமடையாவண்ணமை ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணானந்தங் கொடுகுமை பிரமானந்த மஹாநிதியை, மகாதைரியத்தோடு சுருதிசமமத அனுபவஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோர மான தலை மூன்றையுமை வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப் பாமபை முற்றுங் தொலைததவனை அடைந்தனுபவிக்க சமாதத ஞதலாலுமை, நீயுமை, காத்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மப்பிரதிபிமப முற்று அதனால் சதுபபோலத் தோனறுமை அகங்காரதில ஆத்மபுதி விட்டு, அவவகங் காராதிகளிற் சென்ற விருததியினை யநதாமுகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையி லடைத்த முட்போ லனக்குத் தீஙகுசெய்துவந்த உன் சத்துருவான அகங்கா ரத்தை ஞானவாளாற் கொன்று, உன் பரமார்த்தசொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய், ஸவஸ்வரூப சாம்ராஜ்யசுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்று யனுபவித்துப் பூர்ணதமாவாய், அநிவிகற்பப் பிரமபதத்தில எப் போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம சொல்லபபட்டாலும, பின்னர் க்ஷணமாததிரமேனும் மனதாற் சிநதிகக்படபடின் மீண்டு மூயிரபெறறு, காறறு லல்லயுங் காகாலமேகமபோ லனநத விதேக்ஷபஙகள செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷ யஙகளில நான் எனது முதலிய சிநதனையுள்ளவனே பாச பத்தனும அஃதற்றவன் முக்தனு மாகலின், விஷய சிந தனையே பேதபாவததால பவபநதமேறது வாகலானும இவ் விஷயசிநதனையால் அவ வகங்காரசத்துருவுககுக் கொஞசமு மிடங்கொடுக்கலாகாது. வாடிய எலுமிசச மரத்திறகு விடும ஜலம்போ லிச சிநதனையே அகங்கார மூயிரபெற்றெழுஙக காரண மாகும. காரியவிருததியால் காரணபீஜமும் விருத்தியாய்க காரியநாசத்தால் பீஜமும நசிபபதைப பாரத்தலால் மூனனம காரியத்(சிந்தனத்)தை நீககு, காரியசிந்தனை வளாநதாற காரண அகமாதி வாசனையும, அவ் வாசனைவிருததியாற் சிநதனையும் விருததி யாகும. அச் சிந்தனையால பாவறயக்கிரினைய யுணடாம. இவ விரண்டாலும அவ் வாசனை மிக வளர்நது புருஷ ரனை வர்ககும பலவித சம்சாரபநதமுண்டாகும. இப் பநதத் தைச் சேதிக்க மூன்சொன்ன மூனறையும் நசிபபிக்க வேண்டு மாதலாலும, அதற்கு சர்வதேச சர்வகால சாவாவஸ்தையிலும் 'நான ரூபமாய்த தோன்று மிச் சர்வமும் பிரஹமமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நலல உபாயமானதாலும, இந்த பிரஹமபாவனையின் பல தால் மூன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனற் சிநதன (நினைவு) யிறகக, அதனல்வாசனைக்ஷயமாகும். அவவாசன க்ஷயமே மோக்ஷ மாகும. இஙஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹமம' என்னும் சதவாஸ்ய முதிர்சசியால், அருணபபிரபையால் இருள்போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்து, பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும் அதன் காரிய சர்வானர்த்

தஙகளும சிறிதுமின்றி நசிபபதுபோல, அதவைதானந் தானுபவ முதிக்கவே பநதமும் அதனுல வநத துகக லேசமுமின்றி முற்றும் நசிபபதால, நீயும திருசியமாய்த் தோற்று மிவைகளைப் பிரஹமமாததிரமாய்ப பிரவிலா பிதது, 'அவ்வானநதகனப் பிரஹமமாததோஹம்' எனும் நிசசலபாவனையால் பாஹயததிலோ ஆநதரத்திலோ சர்வ காலமும சமாதிநிஷ்டனுய்க காமபநத மூளளவரை காலங கழித்துவா.

இப் பிரஹமநிஷடையை எககாலதது மகிஞ்சித்தும விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க கூடாது. விடின, அப பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிாதலே) மிருத்யுவாகு மென்று பிரஹமபுத்திரரான * ஸனதசுஜாத பகவான் விசேஷித்துரைத்திருப்பதனறி, ஸவஸவரூபததினின்று நழுவும் பிரமாதததால் மோகமும, அதனல் அகம்பாவ மும், அதனல பநதமும அதனுற றுன்பமு முண்டாவ தால் ஞானிக்குப் பிரமாதத்தையன்றி வேறு அனர்த்த மில்லை ஜலததினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நிலலாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல, பஹிராமுகப் பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞை (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணஞ் செய்தலால, தன்னை மறநத மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த விதவானை பராமுகனையும, வியபிசாரிஸதிரீ தன்னிடதில மோகமுளள ஜாரபுருஷனை யலலபபதுபோல புத்தி தோஷஙகளாற் பலவாறு ஆட்டி வைக்குமு. என்னை? பிரமாததறகு சித்தம சுவசுவ ரூபமாகின்ற லகூயத்தினின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டினமேல் விழுந்த பந் தைப்போ லாங்காங்கு பாஹய விஷயஙகளிற் பாய்நது விழும். பின்னர் அவ விஷயஙகளை நல்லதென ஸங்கற்

*கவியில் வசிஷ்டரெனபபட்டிருக்கிறது.

பிக்கும அதலல் இது நமக்கு வேண்டும் என்னுங் காம முண்டாம. அக காமததாற் புருஷனுககு அவ விஷயானுபவததிற்குளள பிரவிருதது யுண்டாகும் அப பிரவிருததியால ஸவரூபநிஷடை விட்டுபபோய அதோ கதியி லாழநது திருமபி யேறி சொரூபததை யடைத லின்றி நாசமுறுவான் ஆதலால பிரஹமநிஷ்டையிற் செய்யும பிரமாதததை யன்றி பிரஹமநிஷ்ட விவேகி கட்கு வேறு மிருததியு விலலை அந நிரநதர நிஷ்டை யுளளவனே சிததிபெறுவா னுதலால், சர்வானாதத வேறுவான பிரமாததா லுணடாகும சஙகற்பதததத தளளி சாவதானமாய அச சொரூபநிஷடனுகவே யிரு

ஜீவித்திருசகு மிபபோதே பிரஹமாகாரமாயிருக கும முகதியுற்றவ (முகத)னே, விதேகஸதிதியிலும் அங னனமே பிரகாசிபபன் 'பேதமிருஷ்டி யறபமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுணடாம' என யஜுர்வேத மூரைத தலின், பிரமாததா லெபபோதாவது பரிபூர்ண பிரஹமததில் அணுமாத்ரபேதம பார்பபவன் அப பின்ன திருஷ்டியாற் பயத்தை யடைவதுடன், நாணவித சுருதி ஸமிருதி நியாயஙகளால் நிஷேதிகபபட்ட அசததான தேகாதி திருசியததில ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷித்த காமனு செயயும பாபியைபபோல துககததின்மேல் துக் கத்ததையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசநதானபரன (மெயயன) துககவிமுக்தனுய் மகதது மடைவதையும, மித்யானுசநதானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும

* அசோர சோரர்களிடதது மபார்ததலானும, அசததா யுள்ள பாஹய விஷய நிரோதத்தல் மனப்பிரசாதமு

---

* களவில சம்சயமுளளவன் கைகளிற காய்ந்த விரும் பைக கொடுகக, எடுததால தகிக்க, இன்றல சுகமுறுகின் றனன். (சாநதோகயம்)

(தெளிவு)ம, அதனற் பரமாத்மதர்சன (ஞான)மும அதனற் சம்சாரபந்தநாசமும சித்திபபதால பாஹய நிரோதமே மோக்ஷமாக்க மாதலாலும, சதசாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப பிரமாணததாற பரமாத்ம ஞாணய மறிந்த புதிமானன எந்த முமுக்ஷு, அசத்தானது தன் நாசஹேது வென்றறிந்தும பாலன்போலதனை பற்றுவன்? எவனும பற்ற ுதலாலும, மேன மேலும தூவாசனையையே விருத்தியாகபப பந்தஹேது வாயுளள அசதத்திய பாஹயானுசந்தானதத விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்தியஞானனந்த பரபிரஹ்மமே வாஹம' எனு மனுபூதியால அவித்யாகாரிய சாவ தூக கங்களையும நீகபப பரமானந்தங் கொடுக்கும பிரஹ்ம நிஷ்டையில தற்பர யிருக்கவேண்டும விரோதலக்ஷண முறறிருத்தலின் ஜாகதிரமுளளவனுகசு சுழுபதியும, சுழுப்தனுகசு ஜாகதிரமு மில்லாததுபோல, தேகாதி யபி மானமுளளவனுகசு முக்தியும, சராசரங்களி னுளவெளி யில தன்னை யேகமாம அனைவகட்சு சாக்ஷியாயும அதிஷ்டானமாயும சூக்ஷ்மமான தன மனததாற பார்க் கும சாவாதமபாவததினல் சர்வோபாதிகளையும நீக்கி அகண்ட பரிபூரணமா யிருபபவனே முகதனுகளின அம் முகதனுகசுத தேகாதி யபிமானமு மிலலை இச சர்வாத்ம பாவதனை யனறி சர்வப்பிரகாரதாலும பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவு மின்று சர்வாத்ம பாவமோ சதா காலமும ஆதமாவில நிஷ்டையால் திருசி யத்தைப பற்ற தகற்றுவதால வித்தியாகும. தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹய விஷயானுபவததில ஆசையுளள மனமுடையவனுய் அதறகான கிரியைகளையே எபபோ துஞ செய்துகொணடிருப்பவனுகசு எவ்வாறு திருசி யத்தை யகற்றகூடும? கூடாதாகலின், ஸாவ தர்ம

காம விஷயங்களையுந் துறந்து, தத்வஜ்ஞனுய், நிரந்தர மாதமநிஷ்டாபரனுய, சதானந்ததி லாசகதியுளள மன துடையவனுகுகே பிரயததனத்தால திருசியநீக்கங் கூடும. இவ்வாறு திருசியதனை நீகி சந்ததமும் சர் வாத்மபாவம சித்திதற் பொருட்டே 'சாஹதோ தாஹத' எனுமை சுருதி, சாஹதராய யதிகட்கு சிரவணதி காமஞ செய்தபின சாவதா நிர்விகற்பசமாதியை விதிகின்றது ஆதலால அந நிசசல நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி, அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனை யுளளவன எவ்வித பணடிதனுயினுமை அகங்காராதி திருசியநாசனு செய்ய ஒருபோதுமை சகியமாகாது

ஆவரணசக்தியின் பலத்தினல் விக்ஷேபசக்தி அனு ணமை புருஷனை மோககாரணமாமை இவ வகங்காரத்தோடு கூட்டிவைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப பேய்போ லாட்டிவைகின்றதாலுமை, இவ வாவரணம் நசிகின் ஆத்மா சமசயாதிப பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிகுமை, விக்ஷேபமு மிலலாமற்போமை; இருக்கி லுமை சுதந்தப பொய்யாகவே தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலுமை, இவ வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமுமை நசியா தாதலாலும், க்ஷீர ஜல விபாகமபோலத் திருகு திருசிய விபாகத்திலேயே அவ் வாவரணமை நசிகு மாதலா லுமை, ஸ்பஷ்டமான ஞானததாற் பிறந்த நல்ல விவே கமே திருக்கு (ஆத்மா) திருசியங் (அனாத்மாக) களை நன்றுய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுளள புருஷன், "அவிதையையா லுண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந தமபோல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யாதாதாத்மிய முற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய் விஜிரும்பித் தலின், சிதசபிரமண மனேரத சொப்பன மிவைகளிற்

போலக் காணப்படுமவை அசதய மாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ் வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும, மற்றுந் திருசியமான சாவ ஷயங்களும் கூணத்தில் நாலு விகார முறுவன , சத்திய ஆதமா ஓர்காலும் விகார முறுது சதசதவிலகூணமாய், புதியாதிசாகூியாய், 'அகம்' பத லகூியாாத்தமாயிருககும இவவேக நித்யாத் வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாதமா, ஸதானநதகன பரமாத்மாவே' என்றிவவாறு விவேகத்தால சத்திய (ஆத்மா) அசத்தியங (அனதமாக்)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆதமாவை நிச்சயித்துத தன் ஞான திருஷ்டி யால் 'இநத நானே அகண்ட ஞான பரபபிரஹம சொரூ பம' என்றனுபவமாய்க காணுந தன் ஆத்மதரிசனத் தால ஆவரணமும, மிதயாஞானமும, விகூேபத்தால வநத துககமனைத்தும் ரஜ்ஜுதரிசனத்தில் நிவிருத்தியாவ தைபபோல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றினின்றும் முக்த ணைய்த் தானே பரம உபசாநதி யடைகின்றான். இஙனம் நிர்விகற்பசமாதியால் அதவைதாதமாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானே, அபபோதுதான் அஞஞானமும், அத னது காரிய ஹிருதயக்கிரந்தியும நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானக்கினியால் அவிதயாரண் யம் சேஷமினறி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந் துள்ள அம முக்தனுக்குப் பவபீஜம வேறேதிருக்கின்றது இன்மையின், புனர்ஜன்மமரணரூப சம்சார மின்று. ஆத வின விவேகி, சம்சாரபந்தமோகூேதின்பொருட்டு அவசியம் ஆத்மததவத்தை யறியவேண்டும்.

இந நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாதமாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றுமை நீ, நான், இது முதலிய கற்பனவிகற்பங்க ளனைத்துமை சமாதியில் பிரஹமானுப வத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதிபேதத்தாற் பின்ன

ணுய்க காணபபடுந் தானே உபாதியற்றுல ஏகணுய்ப பிர காசிததலின், இவ விகற்போபாதி லயிதறபொருட்டு சதா சமாதிநிஷ்டணுதல் வேண்டுமம. இவ வேகநிஷ்டை யால பிரஹமத்தி லாசகதியுளள புருஷன் அப பிரஹம மதணை நிச்சலமா யெபபோதுமம தியானிக்கும பிரஹமா ணுசநதான பலததால், புழு சாவ காரியஙகளையும விட்டுக் குளவியை சதா தியானிததுக் குளவியே யாவதுபோல அப பரமாத்மசொருபமே யாகினறுன். இஙஙனம நிரந தரம செய்யும பரஹமாபபியாச பலததால, புடம வைதத லாற் களஙகமற்று சுத்தமான தன் சுபாவகுண மடையும சுவாணமபோல, சதவ ரஜஸ தமோ குணங்களாம மலத்தை விட்டுத் தன் சுததமான சுபாவமுற் றிவவாறு பரிபகருவமான மனம எபபோது பிரஹமததில லீனமா (அபபிலுப்பென அமமயமாய் லயிக)கினறதோ, அப போதுதான் அதவைதானநதரசாணுபவததிற கேது வான நிரவிகற்பசமாதி லபித்தியாகும அச் சமாதியால ஸமஸத வாசணுகளிரநதியும ஸர்வகாமஙகளும நசிபப தோடு தன் பிரயதநமின்றியே உளளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும, எக்காலததும சொருபபபிரகாசம சுயமே யணுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதிசூஷ்மமான விருததியொன்றுல் அவ்வதிசூக்ஷமப்ரஹமம, அதிசூக்ஷ்ம புததிமான்களா லணுபவமா யறியபபடுமே யல்லாமல் ஸ்தூலதிருஷ்டியால் அறிவதற் கெவராலும சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாகதி தாந்தி உபரதி திதிக்ஷை யோடுங கூடின யதி, சதா சமாதிநிஷ்டையால் தன் சா வாத்மபாவ மடைநது அவிதயாந்தகாரததா லுண்டான ஸமஸ்தவிகற்பஙகளையு மகறறி நிஷ்கிரிய நிர்விகறபணுய் பிரஹமாகாரமாகவே யெபபோதுமம சுகிபபன். இஙங ணம சப்தாதி பாஹயவிஷயங்கள, சுரோததிராதி யிநதிரி

யங்கள் மன மிவற்றைத் தாஞகிற ஞாஞத்மாவிற் பிரவி லாபித்து நிாவிகற்பசமாதி யடைந்தவா எவரோ, அவர் களே சம்சார பாசபந்ததினின்று முகதராவ ரன்றிப பரோக்ஷஞானம பேசு மேஜனயோா ஒருபோதும முகத ராகார். இந நிாவிகறபஸமாதி யொனறால நிச்சயமாக பிரஹமசொரூபதனைதப பிரதிபந்த மின்றி ஸபஷ்டமா யறியலாம் அஃதின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞசலிபப தால இதரவிருததிகளைச சாரும ஆதலால், இநதிரிய மனங்களை யடகி சாததமும நின்றதமாவில நிஷ்டை யுடையவனுய், அவ வேசாதமதரிசனததால் காரிப ஸஹித அவிததியாநதகாரதனை யநேடம நாசஞ்செய்து அவவாதமாவாகவே எபபோது மிரு சிரவணதில மன னம நூறு மடஙகும், அதில நிதியாசனமலகூம பஙகும பலாதிகய முளளது. நிாவிகற்பசமாதியாற பெறும பலத் திற கோரளவே யின்று.

இச் சமாதியோகத்திற்கு வாக்குமௌனம், அபரிக் கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியையின்மை, எப் போதும ஏகாநதவாசம என்னு மிவையெலலாம் ஆரமப மார்க்கம ஏகாநதவாசத்தால இநதிரிய மடஙக அதனல் மனமடங்க, அமமன நிரோததததால் அஹமாதி வாசனை யறறு சதா நிசசலபபிரஹமானநத ரசானுபவமுறுவதால் யோகி யெபபோதும தன பிரயததனத்தாற் சிததநிரோ தனு செய்யவேணடும முன்னம வாகைக மனதிலும, மனைத புதியிலும, அப புத்தியை சாகூியிலும அடகி அச சாகூியைப் பரிபூரண நிாவிகறப பிரஹமமாக அறிவ தாற் பரமசாநதி யடை. தேக இநதிரிய பிராண மனை புதியாதிகளில சித்தம எவ் வுபாதியுடன சேருமோ, தியானியும அம் மயமேயாய் சுகமுறுன். ஆதலால் அச்

சித்தநிவிருததியின்பொருட்டு அவையனைத்தையு மகறறிப பிரஹ்மதத்தில் சாகதியுறுவதே சதானநதம

விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷசாதனமான பிரஹ்மநிஷ்டையை யடைநது அகங்காராதிகளோடுளள அகபபற்றையும, பாஹ்யவிஷயங்களோடுளள புறபபறறையும ஒழிகக சமர்த்தனாகையால் அவனுககே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டுமபரிதநிகழும அன்றி அத்தியந்த வைராகயமுறற விரக்தனே சமாதியையும, சமாதியுற்றவன் திடஞானதனதையும, அநதத ததத்வஞானி முக்தியையும், முகதன் நிததியானநதனதையும அடைதலின், மோக்ஷகாரணதை யைக் கூடி சுகமனுபவிகக விரகதியே முக்கிய மாகக்கம. இதனையன்றி சுகமடைவிகக காரணம எங்கும் காணபம. இவ வைராக்கியம அதிசுதத ஆதமஞானததேதாடு சேரநதால அவசியம் மோக்ஷசாமராஜ்யசுக மளிகும பக்ஷிகளள பக்ஷிதத்வயமபோல மோக்ஷ உபபரிகை(மாடி)யிலேறப் புருஷனுககு அததியாவசியகமான வைராகயம் ஞானம என்னுமிரணடில் ஒன்றினறனும முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசரஹிதத்வான விஷசம விஷயத்திலுளள ஆசையை யறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமாதி லபிமானத்தையும, சர்வ கர்மங்களையுந தூரத் தளளி, இவ் வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம்புத்தி விட்டு, வாஸதவததில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருககிறயாதலால உன் ஞாத்மாவிலேயே சதா நாட்டம்வைத்திரு.

சர்வசாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியா யுள்ள இநதப் பிரஹ்மரூபாதமா விஞஞானமயகோசததில் 'அஹம், அஹம' எனவே யனவரதம பிரகாசித்தும் பஞசகோசவிலகூஷணமாய், 'அகம' அனுபவததால் லக்ஷிதமான நிதயாபரோக்ஷ ஆத்மசொரூபமாத்ரமாய் விளஙகும். இநத லக்ஷியப் பிரஹ்மததில இருதயத்தை ஸதிரமாயிருத்தி பாஹ்யேந்திரியங்

கலை யுதனதன் கோளக(ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்தி சரீரதத்தை யசையாமல் அதில உதாஸீன புத்தியோடு 'அஹமபிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மயாவிசசின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால மனதை மெல்ல மெல்ல நிசசலமாகி, ஆத்மபரைக்கிய பூரணனுபவதத்தை நன்முயறிந்தவனுய், அப் பிரஹ்மானந்தரசத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப பானம்பண்ணு துச்சமான மற்ற தேகாதி யனத்மப்பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால, சர்வதுக்ககாரணமாய் ஹீனமான இவ் வணுதமசிந்தனவிட்டு, தாணும ஆனந்தாத்மாவை 'நான்' எனத திடமாயறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம்புத்தி யகற்றி, கடபடாதிகளிற்போ லவற்றி லுதாசீனனுய் மோக்ஷேஹதுவான ஆதமசிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர), உஷி முதலான பின்னைபாதியறின் ஆகாசம் ஒன்முயிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந்தியாற் கற்பிகபப்பட்ட வஸ்து பிராந்திநாசத்தால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பமபோல் அதில வேறுகாது அவ் வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில பின்னமாய்த் தோன்றும அலை, நுரை, குமிழி, சுழிமுதலியன விசாரிகில ஒரே ஜலமயமாயிருத்தல் போலும், கட கலச குமபாதிகள் மண்ணினும பின்னமாகாது அம் மண்ணை யாதல்போலும், தன் அநுஞான கற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்னவுபாதிக ளற்று மகாகாசம்போ லேகபூர்ணமாய் விளங்கும சச்சிதானந்த பரிசுததப் பிரஹ்மரூபாத்மாவில், மாயாமத்யத்தைப பானம பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுளள மூடர்கள், நான் நீ அது வெனப பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும பிராந்திகற்பித தேகாதி அகங்கா

ராநதழும் மற்றும் மறைவாககாலறியபபடுமை சுத்தமித்தை யான பிரஹமாதி ஸதமபாநதமாய்க காணபபட்ட ஜகமனைத்துமை அவ வாதமாவினுமை பின்னமாகாது பிரகிருதிவிலகூணை அசசதரூப ஆதமாவே யாதலால், அகண்டைகரசசிதரூப பரமாதமாவான தானே கிழகது மேறகு தெற்கு வடகது உளவெளி மேல்கீழ எஙகுமா யிருபபதன்றி பிரஹமா விஷ்ணு சிவன் இநதிரன் தேவர் மனிதா முதலமறறெலலாம. மிகச சொலலவானேன்? சுருதியே மிதயாதயாசத்தை நீகச, 'துவைதமே யிலலை' யெனறும, ஏகமேவாதவிதீயம பிரஹம' எனறும சொலலவதால ராசுவரனுமை ஜீவாகளுமை பரமாணுபரியநத ஜகத்துமை பிரஹமமாதரம. ஆகாசமபோல நிர்மலமாய், பாஹயாநதரமின்றி நிரவிகற்ப நிர்விகார நிசசல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்பபின்ன அத்வைதப பிரஹமமே தானும். இனி யறியவேண்டுவ தெனன இருகிறது? 'புருஷன் சுவமயமான தேகத்தை நான என்றறியுமவரை அசுததனாய், ஜனனமரண வியாதி முதலிய நானவிததுகஙகட்கேயிடமாவன்' எனறும, 'தன்னில் பிராநதியாற கற்பிகபபட்டுத் தோறறுமை சாவ வஸதுகளையும் நீகித் தன்னை யதிசுத்த அசலசிவமயமாய் அறியுமபோது தானே நிஷ்கிரிய பூரணத்வைத பரம்பிரஹமமாய் விழுக்தனுவன்' எனறும சுருதியுரைபபதனறி, இநதப 'பிரஹமைவாஹம' என்னுமமகத ஞானமுற்ற ஞானிகளுமை பாஹயமுற்றுமை விட்டுசசிதானநத ஏகரசப்பிரஹமமாகவே பிரகாசிப்பதுண்மையாதலால், நியுமை மலமய ஸதூல தேகததிலுமை, வாயுவைபபோற் சலிககுமை லிங்கதேகத்திலுமை நான் என்னும் ஆத்மாபிமானமை விடடு வேதஙகளால ஸதுதிகபபடட 'நிதயானநத சொரூபமே தான்' என்று சலிபபினறிப் பரிசயித்து அப பிரஹமாகாரமாகவே எபபோதுமிரு.

'துவைதம மாயாமாதரம, அத்வைதமே பரமார்த் தம' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும, சித்தத் தாற கறபிகபபட்ட பேத (விகற்ப)ஙகள சிதமல யிதது சுகமயமாயுளள சுழுபதியிலேய யிலலாமை யனுபவ மாதலாலும, சர்பபம ஜலம முதலிய கறபித வஸதுகள காலததிரயததிலும வேறின்றி அதிஷ்டான ரஜஜு மரு பூமி முதலனவே யிருபபதை விவேகிகள காணடலாலும, மலைவிருதது ஆதமாகாரமாய நிரவிகறப பரமாதமாவில சமாதியுற்றகால விகறப மொன்றுமே காணையா லும, மலைபிராநதியாற பிரபஞசரூபமாய்க காணப பட்ட இவ விகறபஜாலஙகள, உணமையுணருஙகால், சதியமினறி அசததியமாய் பிரஹமமாதரமே யிருபப தால ஞாதிரு ஞான ஞெய சூனயமாய், தேஜசில இருட் டுபபோல விகற்பப பிராநதிக்கு மூல (காரண)மான அஞ ஞாணதகாரம லயிகுமிடமாய், கறபாநத சமுததிரமபோ லேகபரிபூர்ணமாய் நிறைநதுள்ள நிமல நிஷ்கிரிய நிரவிசேஷ நிரவிகார நிராகார அத்வைதப பிரஹமவஸது வில, பேதமெனனும பேசசுக்கே யிட மிலலாதபோது பேதம எஙகிருககும? அன்றி நிதிய ஞானைநத நிரு பம நிசசங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிரவிகற்ப நிரகுண நிர விகார நிரூப நிர்நாமமாய், பரதமில நிதயமுக்தமாய், ஆகாசசமானமாய, சமானரஹிதமாய், பிரகிருதி (கார ணம) விகிருதி (காரியம்) அறறதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாநதபபிரமாணத்தால் ஸித்திபபதாய், ஹிருதயததி லாவிர்பபவிபபதாய, சதா 'அகம என்னும் அனுபவசொரு பமாய், ஜன்மஜராமரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாநத மாய், சமரசமாய், எல்லையறற அபாரமாய், நிஸதரங்க சமுத்திரம்போல நிறைநதுளள ஏகபரிபூரணப் பிரஹ மததை ஞானியும சமாதியின்கண் ஹிருதயததில 'அகம'

எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிபபதால், மீண்டும சம சார மாகாகத்திற செலலாதிருத்தற பொருட்டு ஹிருதயத் தில் தன்மயமாய்ப பிரகாசிககும சாவோபாதிகளுமற்ற சசசிதானாநதாதவைதப பிரஹமபாவனையால் நிாவிகறப சமாதியுற்று, பிராநதிகாரணமான சிததத்தை நாசமாகி, பவதுகக ஆஸபத (இருபபிட)மான ஹிருதயபாநதத தைப பேதித்து (பிளநது), அகணடானாநத வைபவ ஆத் மானுபவ முறறவனாய், அதிதூலபமாய்க கிடைதத புருஷஜன்மத்தை ஸபல மாக்கு. பிராரபத பலதாற புருஷனது சாயையைப போலத தோற்றன்மாதரமாக விளங்கும சரீரத்தைதப பிணமபோ லதிதூரத்தி லறிவா லகற்றி, அகண்டானாநத ஆத்மாவைத தாகை வறிநது அநத சத்ரூப நிர்விகற்பப பிரஹமாகினியில தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம தகிதது, அவ வானாநதப பிரஹ மததில் லயித்த சித்தனாய், நித்யனாநதப பிரஹம மாத்திரமா யிருக்கும மகாத்மாவாய், ததவ ஞானியாய, ஜீவன்முக்தனா யுளள யோகி அகம்புறமும அவ வகண்டா னந்தரஸத்தை யனுபவிபபதன்றி இத தேகத்தைதப பின னும எதனை யபேகூஷித்து எதன்பொருட் டபிமானித்துப போஷிகபபோகின்றான் ? பிராரபத பாசததாற் கட்டப் பட்ட இஃதிருநதாலும போனாலும பசுவானது கழுத்தி லுள்ள மாலையைபபோல லகூஷியஞ செய்யான். ஆதலால் நீயும, நிதிய சுத்த ஞானாநத ஆதமாவை யடைநது, இஜ்ஜடமலோபாதியை தூரத தளளிவிடு திரும்பி நினை யாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேகூஷிப்ப தஸங்கிய மல்லவா ?

கானலஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி - பிரவிருத்தியே ஞானஞானங்கட்குப பலனுதல் போல, ஆதமஞானத் திறகு அசத்தியதுகக நிவிருத்தி, நித்ய திருபதி, சதா

தாணுகவே தோன்றும சமானநகிதானந்தம இவை பிர
யோஜனமாயும, அசத்யதுகக ரூப விஷயபிரவிருதி
அஞ்ஞான திற்குப பயனையும் இருத்தலால், ஞானவி
யால அஞ்ஞானஹிருதயக்கிரந்தியை சமூல மறுத்
தெறிந்த விஷயேசனைசயின்றிய விதவான, முன் பிராந்தி
காலத்திற் செய்துவந்த நாணவித துசச காமங்களை எங
ஙனம பின்னுஞ செய்வான? பிரவிருதிதிகுக் காரண
மான விஷயம யாதிருகின்றது?

வைராகயதிற்கு ஞானமும, ஞானத்திற்கு உபரதி
யும, உபரதிகு சுவானநதானுபவத்தா லுணடாகும் உப
சாநதியும பலனயிருததலால, இவற்றில் மேன்மேலுள்ள
சாதனங்கள சிததியாவிடின் பூரவபூரவ சாதனங்கள நிஷ்
பலம. போகியவிஷய வாசனை பின்னுண்டாகாமை
வைராக்கியத்திற்கும, தேகாதிகளில் அகமபாவம் என்று
மெழுமபாமை ஞானத்திற்கும, நிரநதராப்பியாசத்தால
பிரஹமத்தில லீனமான மனோவிருதி யற்பமும் வெளிப்
படாமை உபரதிகும் பரமாவதி யாகும்

ஆத்மபபிரஹமங்கட்கும, பிரபஞசப்பிரஹமங்கட்
கும உளள பேதபுதி யென்றுமின்றி, சுருதிபலத்தால்
'தானே பிரஹமம' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹமாத்
மைகிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகற்ப சின்மாத்திரவிருத்தி
யாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜாரபுருஷனிடத்திற்
போல) பிரஹமத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே
லீனசித்தனய், எபபோதும ப்ரஹமாகாரமாகவே யிருக்கு
மதனல் பாஹயவிஷயங்கள விடுபட்டு, சுஷுபத பாலர்
களைபபோலப போகபோக்கியங்க ளன்னியரா லறிபவ
னய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனய், நிரந்தரானநதானுபோகி
யாய், ஜகத்தை மறநதவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும
எப்போதும ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ)னும, ஜாகரத்தர்ம

மிலலாதவனுமாய், சாயைபோற் ருடருந தேகத்திலுட இநதிரியங்களிலுமம இதர வஸதுகளிலுமம அகமமம பாவ மில்லாது உதாசீனனுய், சமசாரதோஷமுமம விஷயவாசனை யுமற்ற விவேகியாய், சிதசுமிருநதுமம நிச்சிநதனுய், கலா சகிதனுயுமம நிஷ்களனுய், சென்ற வருமம கால வஸது சிநதனமினறித தற்கால மடைநதவறறிற் பிரியாபபிரிய மிலலாதவனுய், பிரஹமாமநதரசானுபவத்தில் ஆசகதி யுளள மனதிறுல பாஹயாநதர விஷய ஞான மிலலாத வனுய், ஞானபலததால அனயோன்ய விலகூஷணமான குணதோஷஙகள, இஷ்டானிஷ்டஙகள், சாதுகள துஷ்டா களாற செய்யபபடும பூஜாவமானஙகள முதலிய துவநது வஙகளில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவனுய், நதிபபிர வாகம் சமுததிரத்திற் போலத தன்னு யடைநத விஷயங களு விகாரமுண்டாகாது தனமயமாகவே லயிக்கபபெற்ற வனுயுளள ஞானியான யதியே பவபநதமற்ற ஸதிதப பிரஜ்ஞனுகிய ஜீவன்முகதன. அவனே அபார புண்யத் தின் பலனை யனுபவிபபோனுமம, பூஜ்யனுமாவான. இநத ஞானிககு வஸதுவின் ஏகத்துவ ஞானதாலேயே சர்வ வாசனைகளும நாசமடைநததால பூர்வவாசனைவேகத தாற் பின்னுமம சமசார முன்டென் றுரைக்ககூடாது. அதிகாமுகனது மனதுமம மாதாவிடததிற் போவதிலலை. அது போலப பூரண பிரஹமானநதானுபவமுளள இவனுக்குமம பூர்வமபோலத திருசிய சமசார மில்லவே யிலலை இருநதால், பிரஹமத்தை யறிநத ஞானியல்ல; பகிர்முகனே

'பிரஹமைமவாஹமம' என்னுமம ஞானக்கினியால, ஸவபனத்திற் செய்த புண்ணிய பாபஙகள் விழிதத வர்க்கு ஸவர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப் பதுபோல அனந்தகோடி கலபஙகளாய் ஆஜ்ஜிகப்

பட்ட சஞ்சித காமங்களும, ஆகாசமபோல் அசங்க உதாஸீனப பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால், கடாதி களின் சங்கதத்தால, ஆகாசத்தில், அவற்றிலுளள மத்யாதி வாசனைகள பற்றுதத்துபோல ஆகாமிய காமங்களும, சேராது தகிக்கபபட்டு நாசமாய்விடும 'காமமுண்டேடற் பலனுமுண்டு; இனறேலலை' எனும நியாயத்தால, கர்மஜனய சுகாதி பலானுபவ முளளவரை கர்மம விடாததால, சதா சமாதிநிஷ்டனை ஞானிகளுச் சில சமயம பாஹ்யப பிரவிருத்தியும பலானுபவமும காணப படலால, வியாகர (புலி) புதியால விடபபட்ட பாணம பசுவென் றறியினும நிலலாது லக்ஷ்யத்தைச சேதித்துவிடுவதுபோல ஞானத்திற்குப பூர்வமே யாரம பித்த பிராரப்த கருமமும தன் பலனை கொடாது விடாததால, 'ஞானிக்குப பிராரபதம மாதர முண்டு; அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம' எனறு மித்யா பிராரபதத்தை சுருதி சொல்லுகிறது சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச் சொப்பனஜக மடைதலும, அதி லுள்ள மித்யாவிஷயானுபவத்தி லாசையும, அதிற்கண்ட தேகத்தையும, அதற்குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாகரிதத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலு மினறி ஜாகரிதத்திலேயே சுகமாயிருபபன்; சொபபனப் பற் றிருக்கின் நிதநிரைவிட்டவ னன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்த இதரத்தைப் பாராது, சொபபன ஸமரணமபோல போஜன விசர்ஜ்ஜனாதி செய் தும, உபாதிசங்க விஹீன கேவலப பிரஹ்மாகாரமாகவே யென்று மிருக்கும ஞானிகள நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவருககுத திரிவிதமாம கர்ம மற்பமுமில்லை யென்றால பிராரபதம மாத்திர முண்டென்ப தெபபடி? நனவுற்றவாக்குக கனவுண்டா? கர்மநிர்மிதமான தேகத்

திற் கனுசரிதது ஞானிககுப பிராரபத முண்டென்னில, தேகாதமபுத்தி யிருக்குமவரை சிததியாமது, அப புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நிதயன், சாசவதன்' என சுருதி கூறும கர்மஜன்ய மின்றி யறுதி நிர்மல ஆதமாகாரமா யிருக்கும் ஞானிககுப பிராரபத கற்பனை யெங்ஙன மிருககும? பிராநதிகறபித அசததிய தேகத் திறகுப பிராரபததைக கறபிபபதும பிராநதியே கற் பித பதார்த்தம எபபடி வஸ்துவாய்ப பிறநதிருநதிறக குமா? இஙஙனம எதற்கும பிராரபத மின்றெனின் சுரு தியே கூறுவானென எனின, ஞானததால் காரியசகித அஞஞானம நசிததபின் ஞானிககுத் தேகாதி எஙஙன மிருககும? என்றிவ்வாறு சஙகை செய்யும பிராநதியரு மூடர்ககுச் சமாதானமாக சுருதியும ஞானிக்கு மிதயா பிராரப்தத்தை பாஹயதிருஷ்டியால் ஏகதேசம சொன னதே யன்றி, ஞானிககுத தேகாதிகள சததியமாயுளது என்றங்கீகரிகசக் சொலலவில்லை. அவனது திருஷ்டியில ஆதியநதரகித பரிபூரண நித்ய சத்ய ஞான ஆனநதகன அகணிய அவிகார அபபிரமேய அனநத பிரததியக ஏக ரசமாய், தளளவுங கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதிசூக்ஷ்ம மாய், அகமபுற மெஙகும் நிறைநது நிராதார நிராகுண நிரஞசன நிஷ்கள நிரவிகற்ப சத்தாமாதரமாய், இப படிபபட்டதென்று மனதால நிச்சயிககவும வாககாற் சொலலவுங் கூடாத (வாங்மன அகோசரமாயுளள) ஸவ தஸ்வரூபத்தை சுத்தாத்வீதீயப பிரஹம மொனறே பிரகாசிக் கின்றது. இஙகு நாலுவாயத தேதான்றும பேதம சொற பம்போலும் இலலவேயில்லை இவ வேக ஸவரூபதனை போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாநதிதாநதிக ளோடுங் கூடின மகாத்மாகளான யதிகள ஆத்மயோகத் தால ஹிருதயததி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்ற

னா. ஆதலால் புத்திரா! நீயும தன்மயமான பரமா னந்த பரமாத்மாவை நிசசல சமாதியா லுண்டாம ஞான திருஷ்டியால் சமசயமின்றிக கண்டறியின், பின் சிரவணர்த்தத்தில் விகறபமே யுண்டாகாது. அதலால மனேனிகற்பித பேதமோஹததை நீகக ஞானியாய், முகத ணய், கிருதார்ததணய் ஆகககடவாய சுருதிகளபபோ லவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப போதிபபா. பநதம, மோகூஷம், பசு, திருபதி, ரோகமம, ஆரோகஷிய மிவற்றைத் தாஙகளே யறிவர்; மற்ரோ ரனுமானிபபர் அதுபோலப பரமேசுவரானுக்கிரகத்தாற கிடைக்கும தன் னனுபவத் தாலேயே விவேகி பவசாகரதததக கடகவேண்டும இஙஙனம தன்னுளுஞான கற்பித பநததின் மோகூஷ முற்றுச் சச்சிதானநதாதமாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குரு வசனம், அகததிலுளள தன் அனுபவம இவை பிர மாணங்கள்

[வேதாந்த சாஸதிரங்களில சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸதாணு போலுள்ள பிரஹமமாகிய என்னில அனயம்போலக காணப்படு மனேதமும அனுவுமில்லை; இருப்பவன் நானே எனப பார்க்கும வாததிருஷ்டி 1: சொபபனம, இந்திரஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனேத்தும மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும மிதயா திருஷ்டி 2; சமுத்திரததிற் பின்னம போற் ரோற்றும பேன, புதபுத, தரஙகாதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனேதமும சமுத்திரமே யாதல்போலும, சொப பனத்திற் காணபபடு மனேத்தும அதனேக காணும புருஷனே யாதல்போலும, ஸமுத்திரம புருஷன் போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னில் அன்யம்போற் காணப்படு மனேத்தும நானேயெனத் தன்மயமாய்ப பார்ககும பிரவி

லாப திருஷ்டி 3, என்னும இமமூனறில மனதிற கிசைநத எதலலாவது திருசியதததத தளளி, திருக்குருவ மான அகண்ட நிாமலாதவைதப பிரஹமத்ததத் தாைக அறிநதவனே முகதன் *இமமூனறும ஞானசாதனமே யாயினும தன் மயமாயக காணும பிரவிலாபதிருஷடியே ஞானத்தில் சாவோததமஹது] அதலல் அகண்டாதமா வாகிய தனனித தனனனுபவததா லறிநது தன்மயமாய எபபோதும நிாவிகறபன யிருததல வேணடும அதிகம சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவாகளும பிரபஞசமும பிரஹ மமே, அகணடாதவைத அப பிரஹமமா யிருததலே மோகஷம சகல வேதாநத சிததாநததின் ரஹஸய மிதுவே, அச சுருதிகளே யிதிற பிரமாணம.”

என்றுரைத்த குருவசனத்தாலும, சுருதிப் பிரமா ணத்தாலும, தன் யுகதியாலும ஆதமததது மறிநது, இநதிரியங்களை யடகி, ஏகாக்கிரசிததனைய், அப் பரமாத மாவின்கண் நிச்சல சமாதிநிஷ்டனைய்க் கொஞசக கால மிருநது, பின்னெழுநது குருவைப பார்ததது, “குருவே! மகானுபாவா! அதிசாநதமூாததி! அசங்க நித்யாத்வை தானநதரஸப பிரஹமசொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸகாரம. (என்று நமஸகரிததுச் சீடன் தன்னனுபவங் கூறுகிறான) தங்கள கடாகஷமாகிற சநதிரிகையால் பவ தாபத்தா லுணடான சிரமந தீாநது கஷணததில் அதவைதா னநதாத்மபத மனைடநதேன் பிரஹமாத்மைகயை மறிநத தால் பேதபுத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தி யாவும விட்டது. இது வென்றும், இதலல வென்றும் ஒன்றுந தெரியவில்லை.

---

*இத திருஷடிததிரயம் மூலததி லிலலை. தமிழப புஸ்த கத்தி லிருககின்றது.

சமுத்திரததிற் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப போல பிரஹ்மா னந்த சமுத்திரத்தின் அமசாமச லேசலேசத்திற் கலந்து என்புதறி இனனதென்றும இவ்வளவென்றும அறிதற் கசாத்தியமான அப பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய்விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம நிரமபியுளள இப பிரஹ்மானந்த சாகரததின் பெருமையை நினைபப தெபபடி? சொலவ தெபபடி? இப்போது பாரத்த ஜகமனைத்தும காணவே காணேமே! எங்கு போயிறறே! யாரால நீங்கிற்றே! எவ்விடத்தில் லயித்ததோ! இதென்ன அதிசயம! இவ வகண்டானந்தம பூர்ணமாயுளள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரததில தளளவும, கொளளவும, பாரகக்கவும், கேட்கவும, அறியவும அனயமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணனந்தாத்மாவான நானே யிருசகிறேன. நான் அசங்கன்; ஸதால சூக்ஷ்ம தேகமில லாதவன்; நாசரஹிதன், பரமசாந்தன; அகர்த்தா, அபோகதா, அவிகாரன், அகிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வகதா, கர்த்தா, போகதா வல்லாதவன், இது (அறிபடுபொருள), அது (அறிபடாபபொருள) என்னும பதார்த்தங்க ளாகாது அவ்விரண்டையும பிரகாசிப்பிப பவன்: பாஹ்யாந்தர சூன்யன்; சமானரஹிதன; புராண புருஷன; அனாதி, நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனை யற்றவன். ஸர்வபூதங்களிலு மிருபபவனும, அவற்றி னுட் புறமும ளாகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதமு யிருகின்றவனும் நானே. பிரஹ்மாவும, விஷ்ணு வும், ருத்திரனும, ஈசனும், சதாசிவனும நானே. நான் நிரீசுவரனுய், நிர்மல நிரகங்கார சாவசாக்ஷியாய், எல்லை யற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூரண சதய நித்ய புதத முகத பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன், வேறுய் 'இது' என்று போகதிரு

போக போககியஙகளாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானேயானேன். அகண்டானநதசாகரனை என்னில மாயையாம வாயுவேகததால் நாஞவித பிரபஞச அலைகள உதிதமதொடஙகிறனு மெனககென்ன? அனேக தோஷஙகளால தூஷிகக்படட மூடர் தம பிராநதியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவஙகளை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில கலப வருஷ அயன ருதுவாதிகளாக கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிரவிகறபனை என்னிடததிற கறபிககின்றனா. அதனால், கானலஜலப பிரவாகத்தால மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசமபோ லெவற்றினும பற்றாது, ஆதிதன்போற் பிரகாசிகக்படட்டவைகளுககு விலக்ஷணனும், பர்வதமபோல் நிசசலனும, சமுத்திரமபோல அபாரனுமான எனககு ஒரு ஹானியுமில்லை. மேகசம்பந்தமுறு ஆகாசத்தைபபோல எனககுத தேகசம பநதமே யில்லையெனில, ஜாக்ர சொபபன சுழுப்திகளான அதன் தாம மெபபடி யிருக்கும? தேகாதி யுபாதிளே வரும, போகும், கர்மனுசெய்யும, அவற்றின் பலனையனுபவிககும், பிறந் திருநது ஜீணமாய் நசிக்கும. குலபர்வதமபோ லெபபோதும நிசசலனுய், நிர்பபினனனுய், இநதிரியம, சிததம, ரூபம, விகார மின்றி ஆகாசமபோல் நெருங்கி நிறைநதுள்ள பரிபூர்ணனை நான் கர்மனுசெய்வ தெபபடி? எனக்குப பிரவிருததி யேது? நிவிருததி யேது? அக காமபலனை புண்ய பாப மேது? நிழலைப் பற்றின சீதம உஷ்ணம, நன்மை தீமை யிவை அதற்கன்யனை புருஷனை சிறிதும சேராததுபோல, எனககு புணணிய பாப மில்லை சுருதியு மிங்ஙனமே சொலலுகிறது கிருகதாமம் அங்குளள தீபத்தை யடையாதது போல திருசியதர்மஙக ளொனறும, அத் திருசியவிலகூஷணமாய் நிர்விகார உதாஷீன சாகூஷியான என்னை யடையாது. நான், சூரியன் கர்ம

சாகூஷியா யிருபபதுபோலத் திருசியபபிரபஞசத்திற்கு சாகூஷியுமம, அகஹினி இருமபினைத தஹிபபதுபோலப பிரபஞ சததி லஜ்ஜஸ்யூதஜ்ஞய் அதஜ்ன விளகசுவிபபவஜ்ஜும், ரஜ்ஜுஸ்ப்பமமபோலப பொய்யாய்த் தோற்றுமதற கதிஷ்டான ஜ்மாஹிறேன். சுயமபிரகாச சொரூபஹிய நான் ஒனறைச செய்பவன், செய்விபபவன், புஜ்ஜிபபவன், புஜ்ஜிபபிபபவன், காண்பவன், காணபிபபவ னனறு. மூடா, உபாதிசல னததாற் சலிக்கும சித்பிரதிபிமப சலனததைச் சிதரூப ஆத்மாவிலேற்றி, ஞான கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன என்பர் சூரியன்போல நிஷ்கிரியனஜ்ய், பிம்பபூத ஆதமா வா மெனகசு அச சிதாபாசதாமஹ களெனறுமில்லை. இத் தேகம் ஜலததிலோ, ஸதலததிலோ புரண்டு கிடகசட்டும. கடதாமங்கள ஆகாசத்தைப போலே அதன் தர்மங்க ளென்னைப பறறு கர்த்திருதவ, போகதிருதவ, கலதவ, ஜடதவ, மத்ததவ, பதததவ, முக்ததவாதி புத்தி தாமஹகள கேவலாதவைதப பிரஹ்மமமாகும் எனகசில்லை. மேகஜ்ஜாலஹ கள ஆகாசதஜ்ன ஸபரிசிகசாததுபோலப பத்து நூறுயிரங் களா யுண்டாகுமம பிரகிருதிதாமங்களும் ஏகசிதாகாசமான என்னை ஸபரிசிகசா. பிரகிருதிமுதல் ஸதூலபரியந்த இப் பிரபஞசம் சாயைபோலத் தோற்றமாத்திரமாய் எதில விளஙகுகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸாவத்ததயும் பிர காசிபபிபபதாய், ஸாவாத்மாவாய், ஸாவாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸாவவிலகூஷணமாய், ஸாவசூன்யமாய், மாயா விசேஷஙக ளொன்று மின்றிப பிரதியக்காய், ஸ்தூல புத்திவிருத்தியா லறிதற்கரியதாய், ஆகாசதுல்யமாய், ஆதி யந்த ரஹிதமாய், அதிசூகூஷமமாய், நிசசல நிஷ்கள நிஷ் கிரிய நிரவிகற்பமா யுளளது எதுவோ அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானு யிருக்கிறேன்.

ஸவாமி! மாயையாற் செய்யபபட்ட ஜனமஜராமரண சமசார - வன - ஸவபாதத்திற பிரமித்து, அதிலுளள தாப ஜாலங்களாற கிலேசமுறறு அகங்காரபபுலியால மிகவுந துனபமடைந்த என்னைக கிருபையா லெழுபபிப பர மானந்தந தந்து ரக்ஷ்த்தி ரலலவா! மகானுபாவா! தங்கள கிருபாபபிரஸாத மகிமையால ஸவஸவரூப ஸாமராஜய பாகியம எனனுல மடையபபட்டேதி! நானே தன்யன; கிருதகிருத்தியன பவபாதத்தினின்றும முகதனுப், பரி பூரண நித்தியானந்த ஸவரூபமாய்ப பிரகாசிகின்றென. ஆ! ஆ! எலலாம தங்கள கிருபா வைபவம. தேசிகேந திரா! பிரபஞ்ச மெலலாமாய்ப பிரகாசிகும ஏகசதிய டோதாநந்த ஸவரூபமான தங்கள பாதாரவிநதங்களுககு நமஸகாரம், நமஸகாரம, பின்னும் பின்னும் நமஸகாரம, எபபோதும் நமஸகாரம" ஏகாத்ம தத்துவதனை யறிந்து ஆதமானந்த முறறு இவவாறு தமமை நமஸகரித்த ஸத சிஷ்யனைப பாரத்து மகாத்மாவான ஆசாரியேநதிரா சநதோஷ ஹருதயதோடு பின்னும மகதான இவவச னம் கூறுவராயினர.—" நேத்திரமுளளவனுக்கு ரூப மன் றிப பாரகக வேறிலலாதது போல பிரஹமவிதறகும பிரஹமானுபவத்தையன்றி புதிக்கு விஷேதம் வேறில்லா ததாலும, ஸநதோஷந்தரத் தககதாய்ப் பிரகாசிகும பூர்ண சநதிரனவிட்டுச சிதிர சநதிரன யெவனு மிசசி யாதது போல, இநதப பரமானந தரசானுபவத்தை விட்டு அசதிய விஷயத்தில் எந்த விதவானும ரமியா ரதலா லும, இவ வசதிய பதார்த்தானுபவததால திருபதி யற்படுமின்று, துகமும் போகாததாலும, சர்வப பிர காரததாலும தன்னிற் றேன்றும ஜகமனைதும தானே யாய் எங்கு மேகமாய்ப பிரகாசிக்கும சத்தியாத்வைத பிரஹமமாகும தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால அதிசாந்த

மனத்தோடு சதா பாதது, எபோது மகத்திற் சிந்தித்தது. சுந்ததம் ஆத்மநிஷ்டனைய், தன் அகண்டானந்த ரசானுபவதிலேயே ரமிப்பவனைய், அதனலேயே திருப்தனைய், நிர்விகற்ப அகண்ட ஞானத்மாவில ஆகாசபடணமபோலத் தோன்றும் விகறபவேறதுவான புதி, அந்தப பிரஹமாகாரமாய்ச சும்மாவிருககும நிரந்தரானந்த வேறதுவாம பரமசாந்தி யடைந்து எபோதும மௌனமுறறவனைய் சுகமாய்க காலந்தளவேணடும. வாசனரகித இவ் வுதம மௌனதனையன்றி, ஆத்மாவை யறிந தகண்டானந்த மனுபவிக்கும பிரஹமவித்துக்களான மகானகளுகசு சதானந்தானுபவ வேறு வேறிலல

அபபிரதிபந்த விருத்தியோடுகூடி இவவாறு பிரஹமதனையறிந்த முனி ஆதமாவிலேயே சதா ரமிபபவனைய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருபபன்; படுபபன்; இன்னுமெதனை விதங்களாகவோ இஷடப பிரகாரம நடபபன் அவனுகசுத தேசும, காலம, ஆசனம, திகசு, யமாதி, லகஷய திருஷடி முதலிய ஒன்றுந தேவையில்லை தன்னை யறிதற்கு நியமங்க ளெதறகு? 'தேவதததன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேகஷை யிலலாததுபோல 'பிரஹமமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேகஷையு மில்லை 'இது கடம' எனறறிவதறகு சுதந்தமான நேத்திரத்தை யன்றி வேறு நியமம வேண்டாதனைதபோல, நித்யவித்தமான இவ் வாத்மா மநிஷவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும் போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேசகால சுத்தியாதி யபேகஷையில்லை. சூரியபபிரகாசததால ஜகத்துப்போல யாதொன்றன பிரகாசத்தால் சாவஜகதது பிரகாசிக்கினறதோ, வேத சாஸதிர புராண விவித பூதங்களையும்

பிரகாசிப்பித்து அறிந்துகொண்டிருக்கு மநதப பிரஹமத் தைதத துசசமான எநத அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிபபிக் கும்? இநதப பரமாத்மா சுயமபிரகாசமாய், அநந்த சக்தி களோடுங்கூடி எவராலு மறியபபடாது அனைவரது 'அகம' என்னும் அனுபவ சொரூபமா யிருக்கும. இவ்வாத்மா வையே உத்தமோத்தமஞகிய பிரஹமவித் துணாந்து, பந் தத்தினின்றும் விமுகதனைய், நிரநதரானநத ரசானுபவ திருபதனைய், அறியக்கூடாத லகஷண முள்ளவனைய், அனு கூலப பிரதிகூல பாஹயவிஷயங்களில் சநதோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை யெதுவுமின்றிப பரேசசையாற் பொருந்தும் விஷயஙகளை யெலலாம பாலர்போ லனு பவித்து, பசி, தாகம, தேகபீடை யிவற்றைவிட்டுப பாலன் கிரீடாதற்பரனைய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம நிரகங்காரனைய் சதா தன்னிலேயே க்ரீடித்துககொண்டும தன்னிலேயே சுகித்துககொண்டு மிருபபன். சரீர விமாணரூடனைய் அகண்ட சிதமபரததி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனை யும், தீனபாவமு மின்றி பிசாஷயெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸதிரம், வற்கலை (மரவுரி) தரிதது, அல்லது திகம்பரனைய், ஒரு நியமமுமின்றி சுதந்திரனைய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாநத வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனைய், பூ (பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்பபயனைய்க் காடு சுடு காடு முத லெங்காவது நித்திரை செய்தும் சதா பிரஹ்மத் திலேயே கிரிடையுள்ளவனைய், ஸர்வாத்மாவா யுள்ள தான் இஷ்டப பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து, ஓரிடம மூடன், ஓரிடம வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைபபாமபு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம்

நிருதியன் என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறியப் படாதவனுய் சஞ்சரிபபன். அவன் நிர்த்தனுயினும் சதானந்தி; அசகாயனுயினும அதிபலவான, புகியா விடினும நிதயதிருப்தன், விஷமங்களில சமதிருஷ்டி யுளளவன், ஒன்றைசசெய்தும செய்யாதவன், புஜித்தும புஜியாதவன, சரீரியேனும அசரீரி; பரிசசினனுயினும பரிபூரணன். இநதச சரீர பநதவிமுகதப பிரஹம விச்தினைத் தேகாபிமானிகட்குளள பிரியாபபிரிய, சுக துகக, சுபாசுபஙகளொன்றும ஸபரிசிகாது சூரியன் ராகுவாற் பிடிபடாதிருகினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோறறலால் உண்மையறியா மூடா, தம பிராநதியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பநத மற்ற பிரஹமவிததும் தேகிபோல தோற்றலால 'இவன் தேகி' எனறு தம மயக்கத்தாற் கூறுவர். அதலுன் மையா யிவனுக்கொன்று மிலலை இத தேதகபநதம விடடி ருக்கும முக்தனது தேதகம் பாமபின் சட்டையைப போலப பிராணவாயுவா லஙகுமிங்குஞ் சரிக்கும. நதிப் பிரவாகத்தால மேடுபள்ளத்தை யடையும தாருவைப போல ஒவவோரா சமயம் பிராரபதத்தால முகதன் தேதகமும் போகத்திற் பொருநதும. பிராரபதகாம வாசனை களால சம்சாரி தேதகம போலவே முக்தன் தேதகமும் போகததிற பொருநதினும, இவன் சாகஷிபோலவும் சக்கரமூலத்தைப போலவும் சங்கற்பவிகற்ப சூன்யனுய், உதாசீனனுப் மெளனமாகவே யிருபபன். இநதிரியங்களை விஷயங்களிற் சோரகான்; அதினின்றும பிரிகான்; அக் கர்மபலனையும், அகண்டானநத ரசபான ததால் மத்தனை அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷியா லக்ஷியங்களை விட்டுக கேவலாத்மாவாயிருக்கும் அநதப பிரஹமவித் சாக்ஷாத பரமேசுவரனே; சமசயமில்லை

ஒருநடன் வேஷங்கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனேயாவதுபோல, கிருதகிருதியனைய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுகூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதாமுகதனை அநதப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசததிலும் பிரஹ்மாகாரமாய்ப் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றன் மரத்தின் பழுதத இலை, நதி வாய்க்கால் வீதி சிவாலயம முதலிய எஙகு விழுநதாலும சுபாசுபம மரத்திற்கின்மைபோல, முன்னமே ஞாலகினியால தகிகபபட்ட ஞானியின் தேகம எவ்விடத்தில விழுநதாலும இவனுக் கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத தேகேநதிரியப பிராண புத்தியாதி யுபாதிகள நசிக்குமேயன்றி, மரம்போலிருககும சசசிதானந்தாதமா ஒருபோதும் நாச முறுது. சுருதியும 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசம்' என்றும, பிரஞஞானகன ஆத்மா ஸதயன் நாசரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது பூர்ணதவை தானநதபபிரஹ்மமாய் சத்ரூபபபிரஹ்மததில் நிஷ்டனை முனிககு, தோல மாமச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத தேசகாலாதி யபேணகூயிலலை. என்னை? தேகத தின் மோகூஷ(நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலஙகளின மோகூஷமும மோகூஷமன்று; அஞஞானஹிருதயகரநதியின மோகூஷமே யதிகளுக்குச் சமமதமான மோகூஷம்.

கல், மரம, திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம முதலியன தகிகபபட்டு மண்மயமே யாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைதது ஞாலக்கினியால் தஹிகபபட்டு ஞாலகாரமாய், ஆதித்தபபிரகாசத்தில் அந்தகாரம போலப பிரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும. கட முடைநதால கடாகாசம் மகாகாசமாவதுபோல உபாதி நீஙகலே, பாலிற் பாலும ஜலததில ஜலமும தைலத்தில தைலமும்போல பிரஹ்மததின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும்

ஜீவன்முக்தனெகிய ஞானியும் கலந்து எபபோது மேக மாய்ப பிரகாசிபபன்

இஙஙனம சனமாததிராகண்ட பிரஹமபாவ முற் றிருககும விதேதகைகவல்யமமடைநத யதி மீண்டு ஜனிப பதே யிலலை ஆதமபர ஜக்கிய ஞாைக்கினியால அவிதனை யாதி தேதேகோபாதிகள் தகிகபபட்டு பிரஹமாகார மாகவே யிருககும யதிககு புனர்ஜன்மம எங்ஙன மூணடாம? மிதயா ஸர்ப்பபததின் தோற்றமும நாசமும் ரஜஜுவில உண்மையில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித நிதநிய அசஙக அத்வைத கேவல ஏாைதம வஸதுவில், உண்டு இலலை யெனபபட்ட தெல்லாம புததியின் தர்மங களன்றி உண்மையி லின்மையின் அப புத்திகற்பிதமாய், மேகததால வநத தன ரிநத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால விருதாவா யாரோபிகபபட்ட மாயாகிருத பநதமோகூஷங்களு மிலலவேயில்லை. பிரஹமத்தி லன்யமா யெதுவு மின்மை யின, ஆவரணததால் பநதமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோகூஷமென்றுஞ்சொலலகூடாது சொல்லின், அத்வைத ஹானியும் துவைதப பிரதீதியும் சிததியாகும இது வேதங் களுககு சமமத மாகாது நிஷ்கள நிாமல நிஷ்கிரிய நிரஞ ஜனமாய், ஆகாசமபோலப பூர்ணமாயிருககும் அவ் வதி சாநத அத்விதீயப் பிரஹமத்தில கற்பனை யெஙகிருக்கும்? "உதபததியில்லை; நாசமில்லை; பததனில்லை, சாதகனில்லை; முமுகூஷாவில்லை; முகதனுமில்லை; இதுவே பரமாாத்தம' எனச் சுருதியும கோஷிகின்றது. ஸகல வேதாநதத் தின் சிததாநதமாய், ரகசியங்களி லதிரகசியமான இது, சிஷ்யனே! எனறு ஞானகுத தெரிவிக்கப்பட்டது. கலி தோஷ மற்று விரக்தனை முமுகூஷாவைப பலதரம பரீகூஷிதது நீயு மிதனை யுபதேசிபபாயாக'

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனதனைதக கேட்ட சிஷ்யன் அனேக நமஸ்காரங்கள் செய்து குருவி னுதரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன் ஆசாரியருமபிரஹ்மானந்த சமுத்திரததில் மூழ்கினவராய், ஜகத்தைதப பவித்திரமாகும்பொருட் டெங்கும சஞ்சரித்தனர்

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதமாய ஆதமலக்ஷண மறிவிக்கபபட்டது நிஷ்காம விஹிதகாமத்தால் சமஸ்த சித்தசோதங்களு மற்று சமசாரசுகவிரகதராய், சாந்த சித்தராய், சுருதியை நமபின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தம யதிகள ஹிதமான இவ வுபதேசதனை யாதரிப பார்களாக.

ஸம்சாரகோரவனதில தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலா லுண்டான தாகதுக்கத்தால மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில பிரமித்து அலைந்து கஷ்டபபடுமை ஜீவாகள சுக மடையுமபொருட்டு, அதி சமீபததி லுள்ள அதவயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரதனைதத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியா ளனுக்கிரகித்த சுகரமான இந்த விவேக சூடாமணிக கிரந்தம அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்ததனைதக கொடுக்கும் சமசயமே யிலலை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவதபாத குரு வாழ்க.

விவேகசூடாமணி சமாபதம

ஓம் தத் ஸத பிரஹ்மார்பணமஸ்து.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதரருளிய

திருக்குதிருசியவிவேகம்

அவதாரிகை

'ஏகமேவாத்விதீயமபிரஹ்மம' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒனறே யுளளது என்னும அத்வைத சித்தாந தத்தில், * பிரஹ்மம ஒன்றே யாயின் அது விளங்காது பிரபஞ்சம தோறறுவானேன் ? எனச் சங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியின் பொருட்டு, அப பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத்தில் அநியமின்றி அநாதியேயுளள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அறபுத சக்தி, (பிரகாசத்திலும அந்தகாரத்திலும தோற்றது, இருட்டின் வழியாகத தோற்றம பொய்ப பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணபபடுமம படச்சாயாகாட்சி போல) அவிருளையொத்த தன்வழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான ஆதமபபிரதிபலன மித்யா விக்ஷேபப் பிரகாசத்தில் முதலி லுண்டான கர்த்திருரூப அகங்கார ஜீவன், தன்கரணரூபமனம் பூர்வவாசனையாற் காட்டுந் திருசியச் சாயாகாட்சியை ஜாக்கிரசொபபனதிகளிற் சத்தியமாய்ப பார்கக, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்தது திருசியத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம தோற்றுங்காலும, அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரமபோல் ஏகமாயிருகக்ந தனக்கும் அத் தோற்றத்திறகும் பேதந் தெரியவொட்டாதிருத்தலின், பூர்வசமஸ்காரத்திறல் அத் தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை

நீக்கித தன்னையே பாவறயாநதர திருஷ்டிபேத மின்றி எபபோதும் நாடும் சவறஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ வா வரணம் நீங்கவே, அத்விதீயப பிரவறமாதம சொரூப மாத்திரம மிருசிப பிரகாசிகசும என ஆசாரியா அதவைத சித்தாநத ரகசிய தாதபரியதவத விரிவின்றிச சுருக்கமா யறிவித்த இசசிறு கிரநத மொனறுமே உததமாதிகாரி களான முமுஷுகடகட்குச் சாலுமம.

திருகசு திருசிய விவேகந தெரிதத
திருகசுகாமச சங்கர தேவே—திருகசு
திருசிய மென்னுந திருகசுறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

நூல்

திருசியமா மிவை யாவும அநதமா. நிராகார திருக்கே ஆத்மா இவ வாத்மாநாதமவிவேகமே கோடி கிரநதங்களாலுங கூறபபடுகின்றது.

நாம் பார்க்கும இபபிரபஞசவுருவம கண்ணிற்காணப் படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம, மனம் திருகசு; விருத்திகளுடன் கூடின அம்மனம் சாகஷியாகிய ஆத்மா வா லறியபபடுவதால் திருசியம, ஆத்மா திருக்கு; அது ஒன்றை யு மறியப்படாததால் திருசியமனறு. நீல பீதாதி வர்ணங்கள, ஸதூல சூகஷமம, நெட்டை குட்டை முதலிய நாலைநதுபங்களைக் கண ஏகமாயும்; நேத்திரதின் அந்த மநத படுத்துவாதி நாள தர்மங்களையும, அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தாமங்களையும் மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல்பம, சநதேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம, பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நாள மனதர்மங்களை ஆதமா

ஏகமாயும் இருந்தறிகினறது இவ்வாத்மா உதிக்காது; ஒடுங்காது; பெருககாது; சிறுககாது தன் பிரகாசத் தாலேயே சுயமபிரகாசித்து, சாதலைநதராபேசைகூயின்றி யின்யதனைதயும பிரகாசிபபிகின்றது.

புத்தியு (சமஷ்டி மனமு)ம சிற்சாயையுடன்கூடி அகஙகாரம, அநதககரணம (மனம) என இருவிதம. சிற்சாயையோடு தபதாயப பிண்டமபோல் ஒன்றுயிருக் கும் அகங்காரச சோகசகையாலேயே தூலதேகமும சேதனம்போற் றோற்றுகிறது. இவவகஙகாரதின் தாதாத்மியம் (சோகசகை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும, தேகததோடு காமஜமாயும ஆதமாவில் பிராநதிஜமாயும் இஙனம மூன்று விதம் புதியுபாதி யுளளவரை ஸஹஜ ஜதநிறகு நாசமில்லை, ஆனல் ஞானத்தாற் பொய்யாம பிராநதிஜமும் கர்மஜமும முறையே, ஸதரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சமபநதமு மில்லை எனககாணும ஞானத் தாலும பிராரபதகர்ம க்ஷயததாலும் நசிக்கும. தேகம் ஜடமாயிருககும் சூழபதியில், அகஙகாரம் முற்றும லயித் திருககும. அது பாதிவிரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிநதது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வவாசனை யால், சொபபனத்தில் ஆநதரப பிரபஞசத்தையும, ஜாக் கிரத்தில பாஹயப்பிரபஞசத்தையும கற்பிகின்றது. இம மன அகஙகாரங்கட் குபாதான ஜடலிங்கதேதகமே அவஸ தாத்திரயததையும ஜனனமரணதிகளையு மடைகிறது.

காரணதேதகமான மாயை, விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும இருசக்திகளுட னிருக்கும. அதில் விக்ஷேப சகதியே லிஙகதேதகாதி பிரஹமாண்டாநதமான நாம ரூபப பிரபஞசமனைத்தையும சமூத்திரதில் நுரையாதி களைப்போல சச்சிதானநத வஸதுவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசகதி அகத்தில் திருக்குதிருசியங்கட்கும்

புறத்தில் பிரஹமப பிரபஞ்சங்கட்கும் சிறிதும் பேதம தெரியவொட்டாமல மறைகின்றது இதுவே சமசார காரணம. ஆத்மசாந்நித்யி லடுததிருகும் லிங்கதேகத் தோடு கூடிய சிதாபாசணகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இநத ஜீவத்வம ஆரோபத்தால சாகூஷியிற் பிரகாசிக கின்றது. ஆவரணம நஷ்டமாயின பேதம தெரிகிறது, ஆரோபம இல்லாமற போகிறது. அஙஙனமே, பிரஹமப பிரபஞசபேதம தெரியவொட்டாது மறைத்துளள ஆவரணவசததாலேயே பிரஹமம நாஞரூபமாய்ப பிர காசிகின்றது ஆவரணம் நஷ்டமாஞல அவ்விரண்டிறகும பேதம தெரிகிறது; பிரபஞசவிகாரஙக ளெவையும பிரஹமததி லிருக்கிறதில்லை.

அஸதி, பாதி, பிரியம, நாமம், ரூபம என்னும் ஐநது அமசஙகளில சச்சிதானந்தமான மூநதின மூன்றும பிரஹமரூபம; நாமரூபஙகள் பிரபஞசரூபம. சசசிதானந தங்கள் ஆகாசாதி பஞச பூதங்களிலும, தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருககின்றன. நாமரூபங் களோ பின்னமா யிருககின்றன ஆதலால், நாமரூபங களை யுபேகூஷித்து ஸச்சிதானநததற்பரனுய், ஹிருதயத திலோ வெளியிலோ எப்போதும சமாதி செய்ய வேண்டும.

ஸவிகற்பம், நிரவிகற்பம என ஹிருதயத்திற் செய் யும சமாதி இரண்டுவிதம. ஸவிகற்ப சமாதியும திருதி யாதுவிததம, சப்தாநுவிததம் எனப பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசியசித்தவிருத்திகட்குச சாகூஷியாய்த் தன் னைச சிநதிப்பது ஆநதரதிருசியாநுவித்த ஸவிகறபசமாதி. 'நான் அசஙக சொப்பிரகாச ஸசசிதானநத அத்வைத ஸவரூபன்' என்றறிவது ஆநதரசபதாநுவித்த ஸவிகறப சமாதி. இவற்றுலுண்டாகும சுவாநுபவரசாவேசததால

திருசியமச சபதம் இரண்டையும் விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம் போல நிச்சலமா யிருபபது ஆந்தரநிர்விகற்பசமாதி. ஹிருதயத்திற்போலவே வெளியிலும் திருசியவஸதுக் களின் நாமரூபங்களை யுபேசூஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பாப் பது பாஹயதிருசியாலுவித்த ஸவிகறபசமாதி அச் சச்சி தானந்த வஸதுவையே அகண்டைகரஸபிரஹமம் என விடாதறிவது பாஹயசபதாலுவித்த ஸவிகற்பசமாதி. இவ் விரண்ட னலுபவத்தால் நிஸதரஙக சமூத்திரம் போல் அகண்டமாய் நிசசலமா யிருப்பது பாஹய நிர்விகற்ப சமாதி. இந்த ஷட்சமாதிகளாலும நிரநதரம் காலநதள வேண்டும். இவற்றுல் தேகாபிமானம் நீஙகி ஸதா பர மாதமாவிலேயே ஸதிதிசெய்யும் மனம எங்கெங்கு செல் லுமோ அஙகெலலாம் சமாதியே இந நிரநதர சமாதிப் பழககத்தால் அப் பராவரமான பரமாத்மாவை சாசூஷாத் கரித்தமாத்திரத்தில், ஹிருதயககிரநதி பேதிக்கப்படும், சகல சம்சயஙகளும நஷ்டமாம்; கர்மஙகள நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன(வியாவகாரிகன்), ஸவபாவ கல்பிதன் என்னும மூவிதஜீவரில் அவசசின்னன் பார மாாத்திகன். இவனும கற்பிதனே; அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸதவம. ஆரோபததால் இவனில் ஜீவத் வதனைதக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸவபாவதில் பிரஹ மமே இந்தப பாரமாாத்திகஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ மததோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங் களாற் சொலலப்படுகிறதன்றி இதரஜீவாக் கல்ல. பிரஹ மதில் அநாதிகற்பிதமான ஆவரண விகூஷபாத்மிகை யான மாயை, அவ் வகண்டபிரஹமத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவாகளைக் கற்பிக்கின்றது. புதியிலிருக்கும் சிதாபாச னனை கற்பிதஜீவனே, கர்த்தா, போக்தா. பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம. அநாதிமுதல்

மோகூடம்வரை வியவகாரத்திருத்தலால், இநத ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ் வியாவகாரிகனிலிருக்கும ஆவரணவிகூடபரூபநித்திராசக்தி இவணை மறைத்து, மூன் பார்த்ததும நூதனமூமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்திற் கற்பிகின்றது பிரதீதிகால மாததிர மிருத்தலால் சொப் பனத்தினின்று முணர்நதவாக்குப பின் சொபபனமின் மையால் பிராதிபாவிக ஜீவஜகமிரண்டும் பிராதிபாவிக மாம பிராதிபாவிகஸவப்நததைப் பிராதிபாவிகன் சத் தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசததியமாயும, வியாவகாரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய்யாயு மறிகிறன். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹமத் தோடுளள ஏகதவம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேகதவத்தை யறிந தொன்றையும் பார்பபதில்லை. பார்க்கின் மித தையே.

ஜலதர்மமான மாதுரயம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும அதிலுளள நுரையிலு மிருப்பதுபோல ஆத்மாவின் சச்சிதானநத தர்மங்கள் தன்னிற் கற்பித சமபந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும அவன் மூலமாய்ப பிராதிபாவிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரை சைத் தியாதி அதன் தாமங்கள அலையிலும், அலை யதன் திர வத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திரமாத்திரமே யிருப்பதுபோல, பிராதிபாவிகன் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்திகனிலும் லயித்துப பூர் வம்போல் சச்சிதானநத பிரஹ்மமாததிரமே பிரகாசிக கின்றது.

திருக்குதிருசியவிவேகம் சம்பூர்ணம்

ஓமதத்ஸத் பிரஹமார்ப்பணமஸது.

அருண்மொழித் தொகுப்பு

நானர் ?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எபபோதும் சுகமாயிருகக விரும்புவதாலும, யாவருககும் தன்னிடத திலேயே பரமப பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தின மனுபவிக்கும தன சுபாவமான அச் சுகத்தை யடையத தன்னைத்தா னறிதல் வேண்டும் அதற்கு நானர் ? என் னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்

நானர் ? ஸபத தாதுகளா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று, சபத, ஸபரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும தனிததனியே அறிகின்ற சுரோத் திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ, ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும நானன்று வசனம், கமனம, தானம, மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸதம என்னும் கன்மேந்திரியங்களைந்தும நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுகளும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று. விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல வென்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.

ராவ அறிவிற்குமம சர்வ தொழிற்குங் காரண மாகிய மன மடங்கிலுல் ஜகதிருஷ்டி நீங்குமம கற்பித ஸ்பப ஞானம போலுலொழிய அதிஷ்டான ரஜஜு ஞானம உணடாகாததுபோல, கற்பிதமான ஜகதிருஷடி நீஙகிலு லொழிய அதிஷ்டான சொரூபதாசன முண்டாகாது

மனமெனபது ஆத்மசொரூபத்தி லுளள ஓர் அதிசய சகதி அது சகல நினைவுகளையும தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம நீகஙிப பார்க்கின்றபோது, தனியாய்ட னமென்றோர பொருளில்லை, ஆகையால நினைவே மன தின் சொரூபம. நினைவுகளைத தவிரத்து ஜகமென்றோர் பொருள அன்னியமா யிலலை. தூககதில் நினைவுகளில்லை, ஜகமும்மில்லை, ஜாகர சொபபனங்களில நினைவுகளுள, ஜக மும் உண்டு. சிலநதிப்பூச்சி எப்படித் தன்னிடமிருநது வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும தன்னுள் இழுததுக கொள்ளுகிறதோ அபபடியே மனமும தன்னிடதி லிருநது ஜகததைத் தோற்றுவிதது மறுபடியும் தன் னிடமே ஒடுகஙிக்கொளளுகிறது மனம ஆதமசொரூபத் தினின்று வெளிப்படுமபோது ஜகம தோன்றும். ஆகை யால் ஜகம தோன்றுமபோது சொரூபம தோன்றுது; சொரூபம தோன்றும (பிரகாசிக்கும) போது ஜகம தோன்றுது மனதின் சொரூபதனை விசாரிதது கொண்டேபோனல் 'தானே' மனமாய் முடியும் 'தான்' என்பது ஆதம சொரூபமே. மனம எபபோதும ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரிததே நிற்கும; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூகஷமசரீர மென்றும ஜீவனென்றும சொல்லப் படுகிறது

இநதத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவ தெதுவோ அதுவே மனமாம் நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் மூத லில எந்தவிடத்திற் றோன்றுகினறதென்று விசாரித்தால

ஹருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிகொண்டிருந தாலுங கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய விட்டுவிடும. மனதில தோனறும் நினைவுக ளெலலாவற்றிறகும் நானென்னும் நினைவே முதல் நினைவு இது எழுநதபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்கைகள தோன்றுகின்றன ; தன்மையினறி முனனிலை படர்கைக ளிரா.

நானர் எனனும் விசாரணையிலேயே மனமடஙகும். நானர் என்னுட நினைவு மற்ற நினைவுகளெலலா மழித்துப் பிணநுசுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிற வெணணஙக ளெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக் குண்டாயின ? என்று விசாரிககவேண்டும. எத்தனை எணணங்க ளெழினுமென்ன ? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோரெண்ணமும கிளமபுமபோதே இது யாருக் குண்டாயிற்று ? என்று விசாரிததால் எனகென்று தோன்றும். நானர் ? என்று விசாரிததால மனம தன் பிறபபிடத்திற்குத் திருமபி விடும் ; எழுநத வெண்ணமு மடங்கிவிடும. இபபடிப் பழகப் பழக மனததிற்குத தன் பிறபபிடத்திற் றஙகி நிறகும சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூகூஷமமான மனம், மூல இநதிரியஙகள வாயிலாய் வெளிப்படுமபோது ஸதூலமான நாமரூபஙகள தோன்றுகின்றன ; ஹிருதயத் தில் தஙகும்போது நாமரூபங்கள மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹிருதயத்தில வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அக முகம' அல்லது 'அநதர் முகம' என்று பெயர். ஹருதயத்திலிருநது வெளிவிடு வதற்குத்தான் 'பகிர்முக' மென்று பெயர. இவ்விதமாக மனம ஹருதயததிற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுகக்கும

மூலமான நான் என்பது போய் எபபொழுதுமுள்ள தான் மாததிரம விளஙகும் நான் எனனும நினவு கிளருசித்து மில்லா விடமே சொரூப மாகும அதுவே 'மௌன' மெனப்படும இவவாறு சுமமாவிருபபதற்குததான் 'ஞானதிருஷ்டி' யென்று பெயர சுமமா விருபபதாவது மனத்தை ஆன்மசொரூபததில லயிகசெ செய்வதே அன்றி, பிறாகருத்தறிதல, மூகாலமுணாதல், தூர தேசத்தில நடப்பன வறிதல ஆகிய இவை ஞானதிருஷ்டி யாகமாட்டா

யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜக ஜீவ ஈசவரர்கள, சிபபியில் வெளளிபோ லதிற் கறபனை கள. இவைமூன்று மேகாலத்திற றோன்றி ஏகாலத்தில் மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம, சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம சிவசொரூபமாம்

மனம் அடங்குவதறகு விசாரணையத தவிர வேறு தகுநத உபாயஙகளிலலை மறற உபாயஙகளிணை லடக்கிணை மனம அடங்கிறறபோலிருநது மறுபடியும கிளமபிவிடும் பிராணயாமத்தாலும் மனமடஙகும; ஆனை பிராண னடஙகியிருக்கும்வரையில் மனமு மடஙகியிருநது, பிரானன் வெளிபபடும்போது தானும வெளிபபட்டு வாசினவயத்தா யலையும் மனததிற்கும் பிராணனுக்கும பிறப்பிட மொன்றே நினைவே மனததின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு, அதுவே யகஙகாரம. அகங்கார மெங்கிருநது உற்பததியோ, அங்கிருநதுதான் மூசசும கிளமபுகின்றது. ஆகையால் மன மடஙகுமபோது பிராணனும், பிராண னடஙகும் போது மனமு மடங்கும. ஆனல் சுழுத்தியில் மனமடங்கி யிருநதபோதிலும் பிராண னடங்கவிலலை தேகத்தின் பாதுகாப்பின் நிமிததமும், தேகமானது மரித்து விட்

டதோ வென்று பிறர் ஐயுறு வணணமும இவ்வாறு சசவர
தியதியால ஏற்பட்டிருகிறது ஜாகிரத்திலும் சமாதி
யிலுமம மன மடங்குகிறபோது பிராண னடங்குகிறது
பிரானன் மனத்தின் ஸதூலரூப மெனபபடும் மரண
காலமம வரையில் மனமம பிராணனை உடலில் வைதது
கொண்டிருந்து, உடல மரிகுங் காலததில் அதனைக்
கவர்ந்து கொண்டு போகின்றது. ஆகையால பிராண
யாமம மனத்தையடக்க சகாயமாகுமே யனறி மறை
நாசனு செய்யாது.

பிராணயாமம போலவே மூத்திதியானம, மந்திர
ஜபம, ஆகாரநியம மென்பனவைகளும மனத்தை யடக்கும்
சகாயங்களே மூர்ததிதியானததாலும், மநதிரஜபததா
லும மனமம ஏகாகிரதததை யடைகிறது சதா சலித்துக்
கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிகையில் ஒரு சங்கிலி
யைக் கொடுததால் அவயானை எபபடி வேறுன்றையும்
பற்றுமம லததையே பற்றிகொணடு செலலுமோ, அப்படியே
சதா சலித்துக்கொண்டிருக்குமம மனமும, அதனை ஏதோ
ஒரு நாமம அல்லது ரூபத்திற பழகிகுல் அதையே பற்
றிக்கொண்டிருகுமம. மனமம அளவிறநத நினைவுகளாய்
விரிகின்றபடியால ஒவ்வொரு நினைவும அதி பலவீனமாகப்
போகின்றது. நினைவுக ளடஙக வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை
யடைநது, அதறற் பலத்தை யடைநத மனத்திற்கு ஆத்ம
விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ்
சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகாரநியமத்தால் மனததின் ஸதவ
குணம் விருத்தியாகி, ஆத்மவிசாரத்திற்கு சகாய முண்டா
கிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அள
வற்றனவாய்க் கடலலைகள்போற் றோன்றினுமம அவையாவும்
சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளமப அழிந்துவிடுமம. அத்

தனை வாசனைகளு மொடுங்கி, சொரூபமாததிரமா யிருக்க முடியுமா வென்னும் சநதேகநினைவுககு மிடங்கொடாமல, சொரூபத்யானததை விடாபபிடியாய்ப பிடிககவேண்டுமம. ஒருவன் எவ்வளவு பாபியாயிருநதாலுமம, 'நான் பாபியா யிருக்கிறேனே! எபபடிக் கடைத்தேறப்போகிறே' னென்றேங்கி யழுதுகொண்டிராமல, தான் பாபி என்னு மெண்ணதததையு மறவே யொழிதது சொரூபத்யானததி லாகவழுளவவுக விருநதால் அவன் நிசசயமா யுருப படுவான.

மனத்தின்கண எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக கின்றனவோ, அதுவரையில நானரென்னும விசாரணையும வேண்டுமம. நினைவுகள தோன்றத தோன்ற அபபோதைக கபபோதே அவைகளை யெல்லாம உற்பததிஸதானத திலேயே விசாரணயால நசிப்பிகவேண்டுமம. அனனி யத்தை நாடாதிருத்தல வைராககியம அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல ஞானம உண்மையி லிரண்டு மொன்றே முதலுக்குளிபபோல தம் மிடையிற் கல்லைக கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக கடலடியிற் கிடக்கும் முதலை எப்படி எடுக்கிறாகளோ, அபபடியே ஒவ்வொருவனும வைராக்கியத்துடன் தன்னுள ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆதம முதலை யடையலாம. ஒருவன் தான் சொரூபததை யடையும வரையில நிரநதர சொரூபஸமரணையைக கைப பற்றுவானுயின் அது வொன்றே போதும. கோட்டைக் குள எதிரிக ளுளவரையில அதிலிருந்து வெளியே வருதுகொண்டேயிருப்பாரகள். வரவர அவரகளை யெல்லாம் வெடிககொண்டேயிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும.

கடவுளும குருவும உண்மையில் வேறல்லர். புலி வாயிற்பட்டது எவவாறு திருமபாதோ, அவ்வாறே

குருவி னருட்பார்வைபிற் பட்டவர்கள் அவரால ரக்ஷிக் கப்படுவரே யன்றி யொருக்காலும கைவிடப்படார்; எனினும, குரு காட்டிய வழிபபடி தவறுது நடகக வேண்டும்.

ஆன்மசிநதனையைத் தவிர வேறு சிநதனை கிளம்புவ தற்குச சறறு மிடஙகொடாமல ஆதமநிஷ்டாபரனை யிருப் பதே தன்னை ரசனுக் களிபபதாம ரசன்பேரில எவ்வ ளவு பாரத்தைப் போட்டாலும, அவ்வளவையும அவர் வகித்துக்கொளளுகிறார். சகல காரியஙகளையும் ஒரு பர மேசவர சகதி நடத்திக்கொண்டிருகிறபடியால, நாமு மதற் கடங்கியிராமல, இபபடிசசெய்யவேணடும, அபப டிச் செய்யவேண்டு மென்று ஸதா சிநதிப்பதேன? புகை வண்டி சகல பாரங்களையும தாஙகிகொண்டு போவது தெரிநதிருநதும, அதி லேறிகொண்டு போகும நாம நம முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா யிராமல், அதை நமது தலையிற் ரூஙகிகொண்டு ஏன் கஷ டப்படவேணடும?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்ம சொரூபமும வேறனறு. ஆதமசுகம ஒனறே யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம. பிரபஞ்சப பொருள் ஒன்றி லாவது சுக மென்பது கிடையாது அவைகளிலிருந்து சுகம கிடைப்பதாக நாம நமது அவிவேகத்தால் நினைக கின்றோம. மனம வெளியில வருமபோது துக்கதை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள பூரத்தி யாகுமபோதெல்லாம் அது தன்னுடைய யதாஸதான த் திறகுத் திருமபி ஆத்மசுகதையே யனுபவிகிறது. அப் படியே தூக்கம, சமாதி, மூர்ச்சை காலஙகளிலும, இச்சித்த பொருள கிடைகிற போதும, வெறுத்த பொருளுகக்குக் கேடுண்டாகும போதும மனம அநதர்முகமாகி ஆதம

சுகதததையே யனுபவிகிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதுமம, உளளே திருமபுவதுமாக ஓய்வின்றி யலைகிறது. மரததடியில நிழல சுகமாயிருகிறது. வெளியில் சூரியவெபபம கொடுமையா யிருகிறது வெளியி லலையு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிரசி யடைகிறன். சிறிது நேரததிறகுப பின் வெளிசகிளமபி வெப்பததின் கொடுமைக் காறறுது, மறுபடியும மரததடிக்கு வருகிறன். இவவாறு நிழலினின்று வெளியிற் போவதுமம, வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமாயிருகிறன். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனல் விவேகியோ நிழலைவிட்டு நீஙகான். அபபடி, ஞானியின மனமும பிரஹமதததை விட்டு நீங்குவதிலல. ஆனல் அஞஞானியின் மனமோ பிரபஞசத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதுமம, சிறிது நேரம் பிரஹ்மததிற்குத் திருமபி சுகமடைவதுமாயிருகிறது. ஜகமெனபது நினைவே. ஜகம மறையுமபோது அதாவது நினைவற்றபோது மனம ஆனநததனை யனுபவிகின்றது; ஜகம தோன்றுமபோது அது துகஙகதனை யனுபவிகின்றது.

இசசா ஸஙகல்ப யதனமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன சன்னிதி மாத்திரதில் காநதக்கல் அகனினையைக் ககுவதும, தாமரை மலாவதும், நீர் வற்றுவதுமம, உலகோா தததங் காரியங்களிற் பிரவிருததிதது இயற்றி யடங்குவதுமம, காநததின்முன் ஊசி சேஷ்டிபபதும் போல ஸஙகல்ப ரகிதராயிருசகும் ஈசன சன்னிதான விசேஷ மாததிரததால நடக்குமம முதலாழில அல்லது பஞச கிருததியஙகட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தததம காமானுசாரமம சேஷ்டித தடஙகுகினறனா. அனறி, அவர் ஸஙகலப ஸஹித ரலல. ஒரு கருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமஙகள் சூரியனை யொட்டாததுமம, ஏனைய சதுர்

பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும போலும.

எந நாலிலும் முகதி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுளளபடியால் மறை நிக்ர கமே நூலகளின் முடிவான கருதது என்றறிநதுகொண்ட பினபு நூலகளை யளவினறிப படிப்பதாற் பயனிலலை மனத்தை யடகுவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யலலாமல எபபடி நூல்களில விசாரிபபது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானகண்ணாறறானே யறியவேண் டுமா ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக கண்ணாடி வேண் டுமா? 'தான' பஞசகோசஙகளுகுள் விருப்பது; நூல் களோ அவறறிற்கு வெளிபபிலிருபபவை. ஆகையால் பஞ்ச கோசஙகளையும நீகி விசாரிகவேணடிய தன்னை நூல் களில விசாரிபபது வீணை. பநதத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து, தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிநதுகொளவதே முகதி சதாகாலமும மனத்தை ஆத்மாவில வைத்திருப்பதற்குத்தான் 'ஆதமவிசார' மென்று பெயர, தியானமோ தன்னை ஸசசிதானந்த பிரஹமமாக பாவிபபது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒரு காலதில மறகவேண்டிவரும்.

குபபையைக் கூட்டித் தளளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதாலெபபடிப் பயனிலலையோ அபபடியே தன்னையறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைததுகொண் டிருக்கும் தததுவஙக ளனைதததையும சேர்ததுத் தளளி விடாமல் அவை இத்தனை யென்று கணகெடுபதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனிலலை. பிரபஞ் சத்தை ஒரு சொபபனதததபோலெண்ணிக்கொளள வேண்டும.

சுகத்தையே யனுபவிகிறது இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதுமம, உளளே திருமபுவதுமாக ஒய்வின்றி யலைகிறது. மரததடியில நிழல் சுகமாயிருகிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம கொடுமையா யிருகிறது. வெளியி லலையு மொருவன் நிழலிற சென்று குளிரசி யடைகிறான் சிறிது நேரததிறகுப பின் வெளிககிளமபி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காறறுது, மறுபடியும மரத் ததிககு வருகிறான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெளியிற் போவதுமம, வெயிலினின்று நிழலிற் செலவதுமாயிருக கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனல் விவேகி யோ நிழலவிட்டு நீஙகான். அபபடி, ஞானியின மனமும் பிரஹமத்தை விட்டு நீங்குவதிலலை. ஆனல் அஞஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துகபபடுவதும, சிறிது நேரம பிரஹமத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமாயிருக கிறது. ஜகமெனபது நினைவே. ஜகம் மறையுமபோது அதாவது நினைவற்றபோது மனம ஆனநததனை யனுப விககின்றது; ஜகம தோன்றுமபோது அது துகஙகதனை யனுபவிககின்றது

இசசா ஸங்கல்ப யதனமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன சன்னிதி மாத்திரத்தில் காநதககல் அகனினையக ககுவதும, தாமரை மலாவதும், நீர வற்றுவதுமம, உலகோர் தததம காரியங்களிற் பிரவிருததிதது இயற்றி யடங்குவதும, காநததின்முன் ஊசி சேஷ்டிபபதும் போல ஸங்கலப ரகிதராயிருசகும ஈசன சன்னிதான விசேஷ மாததிரததால நடக்கும முதலதாழில அல்லது பஞச கிருதது யஙகட் குட்பட்ட ஜீவர்கள தததம காமானுசாரம சேஷடித தடங்குகின்றனர. அனறி, அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்ல. ஒரு கருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோகககருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததுமம, ஏனைய சதுர்

பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும போலும.

எந்நாலிலும முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேணடுமென்று சொல்லப்பட்டுளளபடியால் மறறை நிகர் கமே நூலகளின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துகொண்ட பின்பு நூலகளை யளவினறிப படிப்பதாற் பயனிலலை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யலலாமல எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானகண்ணாறறாலே யறியவேண் டுமா ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக கணணாடி வேண் டுமா? 'தான்' பஞசகோசங்களுகளுள ளிருப்பது; நூல் களோ அவறறிற்கு வெளியிலிருப்பவை ஆகையால் பஞ்ச கோசங்களையும நீகி விசாரிக்கவேணடிய தன்னை நூல் களில விசாரிபபது வீணை. பஞசததிலிருக்கும் தான யாரென்று விசாரித்து, தன் யதாரத்த சொரூபத்தைத் தெரிநதுகொளவதே முக்தி சதாகாலமும் மனததை ஆத்மாவில வைத்திருபபதற்குத்தான் 'ஆதமவிசார' மென்று பெயர், தியானமோ தன்னை ஸசசிதானந்த பிரஹமமாக பாவிபபது. கற்றவை யனைதையும் ஒரு காலத்தில் மறகவேண்டிவரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தளளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெபபடிப் பயனிலலையோ அப்படியே தன்னையறியவேணடிய ஒருவன் தன்னை மறைதது க்கொண் டிருக்குமை ததுவங்களனைதையும சேர்த்துத் தள்ளி விடாமல் அவை இத்தன்மை யென்று கணகெடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனிலலை. பிரபஞ சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைபபோ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம்; சொப்பனம் கூஷணிக மென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாகரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்க ளெல்லாம எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின் றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொபபனதில் நடக்கும விவகாரஙகளுமம அகாலததிற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத்தில் மனம வேறொரு தேகததை யெடுதது க்கொளளுகிறது ஜாக்ரம சொபபன மிரண்டிலுமம நினைவு களுமம நாமரூபங்களுமம ஏகாலததில நிகழ்கினறன

நலலமன மென்றும கெட்டமன மென்று மிரண்டு மனங்களிலலை மனமொன்றே வாசனைகளே சுபமென் றும அசுபமென்று மிரண்டுவிதம. மனம சுபவாசனை வயத்ததாய் நிற்குமபோது நலலமனமென்றும, அசுப வாசனை வயததாய் நிற்குமபோது கெட்டமனமென்றும் சொல்லபபடும பிறர எவவளவு கெட்டவர்களாயத் தோன்றினும அவர்களை வெறுக்தலாகாது. விருபபு வெறுபபுக ளிரண்டும வெறுகக தகக்கன. பிரபஞ்சவிஷ யஙகளி லதிகமாய் மனத்தை விடக்கூடாது. சாதிய மானவரையில், அன்னியர் காரியத்திற பிரவேசிகக க் கூடாது. பிறருக கொருவன் கொடுபப தெலலாம் தனக்கே கொடுததுக்கொளளுகிறான். இவ வுணமையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான்?

தானெழுநதால் சகலமு மெழும்; தானடங்கினால சகலமு மடஙகும எவ்வளவுக்கவவளவு தாழ்ந்து நடக் கிறோமோ அவவளவுக்கவவளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக்கிகொண் டிருநதால் எஙகேயிருநதாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று.

விசாரசங்கிரகம்

I. நான் யார்?

அவதாரிகை

இதில, "நான் யா?" என்கிற ஆதமவிசாரம் செய்ய வேணடிய மாகாகம் தெளிவாகக கூறபபடுகிறது.

1 ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் சுபாவமாய், நான் போனேன், வருதென, இருநமேதன், செய்தேனென எல்லா விஷயங்களிலுமம நானென்று ஒரு போதமம தோற்றுகிற தலலவா? அது ஏதென்று விசாரிகில. போதல முதலிய தொழிலகள் தேகததினமேவ யன்றி வேறன்மையால், தேகமேம நானென றன்றே சொலலுவதாய்த் தோற்று கிறது தேகமோ பிறநததறகு முன இல்லாததாலும், பஞசபூதாதமக மானதாலுமம, சுழுத்தியில் இலலாமை யாலுமம, பிணமாய்ப போவதாலுமம, அதை நானென்னும் போதமாகச சொலலகூடுமா? கூடாதே இபபடி தேகததைக குறிதது அவாந்தரமாய் நானென் றழும் போதமேம தறபோத மென்றும், அகஙகார மென்றுமம, அவித்தையென்றுட, மாயையென்றுமம, மலமென்றும், ஜீவனென்றும், பலவிதமாயச் சொலலப்படுகிறது இதைப பற்றி விசாரியா திருககலாமா? விசாரிபபதற் கலலவா சகல சாஸதிரங்களுமம ஏற்பட்டு அத் தறபோத நாசமேம

முத்தி யென்று கோஷிக்கின்றன. விசாரிப்ப தெப்படி-
என்னில், கட்டை முதலிய போலும் ஜடமான இச்சரீரம்,
நானென்று ஸ்புரித்து வழங்கிவருமா? வராதே. ஆத
லால், பிணமான தேகத்தைப் பிணம போலவே இருத்தி,
வாக்காலும நானெனறு சொல்லாமலிருந்து, இபபோது
நானென விளங்குவது எதுவென்று கூர்மையாய் விசா
ரித்தால், அபபோது ஹிருதயததில், நான் நான் என்று
சத்தமிலலாமல், தனகுதானே ஓவித ஸ்புரிபபு மாத
திரம தோன்றும. அதனை விடாது சும்மா இருநதால்,
தேகம நானென்னும அகங்காரரூப ஜீவபோதத்தை மூற்
றிலும நாசமாககி, சாபபூரதத்திற பற்றிய நெருபபுபபோல்,
தானும சாந்தமாய்விடும. இதுவே மோகஷமென்று பெரி
யோர்களாலும் சுருதிகளாலும சொல்லபபடுகிறது

2. ஆவரணம ஜீவனை எசகாலத்தும மறைக்காது.
ஏன்? அஞ்ஞானிகளும் நானென்று சொல்லுவதால் பின்
னையோ வென்றால், நான் ஆதமா என்பதை மாத்திரம்
மறைதது, நான் தேகமென்ற தோற்றுவிக்கிறது. அலலா
மல், நானென்னும ஆதமாவை முறறிலும் தோற்றாமல்
மறைததுவிடாது.

3. ஆத்மா சுயமபிரகாச சொரூபம். அதை இப்படி
யென்றும் அப்படியென்றும பாவிக்கவேண்டாம. பாவிக்
கும நினைபபே பநதம். ஆத்மாவோ இருட்டும் பிரகாசமு
மல்லாத தேஜஸானபடியாலே, அதை இவ்விதப பிரகாச
மென்று பாவிக்கவேண்டாம் அதுவே ஒரு பநதமாய்
முடி-யும். ஆதமாவோ தானே தன்மயமாய் விளங்கிக
கொண்டிருகுகும். இநத ஆத்மானுசந்தான பகதிரூபத்
தியானத்தின் பரிபாகமான அவஸ்தையே ஸமாதியெனப்
பட்டு, நிரதிசயானந்த மோகஷ கதியைக கொடுகுகும்.
மஹான்களும், சுவாத்மானுஸந்தான பக்தி ஒன்றை

லேயே மோகூஷ மடையவேண்டு மென்று கூறியிருக்கிறார் கள் நானெனுமை சங்கற்பரூப தற்போதமே மாயாவிரு கூஷதின் வோாகையால, அதனக கெடுததால், மாயை யானது வேரறற விருகூஷமபோலக் கெடுமை. பகதி யென்றும், தியானமென்றுமை, ஞானமென்றும், அகங் காரத்தைச் சுளுவாய்க கெடுக்குமை இமமார்ககத்திறகே கூறததகும்.

4. தேகம் நானென்பதில், பஞ்சகோச ரூபமான மூன்று தேகஙகளுமை அடஙகிவிட்டன. அது ஒன்று நீக்கபபட்டால, எலலாம் தானே நீஙகிவிடுமை. இதைப் பற்றியே மற்ற தேகங்களுமை ஜீவித்திருப்பதால், பிரதி யேகமை நீககத் தேவையிலலை நினைப்புமாதிரமே பந்த மென்று சுருதிகள முறைபிடுவதால, நானெனும் நினைபபு ரூபமான மனதை அவரிடததிலேயே (ஆதமாவிடததி லேயே) இருததிவிட்டு, அவரை மறவாது சுமமா இருப பதே சிரேஷ்டசாதன மெனபது சுருதிகளின் முடிவான வசித்தாநதமை.

II. மனம்

அவதாரிகை

இதில, மனதின் இலகஷணமும், அதன் அவஸ்தைகளும், ஸ்தானமும் சுருககமாயும் விளக்கமாயும் கூறபபடுகின்றன.

1. நம் இந்துசாஸ்திரோக்தவிதமாய் நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் ஸூகூமை பாகத்தாற் கெட்டிபபட்டு, ராகத் துவேஷ காமக் குரோதாதிகளால் விருத்தி யடைநது, மனம், புத்தி, சித்தமை, அகங்காரமென்னுமை அந்தக்கரணங் களின் ஸமூதாயமாய், மனம் என்னுமை பன்மை யொரு

மைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல், நிச்சயித்தல் முதலிய தாமங்களுள்ளதாய், ஞானதத்தால் அறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய், ஜடமாயினும ஞானதத்தின் சேர்க்கையால தபதாயபபிணடம போல சேதனம போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய, அநித்தியமாய், அவயவாகாரமாய், அரக்கு சுவர்ணம் மெழுகுபோல பரிணமமுறுவதாய், ஸாவ ததத்துவாத்மகமாய், சகூத்ர முதலிய இநதிரியங்களுகு நேத்திராதி ஸதானமபோல, ஹிருதய கமலதத்தை ஸதானமாக வுடையதாய, ஜீவனுகு உபாதியாய், தான் ஒரு வஸத்துவை நினைதது, விருத்திரூபமாய், மூளையில உளள அறிவுடன் கூடி, பஞசேநதிரியதத்துவாரா அவ விஷயங்களை (அறிவோடுங கூடியுள்ள) மூளயால கூட்டிக கொடுகபபடடு, அவ விஷயங்களை நான் அறிநதேனென்று அறிநது, அனுபவிதது, திருபதி யடையப பட்டதாயுளள ஓர் வஸது உணடு ஓர வஸதுவைச் சாப பிடலாமா என்று நினைப்பது மனோரூப ஸங்கற்பவிருததி, அது நல்லது, பொலலாதது, சாபபிடலாம, கூடாது, என்று நிச்சயிப்பது புத்திரூப நிச்சயவிருத்தி. இம மனமே எலலாத் ததத்துவாதமக ஜீவேஸ்வரஜகதரூபமா யிருப்பதால, ஞானங்கொணடு எபபோது ஆத்மாகாரம அடைநத தோ, அபபோதே எலலாம் பிரஹ்மமாய்விடுமை கைவலயம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. விஷயங்களை அறிய இநதிரியங்கள சகாயமாய் வெளியில இருப்பதால் புறக்கரணம எனப்படும். மனம உளளிலிருபபதால் அகககரணம் எனபபடும். (அகம = உள ; புறம = வெளி ; கரணம = அறிதறகுச சாதனமாய் இருபபது. அகககரணம = அநதகககரணம. நினைவு = ஸங்கற்பம. நனவு = ஜாகரம) தேகத்தைக் குறித்தே அநதர் பஹிர் என்று சொலலுவதன்றி, உண்மையில உள்வெளி

இல்லை தோற்றும் ஸாவழும் உளளே இருக்கிறதன்றி வெளியில் இலலை என்பதை அறிவிகக, எல்லாவற்றையும் ஹிருதய கமலாகாரமாக வர்ணிதது வேதம சொனனது அதுவும ஆத்மாவையனறி இல்லை. தடடான் மெழுகுண் டையில், நாறு லோக அணுககள எபபடி அடங்கி, ஒரே மெழுகாகக காணபபடுகின்றதோ, அபபடியே சுழுத்தி யில, ஸாவ ஜீவாகளுமெ ஒரே இருட்டாகிற அவித்தையில, அதாவது ஸமஷ்டிமாயையில், லயிதது ஒன்றுபட்டிருப்ப தால், எஙகுமெ ஒரே இருட்டைக காணகிறார்கள் சுழுத்தி யில் ஸதூல ஸூகஷம தேகஙகள இருட்டாகிற மாயையில அடஙகி, ஆத்மாவில் லயித்திருகினறன , இந்த இருட்டி லிருநது அகஙகாரம, அதாவது ஸூகஷமதேகம உண்டா யிற்று. அகஙகாரம என்பது மனம அலலது ஹிருதயம். அவிதனை என்பது காரண தேகம. இம் மனமெ ஆதமா காரமாகவேண்டும

3. மனமென்பது உண்மையில ஞான சொரூபமே; நிரமலமாயிருபபதால் அபபோது அதற்கு மனமென் னும் நாமமிலலை. ஒன்றை ஒன்றாக அறியும விபரீத ஞானமே மனமாகும. அதாவது ஞானமாத்திரமாக இருநத சுததஸதவ மனதானது, தன் ஞான சொரூபத்தை மறநத அவிதனையால தானெ தமோகுண வசத்தாய் உலகரூபமாய்ப பரிணமித்து ரஜோகுண வசதனாய் அதில் தேகாதிகள தானெனறும, உலகம சதியமென்றும, இதன மூலமாக உண்டாகும ராகத்துவேஷாதிகளால் புண்ணியபாப கர்மஙகளைச சமபாதித்து, அவ வாசனையால் ஜனனமரணங்களை அடையும்.

சுழுதது மூர்ச்சையாதிய காலங்களில் எவ்வித ஞான மும் அதாவது தன ஞானமோ அன்னிய ஞானமோ அற்

பழுமின்றென்பது எவர்சகு மநுபவமன்றே? பின்னர் தூக்கததினினறும 'விழிசதேன்,' மயககதினின்றும் 'தெளிநதேன்' என்ற அநுபவம முற்கூறிய நிவிசேஷ நிலையினின் றுதிதததேதாந விசேஷஞானத்தினது தோற்ற மன்றே? இவ் விசேஷஞானமே விஞ்ஞான மெனப் படுகிறது இவ விஞஞானமானது ஆனமாவையேயனும் அநான்மாவையேயனும ஆசரயித்தே விளஙகுமலலாது தனி யாகப் பிரகாசிக்காது இது ஆன்மாவை யாசரயிசகும போது மெய்ஞ்ஞானம், ஆன்மாகார மறைவிருத்திஞானம், அகணடாகாரஞான மெனறும, அநானமாவை யாசரயிக் கும்போது அஞஞான மெனறும சொலலபபடுகிறது. இவ் விஞஞானம ஆன்மாவை யாச்ரயித்து ஆனமாகார மாக விளஙகும் ஸதிதியே அஹம்ஸ்புரிப்பு எனச சொல் லப்படுகிறது இநத ஸபுரிபபு வஸதுவை விட்டுத் தனி யாக இராது. இநத ஸபுரிபபே வஸதுவை அபரோகஷ்ப படுததற்கான தக்க குறியாம. என்றாலும் இதுவே வஸது நிலை யாகாது இந்த ஸபுரிப்பானது எதனை ஆசரயிதது விளஙகுகிறதோ அநத மூலமே வஸது அலலது ப்ரஜ்ஞான மெனபபடும. வேதாநதம ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம எனறது இதுபற்றியே யாம. இதனை,

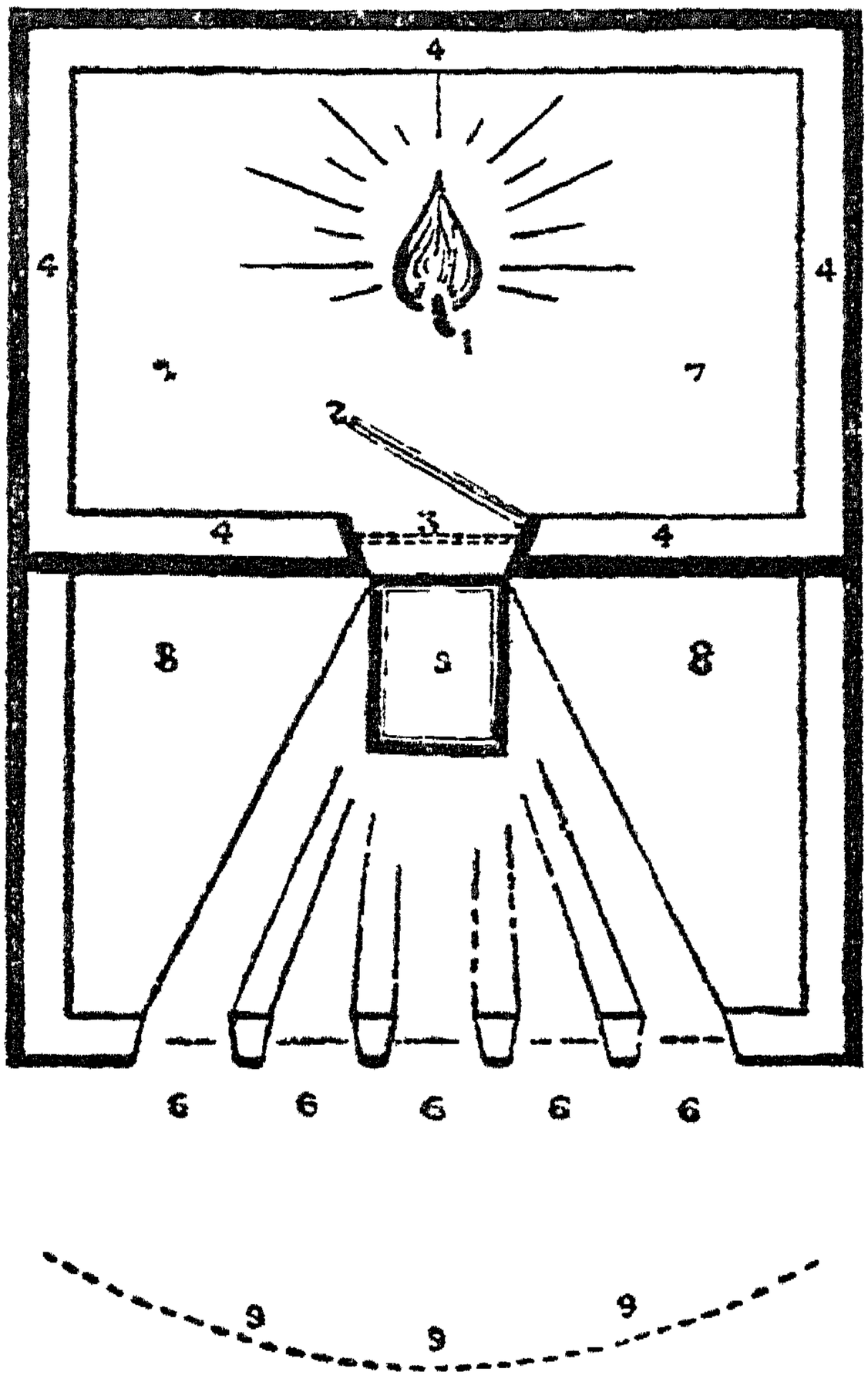
* நிகழசுயஞ சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா [றும்
புகலும்விஞ ஞான கோசம் பொருநதியே விளங்கு மென்
இகழவிலா விவவான் மாவை யிலக்கிய மாகப பறறி
அகமென வணுப விபபா யகணடமாம் விருததி யாலே

என்னும சுருதியின் தாற்பரியத்தாலுந் தெளிக.

---

* விவேகசூடாமணி

4 அவஸ்தாத்திரயம் :—

இதப படதத்தி ற காடடியிருக்கும் விஷயங்களை இதனடியிற காடடியிருக்கும் திருஷ்டாநத தாராஷ்டாநதங்களைக கொணடு, நன்ருகக் கவனிதது பொருள கொளளவும்.

(திருஷ்டாந்தம்)	(தார்ஷ்டாந்தம்)
1. தீபம்	.... ஆத்மா.
2. கபாடம் (கதவு)	.... நித்திரை.
3. வாயிற்படி	... மஹத்தத்துவம்.
4. உட்சுவர்	... அவித்தை (காரணதேகம்).
5. பளிங்குமணி (கண்ணாடி)	... அகங்காரம்.
6. பலகணிகள (ஜன்னலகள்)	.... ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்.
7. உளமனை	.... காரணதேகம் விளங்கும் சூழ்த்தி.

8. நடுமனை .... சூட்சுமதேதகம விளங்கும் சொப்பனம்.
9. முற்றம் .... ஸதூலதேதகம விளஙகும ஜாககிரம்.

இபபோது சொன்ன திருஷ்டாந்ததகால் ஆதமாவின் அசலமான இருப்பும, அகஙகாரத்துககும அதறகுமஉள்ள பேதமும, நாம அவஸதாத்திரயம அடைவதும நன்ருய் விளஙகும். ஆதம (1) தீபம, சுழுததியில, அவித்தை (4) யுட்சுவரும நிததிரைக் (2) கதவும கூடின காரணதேதக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகாமாதி பிராணனுல் உறக்கக் (2) கதவம திறக்கவும், மஹததத்துவ (3) வாயிற் படிக் கடத்த அகஙகாரப (5) பளிஙகுமணி, ஆதமபபிரதி பலனப பிரகாசத்துடன, சொபபன (8) நடுமனையையும், பஞ்சேநதிரியப (6) பலகணிவழி, ஜாககிர (9) முற்றத்தை யும் விளககி, காலகர்மாதி வாயுவால் நித்திராகபாடம மூடவே, நனவுகனவுகளோடு நானற்று, தான் (ஆதமா) மாத்திரம என்றும் விளஙகும்

5. ஜாககிர சொப்பன சுழுததிகளில், நேத்திரம கண்டம ஹிருதய மென்னும ஸதான முன்னிலையாகப போகங்களைப புஜிககினும், அஜ் ஜீவன் முகியஸதானம ஹிருதயமாதலால், அதைவிட்டு எபபோதும நீஙகுகிற தில்லை. மனதுக்கு ஸதானம கண்டம, புதிக்கு ஸதானம முகம் அல்லது ஹிருதயம, அகஙகாரதிற்கு ஹிருதயம அல்லது ஸ்வாஙகமென்று அனேகவிதமாய்ச சொலலி யிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரே மனமென் னும அநதகாரணதிறகு, ஹிருதயமே ஸதானமென்று முடிவாகச் சுருதி கூறுகிறது. சாஸதிரங்களில் அனேக விதம சொல்லும். அவற்றை யெல்லாம் ஆராயநதே, சுருக்கமாயும உண்மையாயு முளள மார்க்கததை இவ் விதம் பெரியோாகள கூறியிருககின்றனர். நானென்னும்

அகங்காரத்தின் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமே யென்பது அனுபவம

III. ஜகம்

அவதாரிகை

இதில, உலகின் மித்தியாதன்மையும், அது நமகு அன்னிய மிலாடையும் கூறபபடுகின்றன.

1 சிருஷ்டி —சுத்தப பொய்யான உலகத்தைப் பொய்யாக்கி, ஒன்றுன பிரஹமதனை அறிவிபபதிலேயே வேதததின் முக்கியக் கருதது இதை அறிவிபபதற் காகவே, உலகிற்கு சிருஷ்டி அஙகீகரித்தது அதிலும், மந்த அதிகாரிகளுககுக கிரம சிருஷ்டியால் பிரஹமததில் பிரகிருதி, மஹத்தத்துவம், தன்மாததிரை, பூதம, உலகம, தேகம இவைகள கிரமமாய் உண்டாயினவெனறு சொல் லும். தீவிர அதிகாரிகளுக்கு, ஆத்மாவாகிற தன்னை அறியாத தோஷத்தால் உண்டான தன் னிஜனவாலேயே தன் சொபபனமபோல் இவவுலகம உண்டாயிறறென யுகபத் சிருஷ்டியாற் சொல்லும எப்படியாவது ஜகம் பொய்யெனச் சாதித்து வஸ்துவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியம

2. திருக்குதிருசியவிவேகம :—

திருசியம் (ஜடம்)	....	திருக்கு (பார்ப்பது).
தேதகதடாதி	....	கண்.
கண்	....	சகூஷுரிந்திரியம்.
சகூஷு	....	மனம்.
மனம்	....	ஜீவன்.
ஜீவன்	....	அறிவு.

இப்படி அறிவாகிற நாமே எல்லாப்பதார்த்தங்களையும அறிவதால் நாமே திருகது. மற்ற கடாஅதமாயுள்ள விஷயங்கள் நம்மால் அறியபபடுவதால் திருசியம இத் திருகது திருசியங்களிலும, ஒன்று மறவொன்றுசகுத திருக்காயிருப்பினும், அது வேவொன்றுகதுத் திருசியமாயிருப்பதால, அவை உண்மையில திருகதாகா நாம ஒன்றுலும அறியபபடாததால் திருசிய மாகாவிட்டாலும, எல்லாவற்றையும அறிவதால திருகதே யாயினும, அதுவும திருசியத்தைப் பறறியே வந்த தல்லது, உண்மையில திருசியம் நமக்கன்னிய மில்லாததால, திருக்கும அல்ல. ஆகவே நமக்கு உண்மையில இரண்டும இலலை நாம் ஒருவனே திருக்கு திருசியங்கட்கு உட்படாதவன் மற்றவை உட்பட்டனவே.

IV. ஜீவன்

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மாவே ஜீவனென்று, ஜீவனுடைய இலகஷணம் விவரமாகக கூறபபடுகிறது.

நானென்பதையன்றி மனமில்லை மனமும அகங்காரமும் ஒன்றே மற்ற புத்தி, சித்தமும இதுவே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம—இவையெவ்வாம் ஒரேமனதான்; ஒருவனுக்கு அநத அநத வேலைபில், அநத அநத நாமம் வருவதுபோல், இம் மனமாகிற அகங்காரத்தையன்றி ஜீவன் வேறில்லை அகஙகாரம உண்டாகும் போதே, பழுக்கக் காய்ச்சின இருமபுக்குண்டுபோல ஆதமசுபாவதேதாடும் அதியாஸமாய்த் தோற்றுகிறது. இருமபுக்குண்டில் அக்கினி இருகதினறதே; அதன் தாற்

பரியம் என்ன? அபேதமாயிருக்கிறதென்று அர்த்தம் பழுகக காயஙத இருமபுக்குணைடப போல, ஆதமா வுடன் தாதாதமியமாயக் கூடியிருககும அநஙகாரரூபனே ஜீவனுதலாள, அஙஙனம சிதபிரகாசதனோடு கூடி யிருககும மனமாகிற அசஙகாரரூப ஜீவனை யன்றி மேற்படி ஜீவஸாகூஷி யாகிற ஆதமா இலலை. அவ் வாத மாவே, முறகூறிய குணடல உளள அகனிபோல் தாக் கின்றி, ஹிருதயதில விளஙகுவதன்றி, ஆகாசமபோல ஞானமாதிரமாய், ஏகமாய் விளஙகும பிரஹமமாகப பிரகாசிககிறது. குணடம = அகங்காரம, நெருபபுசகுண்டு = ஜீவன்; குணடலிருக்கும அகனிமாதிரம = ஸாகூஷி யாகிய ஆதமா; ஏகமாயுளள அகனிஜ்வாலை = எஙகும் உள்ள ஸாவஸாகூஷியாகிய பிரஹமம

V. பரம்

அவதாரிகை

இதில, ஆதமசொரூபமே கடவுளுடைய சொரூபமென்று, அதாவது, அஹம்சொரூபமான ஆதமாகாரமாகவே சுவாமி யிருக்கிறாரென்று சொலலபபடுகிறது.

ஹிருதயமெனறும மனமெனறும சொல்லுவது, அந தா பஹிராய்த தோன்றும தத்துவஙகளின் சேர்கைகையே. தத்துவங்கள எனறால வஸதுகக ள. (தத்துவம என்பதற குப பொருள:—1 வஸது அலலது பதாரதமம; 2 பிரஹ மம; 3 நிஜம அலலது உண்மை, 4 தத் = அது, த்வம் = நீ; ததது வம = அது நீ இபபடி அநேக அரத்தங்கள் உள) ஆகையால, வெளியிற காணும தேகம உலகம முதலியனவ மேறரூபமேயாம. அதாவது ஹிருதய கமலமே எலலாரூபமாயும விளங்குகிறது. இபபடி

ஸர்வாத்மகமான (எல்லா உருவங்களுமான) ஹிருதய கமலமததிபில, அதாவது மனகாசததில், நானென்னும் ஆத்மஜோதி பிரகாசிகிறது இபபடி ஒவ்வொரு தேகத திலுமை விளங்குவதால, இதற்கு ஸாகஷியனறுமை, துரிய மென்றும் பெயருரைபபா. இநத நானென்னுமை ஜோதி யின் அநதர்கதமாய், ஸ்வ தேகங்களிலுமை ஏகமாய், நானற்று விளஙகுமை பரபபிரஹ்மை மாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞாணகாசமே' யதாாத்த வஸது இதுவே துரியாதீதம். தீபத்தின் உளளில உளள, அநதக காலியிடதில உளள பூதாகாசமானது, அநத ஜ்வாலயின உள்ளுமை புறமபுமை நிறைநது, எலலையற்று விளஙகுவது போலவே, ஞாணகாச மென்னுமை வஸது, துரியஜோதியின் உளளுமை புறமபுமை எல்லையற்று விளங்குவதாகவே பாவிககட்டுமை. இநத ஜ்வாலயோடு அபேதமாய், எஙகும் எல்லையற்று விளஙகு வதே சொரூபமாமை ஜ்வாலையைப பற்றிக் கவனிகக வேண்டாமை. நானற்ற இடமேமை வஸதுவென்று தெரிநதாற் போதுமை. பிரஹமசொரூபமானது ஆத்மசொரூபமாகத் தன் ஹிருதயதில நிலவிபபதறகு, ஸாவஜனஙகளுமை 'நான், நா'வென்று, மார்பைத தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான ஸாகஷி. எல்லா ஜீவாகளின ஹிருதயதில் பிரகாசிகிறபடியால, பிரஹமததிறகு ஹிருதயமென்று ஒரு பெயருண்டு. 'அஹமை, அஹ மெனறு ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய் விளஙகுமை தெய்வதனை விடடு, அனனியடா யிருபபதாய்த் தேடுதல கையிலிருககுமை அதி அபூர்வமான கௌஸதுப ரதனினதனைதத தூர எறிநதுவிட்டு, அறப மான சஙகுமணியைத தேடுவதற்குச் சமான'மெனறு வஸிஷ்டருமை சொலலியிருககிறார. நம்மை சிருஷ்டித்து, ரகஷிதது, சங்காரிககுமை ஒன்றுன ஆதமாவாகிற கடவுள, கணபதி, பிரமமா, விஷ்ணு, உருதரன், மகேஸவரன்,

ஸதாசிவன் முதலிய நாலுரூபங்களாகப பாவனையால் உண்டாகக்கிக் கெடுப்பது மகாபாப மென்றே வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள்.

VI. பிரஹ்மவித்தை

அவதாரிகை

[இதில, பிரஹ்மதத்தை அறியும மார்க்கம் விளகபட்டிருக்கிறது.]

பிரஹமபுர மென்னும் தேகமாகிய பட்டணதில், ஹிருதயகமலாஸனத்தில வசிககும் ஜீவனகிய சிவலிங்கத்தை யறிய, தேகாதிகளை நானென்று பஹிர்முகத்தில் சஞசரிககும் அகங்காரரூப மனதை ஹிருதயத்தில் அடக்கி, தேகாதிகளில் அஹம்புதி நீகி, தேகத்திலிருக்கும் நான் யார்? என்னும விசாரதோடு, இருநதபடியிருநது நிச்சலமாக விசாரிககுங்கால், அஹம அஹம் என்னும ஸபுரிபபு ஸூக்ஷமமாய்த் தோற்றும. அநத நாலுகும (அஹமென்னும) ஆத்மசொரூபமே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், பாஹயாநதர பேதமின்றி, எங்குமாய் விளங்கும் பரமாத்மசொரூப மென்னும் நிச்சல பாவனையோ டிருததல் வேண்டும. இதுவே ஸோஹம பாவன யெனப்படும். இதுவே துரிய மெனபபடும. இவ்வித ஸபுரிப்பு அடங்கின ஸூக்ஷமமான இடமே துரியாதீத மென்றும், பின் யோகாஷ்டாங்கதில் கூறப படும ஜ்வாலா அல்லது ஜோதிரநதர்ககதமாய் விளங்கும் ஸாவ பரிபூரண பரமாதமா என்றும, ஹிருதயாகாசம அல்லது தகராகாச மென்றும, மனகாசம் அல்லது சித்தாகாயமே ஸ்தானமாய்க கொண்டு எங்கும பிரகாசிககும ஞானவெளி அலலது சிதாகாசமென்னும

சிதம்பரப பிரஹமமென்றும், சிவமென்றும, ஆத்மாவென்றும், ஞானமென்றும பலவாறுகச் சொல்லபபடுமம கடவுளாகிய பரதேவதா வஸ்து. வெகுகாலம, முற்கூறிய அஹமென்னும் ஆதமாநுஸந்தான மாகிற ஸோஹமபாவனையால, (ஸ: = பரமாத்மா; அஹம = நானென விளங்கும் ஆத்மா) நிரந்தரம நிசசலமாய்த் தியானித்து வநதால, ஹிருதயததில உள்ள அஞ்ஞான அநதகாரமும அஞ்ஞான தறகாரியங்களான ஸாவப பிரதிபநதங்களும நீங்கி, பரிபூர்ண ஞானமானது லப்தமாகும். இங்ஙனம், தேகாலயமாகிய பட்டணததில் ஹிருதயகுகையிலிருககும வஸ்துவை அறிதலே, ஸர்வபரிபூரணமா யிருககும வஸதுவை அறிதலாம்; தேகம் அல்லது ஹிருதயமே ஸாவமாயிருப்பதால். "நவத்துவாரத்துடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பான்" என்னுமம கீதையும்; "தேகமே தேவாலயம், ஜீவனே சிவன்; அவனை ஸோஹம் பாவனையாற் பூஜிககின் முக்தி யுண்டாகும்; பஞ்சகோசாதமகமான தேகமே குகையென்றும, ஹிருதயமே குகையென்றும, அதில வசிககும பரன் குகேசனுவான்" என்னுமம சுருதியும பிரமாணம். இஙஙனமம பிரஹமத்தை அறியும மார்க்கமே தகரோபாஸனை அல்லது தகரவிததை யென்றும், பிரஹ்மவித்தை யென்றுமம சொல்லபபடுமம; இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சொலலக்கூடும்? ஊகித்து அறிநதுகொளளவேண்டும்.

VII. கடவுட்பூஜை

அவதாரிகை

[இதில, ஸ்வாதமபாவனையை (ஸவஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருததலே சிறந்த கடவுடபூஜை யென்றும் தபஸென்றும் சொலலபபடுகிறது.]

அஹமபிரஹம பாவனையை விடாதிருக்கவேண்டு மென்பதே நிர்க்குணபூஜையின் தாற்பரியம; அஹம் பிரஹ்மத்தியானமே, யஜ்ஞ, தான, தப, விரத, ஜப, யோக, பூஜை அனைத்துமாதலால் தான் செய்யும நிஷ்டைக்குப் பிரதிபந்தமாக என்ன ரூபங்கள் தோன்றினும், மனதை அவ்வழியே செலலவொட்டாமல், ஆதமசொரூபமாகிற தன்னிடத்திலேயே நிறுத்தி, நம்முன்னே என்ன என்ன நடக்கிறது, நடப்பது நடக்கட்டும பார்ககலாமென்று, சாகூஷியைபபோல் பார்ததுககொண்டிருகக பழகுவதே, அப் பிரதிபந்தம் நீங்கும் உபாயம்; வேறில்லை. தன்னை மாத்திரம் விட்டுவிடக்கூடாது இப்படி ஏற்ருதயததிலுளள அஹமசொரூபததில மனதை இருத்துவதே, யோகம், தியானம, ஞானம், பகதி, மநதிரம், ஜபம் முதலிய எல்லா மாம். அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி இருப்பதால், அவரிடத்தில் மனதை நிரந்தரம் லயிக்கச செய்வதுதான், எல்லா உபசாரங்களுமாமென்று சொல்லப பட்டிருக்கிறது. மனமென்று அடங்கினால், எலலாம் கைவசப்பட்டதாகும். மனதே குண்டலி வேறே ஒரு பாம்பெனல் ஸதூலதிருஷ்டிகளுககுச் சொல்லுவதாம். (ஸதூலதிருஷ்டிகள் = ஸ்தூலபுத்தி யுள்ளவர்கள). ஆறு தார(ஷட்சகர)தரிசன முதலிய அனைத்தும் மனக் கற்பனையே ஆரமப யோகிகளுக்கே அது. நம்மையே விக்கிரஹாதிகளில் ஆவாஹித்துப் பூஜிக்கிறோம; ஆந்தர பூஜை தெரியாததால். ஆகையால், அனைத்தையும் அறி யும் ஞானமாகிற நம்மைத தெரிநதால், எல்லாம் அறிந்த தாகும். நானபாவனையோடு கூடியிருககும் நாம், கடவு ளாகிற ஆதமாவைப் பாவித்துப் பாவித்து வந்தால், அநத ஏகபாவனையால் அனேக பாவனைகள் நீங்கி, ஏக பாவனையும் நசிக்க அறிவதே வஸதுவை (கடவுளை) அறிவ

தாம். எபபோதும், ஸர்வ பரிபூர்ணமா யுளள ஸவாதம பாவணைய (ஸ்வஸவரூபஸமரணைய) மறவாதிருத்தலே முடிவான யோகமும், ஞானமும, மற்றுமுள்ள எல்லா தபசுகளுமாம். தன்னிலையை விட்டு, பஹிராமுகமாய் வியவகாரஙகளில் மனது சென்றாலும, ஓ! ஓ! தேகாதி கள் நாம் அல்லவே, நாமா? என்னும விசாரததால் மறுபடியும் தன்னிலையிலேயே நிறுதத வேண்டும் நானா என்னும் விசாரமானது ஸாவ அனர்த்த நிவிருத்திகும, ஆனந்தப்பிராபதிகும முகியமான ஹேது எத்தன தரம திருபபித் திருபபிச் சொன்னாலும் விஷயம் இவவளவு தான்.

VIII. முக்தி

[இதில, ஆதமாவே நான் அதாவது, சிவோஹ மென்று பல காலம் நிரந்தரம் அனுசந்திகும் பிரஹ்மதியானமாகிற நிதிதியாஸனததினாலேயே மோக்ஷ மடையக்கூடு மென்று விளகுவதுடன் ஜீவன்முகதன், விதேஹமுகதனுடைய இலக்ஷணங்களும் இசைகபபடுகின்றன.]

1. மனோரூபஜீவன் தான் கேவலம ஆத்மசொரூப மாகவே இருப்பதை மறந்த மறைப்பினாலேயே, ஜீவ னென்னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய்ப் பந்தத்தை அடைந்திருப்பதால, எபபோதும தானாகவே இருக்கும ஆதமாவைத் தேடுவது, இடையன் ஆட்டைத் தோள் மேலேயே போட்டுகொண்டு, ஆடு எங்கே என்று தேடுவதைப்போலவே இருக்கிறது ஆயினும தன்னை மறந்த ஜீவன், தன்னை ஆத்மா என்றே ஒருதரம் அறிந்தது கொண்டு, அதுவேயாய்விடும மோக்ஷத்தை, அதாவது, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, பூர்வ ஜன்மாந்தர வாசனைப் பிரதிபநதத்தால் அடையாமல, அடிக்கடி தான் ஆத்மாவா

பிருபபபதை மறநது, தேகாதிகள் நானெனறே பிரமிப் பன். இந்த நெடுநாள வாசனையானது, 'தேகாதிகள் நானல்ல; ஆத்மாவே நா' னென்னும் நெடுநாள் அனு ஸந்தானததாலேயே நீங்கும. ஆதலால், தேகாதிகள் நானென்று பிரமிக்கும மனமென்னும் அகங்காரரூப ஜீவன், ஸவ தேவாதமகமாய், தாயிருக்கும ஆதம தேவணதயே தானென்று, நெடுநாள தன்னதாதானே பூஜித்து, வாசனைகளேயே ரூபமாய்க் கொண்டிருக்கும் மனதை ஜயித்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்கார மாகிற பிரஹம கைவல்யதனத அடையவேண்டும். மனோநாசம் செய்த ஆத்மானுஸந்தானமானது, பினைநூசு தடிபோல் தானும் நீங்கிவிடும. இதுவே முததி ஆதமா, ஞானம், அறிவு பிரஹமம, சிவம் முதலியன ஒரு வஸதுவே. ஒருவன் ஒரு பெரிய உததியோகஸதனப பார்தததுகொண்டு, தான் உத்தியோகஸதன் ஆவானே? அதறகான முயற்சி செய்து அநத நிலைய அடைநதால ஆவான். அதுபோல, மனோ மயமாய்ப பந்தபபட்டிருக்கும ஜீவன், ஆத்மாவே தானென்று ஒருதரம் அறிநததுகொண்டு, ஆதமாவாகிற தெய்வம ஆய்விடுவானே? மனதை நாசம செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவோ? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்ததா லேயே, நான் இராஜாவென்றுல ஆவானே? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹமென்றே, பலகாலம் நிரநதரம் அனுஸநதிதது, மனதாகிற பாசத்தை வென்று ல்லாமல், மனோநசமன ரூபமான பரமசிதள சிவம் அடையப்படாது. "ஜீவனே சிவன், சிவனே ஜீவன்; அநத ஜீவன் கேவலம சிவனேதான்; உமியாற் கட்டுப்பட் டிருக்கிறவரையில நெலலாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினல்அரிசி ஆகிறது. அதுபோலக கர்மபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக் கிற வரையில் ஜீவனு யிருக்கிறான்; அநஞானபாசம் நீங்கி

ருல் எப்போதும் சிவருகினற தேவருய்ப் பிரகாசிக்கின் ருன்' என்று சுருதியும மோஷிக்கின்றது. "ஹிருதயத்தி லுள்ள அருஞரூப மனமாகிற நானென்னும சஙகற்பம் நசிக்கிறவரையில், மனமானது ஹிருதயத்தில் தடுககப்பட வேண்டியது. இதுவே ஞானம; இதுவே தியானமுமாம. மற்றவெல்லாம் வாக்கு விஸதாரமும் சாஸதிர விஸதார முநதான்" என்று சுருதியிற் சொல்லியபடி, அவனிடத திலமனதை நிறுத்தி, அவரை அடைவதே முடிவான தாற்பரியம்.

2. பிராமணன் என்ன வேஷம்போட் டாடிரூலும அவன் மனதில் நான் பிராமணன் என்னும பாவம எப படியோ, அப்படியே எநத வியவகாரங்களில் இருந்தாலும தேகாதி நானெனத் தோன்றுமல் ஆத்மா நானென்னும் திடபாவம வரவேண்டும். இப்படி மனமானது தன்னிலை யில் அடங்க அடங்கச் சுகம் ஆவிர்பபவிக்கும. அப்பால் மனதில் விஷய சுகதுக்கங்கள தாக்கா. எல்லாம சொபப னம போலப் பற்றற்றுத் தோன்றும. மனதில், இது நல் லதா? அது நல்லதா? இது செய்யலாமா? அது செய்ய லாமா? இவை முதலிய நினைவுகளுக்கு இடங்கொடாமல, நினைப்பு வரு மப்போதே தன்னிடதில் அநினைப்பை இருத்திவிடவேண்டும். கொஞசம் இடங்கொடுத்தால், தலை கீழாய்த தளளிவிடும; தனக்கு ஹிதமாயிருபபவனைபோ லிருந்து, கெடுதி செய்விக்கும் ஹிதசததுருவைப்போல தன்னிலையில இருகிற மனது நானென்றும், எனக்கு அதிக வியவகாரங்கள இருகின்றனவென்றும் ஸங்கற் பிகுமா? இப்படிப்பட்ட ஸஙகற்பங்களன்றே பந்தம். ஆதலால, இவவித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும, மனதை நினைவின் வழி விடாமல், தன்னிலையில் இருத் தமுயல்வதோடு, வியவகாரத்தில் உதாவீன பாவத்தோடும்

இருக்கவேணடும். தன்னை மறப்பதால் அல்லவா, இவ்வித நினைவுகள உண்டாகி மேன்மேலும அனர்த்தம் உண்டாக்குகின்றன. விவேகத்தால், நாலென்றும் செய்கின்றேனிலலை, எலலாம திரிகரண சேஷ்டைகளே யென்று ஸங்கற்பிப்பது, வாசனையாகின்ற நினைவின் வழி ஓடுமமனதைத் தன்னிலையில இருத்த உபாயமே யாதலும், நினைவின்வழி சென்றுலன்றே முற்கூறிய விவேகத்தால் அதைத் தடுககவேண்டும. ஆதமதேவதை யாகிற தன்னிடதில இருததினதும, அதைவிட்டு நீஙகாமல் வியவகாரத்தில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருகிறதுமானமனது—தேகாதிகள நானென்றும; வியவகாரஙகளில் பிரவிருத்திக்கிறேனென்றும்; மறுபடியும, விவேகத்தால் நாலென்றும் செயயவில்லை, திரிகரணசேஷ்டைகளேயென்றும—இவை முதலாகிய நினைவுகளை ஸங்கற்பிக்ககூடுமா? எவ்விதத்தாலும மெல்ல மெலலத் தன்னை (கடவுளை) மறவாதிருக்க முயற்சிகவேண்டும அது கைவந்தால் எல்லாம ஸித்தியாகும். மற்றுரு விஷயததிலும் மனதைச் செலுத்தவேண்டாம பித்தனைபோல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வியவகாரங்களைச் செய்தாலும, நான் செய்கின்றேனென்று நினைபபு வராமல், தன்னிலையிலேயே இருக்கவேண்டும. உதாஸீன பாவத்துடன், இவ்விதபகதியை விடாமல், எத்தனையோ தாஸாகள எவ்வளவோ வியவகாரஙகள செய்திருகக்வில்லையா?

5. மனமென்பதற்கு ஸத்வகுணமே சுபாவமாதலால், ஆகாயததைதபோல் ஸவச்சமாயிருப்பதே மனாகாசம். இது ரஜோகுணத்தின் சலனதேதாடும, தமோகுணத்தின் உலகாகார பரிணமத்தேதாடும சேர்ந்து கெட்டிப்பட்டு, ஸதூல மாய்விட்டதால் வஸதுதரிசனம் கிடைகக்ிற தில்லை. அதிக ஸதூலமான கட்டபாரை

பால மெல்லிய பட்டு வஸதிரத்தை இழையிடகூடாதது போலவும, காற்றிலல் அதிக சலனமுளள தீபததால அதிஸூகூமமான வஸதுகளின இலகூஷணஙகளை நிர்ணயிகககூடாதது போலவும, ஸதூலமாயும் சஞசலமாயுமுளள, தமோகுண ரஜோகுண வசததான மனதால வஸதுவின் அனுபவம கூடாது; வஸது அதிஸூகூமமும நிசசலமுமானதால். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்துவநத நிஷ்காமிய கர்மஙகளால, மலம (பாபம) நீங்கின மனது, சற்குரு மூலமாய்ச் சிரவணாதிகள இயற்றி, நெடுங்காலம பிரஹமததியானமாகிற நிதித்தியாஸனம செய்யவே, மனதின தமோகுண ரூபமான உலகாகாரபரிணம மடைதலும, ரஜோகுண ரூபமான அவற்றின் சலனஙகளும நீஙகும். நீங்கவே, மனம ஸூக்ஷ்மமும நிசசலமுமாகும். தியானத்தால ஸூக்ஷ்மமான மனதில், அநத சொரூபானநதம் ஆவிரபவிக்கும (தோன்றும)—நிரநதர தியானததால ரஜோகுண தமோகுணங்களை நீக்கவே, அந்த ஸூக்ஷ்ம மனதுக்குச் சொரூபானந்த-ஆவிரபாவம நன்ருய்த் தெரியும. இநத ஸூக்ஷ்ம மனதோடு சொரூபானுபவ முள்ளவனே ஜீவன்முக்தன். யோகிகள இநத மனோநாச மூலமே அனைத்தையும அறிகின்றார்கள. இதனையே நிராக்குணப்பிரஹம மென்று ராமகீதையிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவவனுபவாதீதமாய், வாகு மனதுகட்கு அகோசரமாயுள்ளது நிராக்குணதீதப்பிரஹமம் அநத அகண்டாகார ஸ்திதியை அடைநதவனே விதேஹமுக்தன். அதாவது, இநத ஸூக்ஷ்மமனதும லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும இல்லாமல, ஆனந்தசாகரத்தின் மூழ்கி, ஒன்றும தோற்றாமல் அமமயமாயிருபபவனே விதேஹமுகதன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

4. அஹமபிரஹம மென்னும ஆத்மாகார விருத்தி ஸஹஜமாக ஆக, மனச்சலனமும் உலகநினைவும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அபபோது தடையில்லாததால், நாம பிரஹமமாயிருபபது நனறாய் அனுபவமாகும். மனமின்றி அனுபவமும கூடாதாகையால, அதிஸூக்ஷமமான விருததியோடுங்கூடின மனதால் அமமயமாகவே அனுபவிகக்கலாம விதேஹமுக்தியில அனுபவமுமிலலை அது கடநததிலை, அதீதநிலை. தேஹம நாமமல, நாம பிரஹம சொரூபமான ஆத்மாவே - எனனும திடநிச்சயம உறற வனே ஜீவன்முகதனனையும, மறறையமிலலாதவர்களுப பிராரப்தத்தால தோனறும திருஷ்ட விஷயஙகளில், ஏக தேசம துககம தோன்றவுங்கூடும; ஆனநதானுபவமும் இருக்காது - மனச்சலனம நீங்காமையால நெடுங்கால தியானத்தால, ஸூக்ஷமமும நிச்சலமுமான மனதுகதே ஜீவன்முகதியின் ஆனநதானுபவங கூடும.

IX. யோகாஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

[இதில, பிராணபநதனதத்தால மனதைத தன்வசப படுதது, ஆத்மஸாக்ஷாதகாரம் அடையும் யோகமார்ககம் கூறபபடுகிறது]

1. முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில சொல்லப்பட்ட இவவித தியானரூப பக்தி விருத்திப்பதற்கே, இயம நியமாதி அங்கங்களும் ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டிருக கின்றன. இவை யோகாங்க, ஞானஙகபேதத்தால் இரு பிரிவாயிருக்கும். பிராணபந்தனரு செய்வது யோகமும, மறறநிக்கிரகம் செய்வது ஞானமுமாம. அவரவர் வாசனைப்படி, அநத அநதப் பக்குவிகட்கு, இரண்டி

லொன்று சுலபமா யிருககும் யோகத்தின் பிராணபந் தனத்தால் மனமும், ஞானத்தின் மேனிகரகததால் பிராணனும் பந்தபபடுவதால, இரண்டும ஒன்றையாம். மனதின் அடகமே இரண்டின் தாற்பரியமும

2. இயமம, நியமம், ஆஸனம, பிராணயாமம, பிரத் தியாகாரம, தாரணை, தியானம், ஸமாதி ஆகிய இவவெட் டும யோகாஙகஙகளாம. இவற்றுள் பிராணயாமமாவது, ரேசகம பூரகம கும்பகம மூன்றும் சேர்நதது ரேசக மாவது,பிராணவாயுவை வெளிவிடல் பூரகமாவது, பிராண வாயுவை உளளே இழுத்தல். கும்பகமாவது பிராண வாயுவை உள்ளே தமபித்தல். ஸ்வசாஸதிரங்களிலும, ரேசக பூரக மாத்திரைகள சமமாயும், கும்பகம இரண்டு பஙகும செய்யவே சொல்லியிருக்க, இராஜயோக சாஸ்தி ரத்தில், பூரகத்தில் நான்குபஙகு கும்பகமும் இரண்டு பங்கு ரேசகமும் செய்யச் சொல்லியிருககிறது. அதிலும் இதுவே உத்தமமாயிருக்கும. முற்கூறியவண்ணம் ரேசக பூரக கும்பகங்கள டங்கிய பிராணயாமத்தை, தன்னுல் இயன்ற வளவு மிருதுவாய், கிரமமாய் அபயஸித்துவரின் சரீரத்தில் ஓர்வித இஷப்புடன், சலனமற்று ஆனநதமா யிருப்பதற்கான இச்சை கிரமமாக மனதிற்குண்டாம. பின்பு பிரத்தியாகாரத்துக்கு ஆரம்பிககவேண்டும. அதா வது, பாஹ்யததிலுளள நாமரூப விஷயங்களில் மனது செல்லாமல ஒருவழிப்படத்துவதாம். இதுவரையில் ஓடி யுழன்ற மனதானது, ஓர் நிலையில் நிற்பது அருமை யானதால், இதற்கு, (1) பிரணவம் முதலிய மந்திரோச் சாரணம் (மானஸிகமாக); (2) புருவமத்திய நாட்டம்; (3) நாசிகாக்கிரத்தில் திருஷ்டி வைத்திருத்தல்; (4) செவி களில் உண்டாகும் நாதத்தை மாற்றி மிருதுவாக அனுஸந திதத்தல்; அதாவது, இடது செவியில் உண்டாகும் சத்

தத்தை வலது செவியாலும, வலது செவியில் உணடா
கும் சத்தத்தை இடது செவியாலும மெல்லக் கேட்பது;
இவைகளால், மனது ஒருமைப்பட்டு, ஓரிடமே இருக்க
யோகக்கியமாகும். பின்பு தாரணை செய்யவேண்டும்.
தாரணையாவது, மனதைத் தியான யோக்கியமான ஓர
ஸ்தானத்தில் இருத்துவதாம். ஹிருதயமும் பிரஹமரந்
திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோகக்கிய ஸ்தானங்
களாம் இவ்விரு இடங்களிலுள்ள அஷ்டதள பத்மங
களின் மத்தியில், (பிரஹமரந்திரத்திலுள்ளது ஸஹஸ்ரதள
பத்மமானாலும, 125 சிறு தளங்க ளடங்கிய அஷ்டதள
பத்மமேயாம்) தன் உபாஸ்ய தேவதையையாவது, அல்
லது, அத் தேவதா சொரூபமே தீபஜ்வாலை போலப் பிர
காசித்துககொண் டிருபபதாகவாவது பாவித்து, மனதை
அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதே தாரணையாம. இவவண்
ணம நிறுத்தியபின், தன் உபாஸய தேவதை யன்றித்
தானில்லை யென்று, அல்லது அத் தேஜோரூபமே தன்
ஆத்மசொரூப மென்று அதாவது, ஸோஹமபாவனையால்
தியானிபபதே தியானமாம. "எங்குமுளள பிரஹம
சொரூபமே ஹிருதயத்தில் புத்திஸாக்ஷியா யஹமெனப
பிரகாசித்துககொணடிருக்கும்" என்னும் சுருதியால்,
அங்ஙனமிருக்கும் நான் யார்? என்னுமவிசாரத்தால்
விசாரிகில, ஹிருதய கமலத்தில் ஆத்ம தேவதையானவா
அஹம், அஹம என்று (நான், நான் என்று) தான்
தானுய் ஜ்வலிததுககொண்டிருபபர் (ஸ்புரித்துக்கொண்
டிருப்பர்). அவ வனுஸந்தானத்திலிருப்பதும் தியானமே
யாம. அதிலும் இதுவே சிரேஷ்டம். தன் சக்திக்
கேறறதைச் செய்யலாம். இவ்விதம் தான் செய்யும
தியானத்தின் பரிபாகத்தால், தான் இன்னனென்பதும
இன்னது செய்கிறே மென்பதும் தெரியாமல், அதனிடத்

திலேயே மனம் லயித்த, அலலது, அவ வறமென்னுமஸ்புரிபபு அடங்கின, அதி ஸூக்ஷமமான ஸ்திதியேஸமாதியாம் இதில் நித்திரை மாத்திரம வராமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவநதால, சிரேஷ்டமான சிரேயஸைக கொடுக்குமம. இவைகளைத தினநதோறுமம, கிரமமாய் தன்னுல் இயன்ற வளவு அனுஸநதித்து வநதால, மநேவிகிராநதி ரூபமான சிரேஷ்ட கதியை சீகரதத்தில ஈச்வரன் அனுகரகிபபார் அஷ்டாஙகயோகப பிரிவுகளும, அவறறின் விஷயங்களும சாஸதிரங்களில விஸதாரமாய்க கூறியிருப்பதால, வேணடியவளவு சுருககி எழுதலாயிற்று. நன்ராய் விஸதாரமாய அறியவேண்டில், யோகசாஸதிரானுஷ்டானுபவமுள்ள பெரியவர்களைக்கேட்டு, விஸதாரமாய் அறிநதுகொள்ளலாம்.

3. பிரணவம் —பிரணவமானது - அகார, உகார, மகார, அரத்தமாதிரை யென்று - மூன்றரை மாதிரைகள் கூடிய ஓங்காரமாம. இவற்றில அகாரம ஜாகரிராவஸதை யென்றும, விசுவஜீவ னென்றும, ஸதூலதேக மென்றும, சிருஷ்டி யென்றும்; உகாரம் சொபபனவஸதை யென்றும, தைஜஸஜீவ னென்றும, ஸூக்ஷம தேகமென்றும, ஸ்திதியென்றும், மகாரம் ஸுஷுபதி யென்றும, பிராஞ்ஞ ஜீவனென்றும், காரணதேக மென்றும, சம்ஹாரமென்றும், அரத்தமாத்திரை துரியமென்றும, ஆத்மசொரூப மென்றும், அஹமசொரூப மென்றும; இதற்கபபாற்பட்ட ஸ்திதியே, துரியாதீதமாகிய ஆனநத மாதிர சொரூப மென்றும சொலலபபடும மூன்தியானத்திற் கூறிய இர நான்காவதான அஹமசொரூபமே, மற்ற அகார, உகார, மகாரங்களென்னும மூன்று மாத்திரைகள அடங்கியுள்ள அமாதிரை சொரூபமென்றும, மௌன மநதிர மென்றும, அஜபை யென்றும்,

(ஜபியாமல் ஜபித்த லென்றும) பஞ்சாக்ஷராதி ஸாவ மந திரங்களின் ஸாரமான அதவைத மந்திர மென்றும் கூறப படும். பிரணவத்தின் இவ்வித யதார்த்த அனுபவம் ஸித திபபதற்கே, மூந்திப பிரததியாகாரத்தில் மீணுமாததிரம் ஜபிக்கக கூறியிருகிறது.

4. தியானததில, "கைலாயம், வைகுண்டம், பரம பதம முதலனவாயச் சொல்லபபட்ட அஷ்டதளத்தோடு கூடிய, ஸ்வாத்மகமான, ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில அங்குஷ்ட மாததிர பரிமாணமாய், மினனலைப் போல காநதி யுள்ளதாய், தீபஜ்வாலை போலும பிரகாசிகும அவ் வஸதுவைத் தியானிதது, அமிருததத்துவதனைப் புருஷன் அடைகிறான" எனனும சுருதிவாகயப்படியே தியானிகக சொன்னதில, தான்வேறு அதுவேறு என்னும பேத புதத்தியும, பின்னத்தியானமும, வஸதுவில பரிச்சின புதத்தியும், ஏகதேச புத்தியும உணடான தாய்த்தோற்றியபடியால, அவைகளை நீகக, அநத ஜ்வாலா காரமே அஹம் அஹமென்று ஸபுரிதத்துக்கொணடிருக்கும நாலுகிய ஆதமசொரூப மாதலால, அன்னியமாய்ப பாவிதத லினறி, தன்மயமாய்ப பாவிக்கவேண்டு மென றும சொன்னதால, வாக்கியங்களில சமூசயம் தேவை யிலலை. ஸாவ தியானங்களிலும கடைசியிற் சொன்ன ஆதமதத்தியானமே சிரேஷ்டம அது ஸித்தியாலல் மற்றவை தேவையிலலை, மற்ற தியானங்களும இதில் அநதாபபூத மானபடியாறறான், இது ஸித்திபபதற் காகவே மற்றவைகளும சொல்லபபட்டன. மனப் பரி பாகததுகுத் தகக தியானத்தை அனுஷ்டிகக லாம. தியான மாகங்கள் பேதமாய்த் தோன்றினாலும் முடி வில் ஒன்றுகவே முடியும. அதைபபறறிச் சஙகிக்கத தேவையிலலை. "தனனை அறிதலே கடவுளை அறிவ

காகும் தியானிககும் தன்னை (தன் சொரூபத்தை) அறி யாமல், இதரமாய்த் தெய்வ மிருககிறதென் றெண்ணித் தியானிபபது, தன்னிழலைக் காலால் அளப்பதற்குச் சமானமாம்; அளகக அளக்கத் தூரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருப்பது போல" என்றே சுருதிகள சொல்லு வதால், தாணுகின்ற ஆத்மதத்தியானமே சிரேஷ்டமம, ஆத் மாவே ஸர்வதேவாத்மக வஸது வானபடியால்

X. ஞாணஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

[இதில, அனேதததையும் வஸதுமயமாயப பாாததலாகிய "ஏகமேவாதவைதம் பிரஹ்மாஹம்" என்னும் பாவனையால ஆதமஸ்வரூபாதகாரம் அடையும் ஞானமாாக்கம் சொலலப படுகிறது.]

1. ஞாணஷ்டாங்கத்தின் இயமனியமங்களைப பற்றி இங்கு கூறின் விரிவாகுமம பிராணயாமத்தின் ரேசக மானது, தேகாதிப் பிரபஞசத்தின் நாமம ரூபமென்னும் இரண்டு அமிசங்களையும் வெளிவிடுதலாம பூரகமாவது, அவைகளில் அணுஸ்யூதமா யிருககிற சத்து, சிதது, ஆனந்தாமிசங்களை கிரகித்தலாம் கும்பகமாவது அங் ஙனம் கிரகித்த அமிசங்களை உள்ளிருததலாம. பிரத்தி யாகாரமாவது, முன்னீககிய நாமரூபஙகள் மனதிற் கலவாமற்காத்தலும; தாரணையாவது, பூரித்த அஸதி, பாதி, பிரிய, சச்சிதானந்தாமிசமே தாணகிய ஆத்ம சொரூப மென்று, மனதை வெளி நாடாது ஹிருதயத் தில் இருத்தலும்; தியானமாவது, முற்கூறியபடி நாம ரூபமான பஞசகோசாதமக பிணடதகத்தை நாமல்ல வென்று அபபடியே இருதது நாணரென்று விசாரிகக, தான் தாணய், நான் - நான் என்று ஸ்புரித்துக்கொண் டிருக்கும் அஹம் சொரூபமாய் இடைவிடாதிருததலுமாம்

இவ்விதப் பிராணயாமாதிகட்கு ஆசனதி நியமம் வேண்டுவ தினறு. எங்கிருந்தாலும், எப்போதாகிலும செய்யலாம. எவ்விதத்தாலும மனதை ஹிருதயததில ஆதம சொரூப மாகப பிரகாசிததுககொணடிருககும தெய்வததினிடத திலை நிறுத்தி, அவனை மறவாதிருகககவேண்டியதே முககிய தாற்பரியம, மறதியே ஸாவ அனாத்தங்கட்கும மூல மென்றும், அதுவே முமுகூஷுவுகருக் காலனென்றும் பெரியோர்கள சொலலுவதால முதறசொன்ன பிராண யாமம் அனுவசியமாவென்றால, அவசியமே. முதலாவது அப்பியாசகாலததிலும, இரண்டாவது எபபோதும, செய்யச சகாயமாயிருபபதால். மறவாதிருத்தல, பிராண யாமம் இவவிரண்டின் தாற்பரியமும மனதை ஹிருதயத் திலை நிறுததுவதே. ஆகையால, எதுகாலபரியநதம மனமானது கேவல குமபகத்தால, அலலது விசாரத்தால, ஹிருதயததில அடங்கவிலலையோ, அதுபரியந்தமே ரேசக பூரகம முதலியனை அவசியம; அபபால் அனுவசியம. கேவல குமபகமாவது ரேசகபூரக மின்றியே பிராணனை ஹிருதயததில அடககக்கூடிய தன்மை யாகம, ஞான மாகிய இரணடால, தனககுப பிரியமாய்த் தோற்றுவதை யாவது, அலலது, இரணடையுமாவது சமயோசிதமாய் அனுசரிக்கலாம்.

2. மனோநாசமே மோகூடமாதலால், ஸர்வ சாஸதி ரங்களின் தாற்பரியமும மனதை அடக்குவதிலேயே. யோகம ஞான மாகிய இரண்டும மனோநாசததின் முக்கிய ஸாதனங்கள. யோக மென்பது பிராண பநதனம. ஞான மென்பது அனைத்தையும வஸதுமயமாய்ப பாத் தல்; அதாவது, "ஏகமேவாதவைதமபிரஹமாஹம" என்னும் பாவம. அவரவா கர்மானுசாரம, இரணடி லொன்று சுகமாய்த் தோன்றும. மூரட்டு மாட்டுகுப

புல்லெக் காட்டிதத் தடவி வசப்படுதது வதுபோல ஞான முமம், அடிதத்துக் கட்டுவதுபோல யோகமு மென்றே அறிஞரா கூறுவர் முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாநத விசாரத்தால் வஸதுநிசசய மறிந்து, தன்னையும் ஸர்வத் தையும் வஸதுமயமாய்ப பார்ப்பதாலும்; சில மததிம அதிகாரிகள கேவலகுமபகத்தோடு மனதை ஹிருதயததி லிருததி, நெடுநாள், வஸதுவைத் தியானிபபதாலும், சில மநத அதிகாரிகள் பிராணயாமம் முதலியவை களாற் கிரமமாக மேற்படி நிலையை அடைவதாலும மனதை அடக்கிக கதிபெறுவாகள் இக கருத்தைதப பற்றியே, மனதை அடக்கும யோகத்தை ஞாணஷ்டாஙகம, யோகாஷ்டாங்கமென இரண்டாய் வகுததிருக்கின்றனர். பிராணயாமம் கேவலகும்பகம வெனதிகும வரையிற் செய்தாற் போதும. அல்லாவிட்டால ரேசக பூரகஙகள இல்லாமல், கேவலகும்பகததையே மெதுவாய் விசாரத தோடும் அபபியஸிதது, மனதை ஹிருதயத்திலிருததி, நிரநதரததியானரூப பகதியால, ஸமாதி ஸாக்ஷாத்காரங் கள அடையலாம. ஸஹஜமாய்விட்டால, வியவகார காலம போக, மற்றக காலஙக ளெல்லாம அனுஷ்டிகக லாம. இடமும் தேடவேண்டிய திலலை எது சௌகரியமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதை அனுஷ்டிகக லாம். மனம் கிரம மாக அடஙகினால் மறற விஷயஙகள இருநதாலும போல லும அகக ரையிலலை. கீதையில, பகவானும யோகிகளைக் காட்டிலும பக்தன் சிரேஷ்ட னென்றும, மோக்ஷகாரண சாமகரியானது ஸவஸவரூபமான ஆதமானுசநதானரூப பகதியே யென்றும சொலலியிருபபதால, எபபடியாவது நிரநதரமும மனதை அவரிடததிலேயே இருததிவிடும் தீரம பெற்றுவிட்டால, மற்ற விஷயங்களைபபற்றிப பயப படுவானேன்?

XI. சந்யாசம்

அவதாரிகை

[இதில ஸங்கறபததியாகமே சநயாசமென்று சொலலப படுகிறது.]

நானென்னும ஸங்கற்பத தியாகமே சநயாசமன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவதல்ல இநத சநயாசமுள்ளவன் ஏகாங்கியாணலும, அபார சமசாரத்தில் இருநதாலும், அவனுககு இரண்டும் ஒன்றுகவே தோன்றும். உதாரணமாக "வேறுவிஷயத்தில் மனதைச செலுத்தியிருக்கும்போது, பக்கத்திலுளளது தோன்றுததுபோல, ஞானி எவ்வளவு வியவகாரஙகள செய்யினும, நான் என்பது உண்டாகாமல, தன்னிடத்தில் மனதிருப்பதால், ஒன்றும் செய்யாதவனேயாம தானசையாமல் படுததிருநதும கனவில தலைகீழாய் விழுவதாய்க் காணபதுபோல, அஞ்ஞானி (நான் என்பதறுதவன்) ஏகாநதணய், ஸதா நிஷ்டையிலிருநதாலும, ஸர்வ வியவகாரஙகளும செய்தவனே யாவன்" என்று வஸிஷ்ட வாக்கியம.

XII. முடிவு

ஸாத்விக ஆகார முட்கொண்டு, திடமுயற்சியுடன் ஸாவானாத்தத்துககும ஹேதுவான நானென்னும மனை வியாபாரத்தை நீகக்விடுவது நம்மால் இயன்ற காரியம. நான் என்பதை யன்றி நினைபபும், நினைப்பை யன்றிப பிரமையு முணடாகுமா? ஆகவின்,

ஆன்மத் தியான மனவரதனு செய்துநீ
மேன்மையாம வீட்டின்ப மேவு.

இதுவே யிருநூற் கருதது.

விசாரசங்கிரகம
முற்றிறறு

ஓம்

ஸ்ரீ ரமணபரமாதமநே நம

உபதேசமஞ்சரி

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆக்கலா தித்தொழிலக ளாறறியுமெ ளத்தனையுந
தாககிலா துள்ளதனை தந்துயிரைக் - காக்குஞ
சுகரமணன் வாக்கைத் தொகுத்திடற் கன்னேனன்
றுகளறுநற் ருளே துணை.

நூன்மகிமை

1. ஸ்ரீ அநாதி அகண்ட சச்சிதாநந்த பரப்ரஹமமே தாமாய் விளங்கும பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளுடைய செவ்விய பாதாம்புயங்களை தி்கரணங்களாலுமபணிந்து, அன்னருடைய திவ்யோபதேச மணிமலர்களை, வித்துவான்களால் விரும்பத்தக்க உத்தமவதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்களணிந் துயாவெய்தற் பொருட்டு, 'உபதேச மஞ்சரி' என்னும் மிநநூலாக அணிபெறச செய்கின்றேன்.

2. எம் மகாபுருடருடைய எவ்வுபதேச வாக்கியங்களால் அடியேனுடைய சநதேக விபரீதங்க ளனைதும் ஆதித்தன்முன் அந்தகாரமென ஒருங்கொழிநதனவோ, அம மகாபுருடரான ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது அவ்வழுத மொழிகளின் சாரசங்கிரகமே இநநூலின் வடிவாம்.

3. சர்வ வேதாகமங்களின் சிரமாகவும அகமாகவும் விளஙகுவ தெதுவோ அநத நிதிய ப்ரஹமமே இந்நூலின் பொருளாம்

4 எலலா வுபநிடதஙகளாலும புகழப்படும் மேன்மை பொருநதிய பரஹமவித்துக்களா லடையத தகுநத வுயாநலனெதுவோ ஒப்புயாவறும புருடசாகூஷாத காரமான அநத ஆன்மசித்தியே இநநூலின் பரமபபிர யோசனமாம.

நூல்

உபதேசப்பிரகரணம்

1 சற்குருவியல் யாது?

சொரூபததிற் றிரநிலையுடைமை, அபேத திருஷ்டி யுடைமை, எபபோதும் எவ்விடததும் எகாரணத்தாலுங் கலஙகாத தீரமுடைமை யாதியவாம்.

2. சற்சீடவியல் யாது?

துகஙநிவிருத்தி சுகபராப்திகளில அளவற்ற விருப் பும் மற்றெவ்வகைப பேற்றினும் அதிகநத வெறுப்பு முடைமை.

3. உபதேசவியல் யாது?

* உபதேசமென்பதற்குப பொருள சமீப இடம என்பதாம. அதாவது சதது சித்து ஆநந்தமென்னு மிலகஙகணஙகள் எதனைப பிரதிபாதிகின்றனவோ அவ விலக்கியப பொருளாகிய குரு, (தனது ஸவபாவ) நிலையி னின்றுமப பிரிவுற்று சதா விடயபரிணமஙகளடைநது சுக துக்கங்களா லடிபட்டுத் தளர்வெய்துமப ஜீவனகிய சீடனை

* உபதேசம் - உப + தேசம்; உப - சமீபம், தேசம் - இடம்.

அஙஙன மகலவொட்டாது எப்போதுந தன்னிலையி லபேத மாகப பொருந்தச் செய்தல்

மற்றும 'சேய்மைப் பொருளை யண்மையிற காட்டல' என்பதும் பொருந்தும. அதாவது எது தூரமாகவும் தன்னி லன்னியமாகவும உள்ளதெனச சீடனுற் கருதப் படுகின்றதோ அநத பரஹமம் சமீபமாகவும அனன்னிய மாகவும உளளதென்பதை யுணாததலாம.

4 குருநிலையென்ப தான்மநிலையே யெனின், எத்தகைய மேலான பண்டிதனையினும் அணிமாவாதி பெற்ற சித்தனையினும் குருகடாகூஷத்தாலன்றி ஆன்மசித்தி பெறக்கூடாதென்ற சித்தாந்தத்தி னிரகசியம் யாது ?

பாரமார்த்திகத்தில் குருநிலையென்பது தன் (ஆன்ம) நிலையே யெனினும, அஞஞானத்தால் ஜீவத்வ மடைந துள்ள ஆன்மாவுககு குருகடாகூஷித்தா லன்றி ஸ்வபாவ நிலை விளஙக லரிதாகலான் அங்ஙனஙக கூறபபடுகிறது

சற்குரு சாநநித்ய பலத்தாலேயே சகல விருததிகளு மடஙகிநிற்றலும, கல்விசகடலில்க கரைகண்டனமென் றிறு மாநதுள்ளா ரெனருவனையும, செயற்கரியனவுஞ செய்ய வலலேமென் றிறுமாந்துளளா ரெனருவனையும், முறையே கலையனைதது மொருங்கு கற்ற நின்னைக கற்றனையோ ? அருஞசெயலு மாறறவலல நின்னைக் கண்டனையோ ? என வினவின் தலை குனிந்து வாளாவிருத்தலுமே, முறையே குருவநுகரகத்தாலேயே தன்னை யறிதல் கூடுமெனற்கும வேறெததகைய சாமரத்தியங்களாலும அது கூடாதெனற கும போதிய சான்றுகும.

5 குருவங்கரஹவியல் யாது ?

அது மனவாககுகட் கடங்கியதன்று.

6 அங்ஙனமாயின் சீடன் குருவருளாற் றன தெதார்த்த நிலையை யறிகிறனென லெங்ஙனம்?

அது யானை சிமம சொப்பனத்தால ஜாககிரம பெறு தலை யொச்சும. எங்ஙனம சிஙக தரிசனமாத்திரத்தா லேயே யானை உறகததினின்று விழிபபுறுகின்றதோ அங்ஙனமே குருவின் கிருபாவீகூஷ்ண்ய மாத்திரததா லேயே சீடனும அஞ்ஞான வுறகததினின்று மெயஞ ஞான விழிபபுறுதல் நிசசயம.

7 சாவேச்வர சொரூபமே சற்குரு சொரூப மென்பத னுண்மை யாது?

எநத ஜீவன் மெய்ஞஞான நிலை அல்லது ஈசவர பதத்தை விரும்பி சர்வதா பகதி செய்கிறதோ அநத ஜீவ னுககு சாகூஷியாகவும அனன்னியனுகவுமுள்ள சாவேச் வரனே அநத பக்தியின் பரிபாக நிலையில் இயலபாகத் தனக் குள்ள சத்துசித்து ஆனநத மென்னும மூன்றம்சஙகளோடு கருணையால் நாமரூப மென்னும மற்றிரண் டம்சஙகளுஞ் கொணடு மனிதனுய் வெளிவநது அநுகரஹ வாயிலாக ஜீவ னைத் தன்மய மாகஙிகொளளல சிததாநத மாகலான் குருவை ராச்வரனுகக் கூறுதல பரமாாத்தமே.

8. குருவின்றியே சிலபெரியோர்கள் அறிவறிந்தமைதற் குக் காரணம் யாது?

சில பகருவிகளுககு அவவீசன் அறிவுக்கறிவாக நின்று தத்துவதனை யுணாதலுமுண்டு.

9. பக்தி அல்லது சித்தாந்தமார்க்கத்தின் முடி வெது?

திரிகரண சுததியுடன ஆண்டானடிமையாகச் செய்து வரும நிட்காமபகதியின் முடிவில் தன்னுடைய செயலக ளென்பன வெல்லாம் தலைவனுடையவை யாகவே முடி

கின்றன என்ற வுண்மையை உள்ளவா றுணர்ந்து சுதந்தர (மமகார) மற்று விளங்கலாம். சைவ சித்தாந்திகள கூறுமம பரபக்தி, இறைபணிநிற்றல் என்பவற்றுக்குமம பொருளிதுவே.

10. ஞானம் அல்லது வேதாந்தமாாக்கத்தின் முடிவது?

நானென்பது ாச்வரனையன்றி வேறுகவில்லை யென்ற தத்துவ முணர்ந்து காத்ருத்வ (அகங்கார) மற்று விளங்கலாம்.

11. இவ்விரு மார்ககங்களுக்கும் முடிவொன்றே யென்பது எவ்வாறு?

எவவாற்றானும அகங்கார மமகாரங்களின அழிவே வீடாகலானும், அவவிரண்டுமை ஒன்றையொன்று ஆசரயிதது விளங்கலான் ஒன்றினழிவே மற்றொன்றி னழிவுக்கு ஏதுவாகலானும, மறைவாகவுகட் கதோசரமாகிய மோனநிலை யெய்தற்கு அகங்காரதனைதப போக்கற்கான ஞானமார்க்கம, மமகாரத்தைதப போக்கறகான பக்தி மார்க்கம் ஆகிய இவ்விரண்டுள் ஒன்றே போதுமாகலான் பக்தி ஞான மாாக்கங்களுக்கு முடி வொன்றே என்பதிற சமசயமில்லை.

குறிப்பு :—தானுள்ளவரையில் தலைவனையு மேற்படே தயாவாகது முடன்பாடாம. தற்போதமிழநத சாயுச்சிய பதனை எளிதாகப் பெறவேணடின், முடிவுவரை இங்ஙனம் கொள்ளலே தகுதியாம.

12 தற்போதவியல் யாது?

நான நானென்னு மகங்காரவடிவ ஜீவனே தற்போத மெனப்படும. சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கும நானென்னு மெண்ணமில்லை; ஜடமாகிய தேகத்திற்கும் நானென்னு

மூணர்வில்லை. சிச்சடங்களாகிய இவவிரண்டுககு மிடை யில் அவாந்தரமாகத் தோன்றி விளங்குவதான இம்மாயா ஜீவனே சகல அனர்த்தங்கட்கும் மூலமானதால் எவ்வுபா யததாலேனுமை இதை நாசமாக்கிவிட்டால, உள்ளது உளள படியே விளஙகுமை. இதுவே மோகூஷ மெனப்படுகிறது.

உபதேசப்பிரகரணம்

மூற்றும்

அப்பியாசப்பிரகரணம்

1. அப்பியாசவியல் யாது ?

எவன் ஆன்மசொரூபத்தை சாகூஷாத்கரிக்க முயல் வாரே அவனிலும் அவ் வான்மவஸது வேறுக வின்மை யானும், அவனுக்கன்னியமாகவு முயர்வாகவும் அவனடை யத்தக்க வஸது பிறிதொனறு மின்மையானும், ஆன்ம சாகூஷாத்கார மென்பது தனது சாகூஷாத்காரமே யாக லானும், முமுகூஷுவானவன் நித்தியாநித்திய வஸது விவேகத்தால் தன்னெதார்த்த நிலையை சநதேகவிபரீதங்க ளறத் தெரிநது எபபோதும் தனது ஸ்வபாவஸதிதியி னின்று மாறு திருத்தலே ஞாஷப்பியாச மெனப்படுவ தாம். ஸ்வரூப சாகூஷாதகாரத்துக்குக கருவி யெனப்படும் விசார மிதுவே.

2. இந்த விசாரமார்க்கம் எல்லா அதிகாரிகளாலும் அநுஷ்டித்தற் கியலுமா ?

பக்குவர்க்கே யியலும்; ஏனையோர் தத்தம் மன நிலைக் குரிய சாதனங்களிற் பழகவேண்டும்.

3. இதர சாதனங்கள் எவை ?

துதி, ஜபம், தியானம், யோகம், ஞானமாதியவாம்.

க. துதி :—ஈச்வரனை யுள்ளுருகி வாயாரப் புகழ்ந்து பாடுதல்.

உ. ஜபம் :—மூததிகளின் நாமங்களையேயனும், புனிதமான பிரணவம் முதலிய மநதிரங்களையேயனுமம வாயை விட்டோ, வாய்ககுளளேயோ உசசரிபபதாம்.

துதி, ஜபம ஆகிய இவ்விரு சாதனங்களிலும், மனம் சில சமயம குவிநதுமம, சில சமயம விரிந்துமிருககும இந நிலையினாககு மனதின் சலனம் எளிதில் விளங்காது.

ங. தியானம் :—மனனதையே வாயாகக கொண்டு உசசரிககும ஜபமும் பாவனைகளுமாம. இதில் மனதின் நிலை எளிதிற் புலனாகுமம. எங்ஙனமெனின், மனம ஏகாலத்திலகுவிதலையுமம விரிதலையு மடையாது. தியானதது விருககுமபோது விடயங்களிலும், விடயங்களி லிருக்குமபோது தியானத்திலும் பிரவிருததிப்பதில்லை ஆகவே இநநிலையிலுள்ளோர் அபபோதைக கப்போது மனதின் சலனங்களை எளிதிலுணர்நது இதர சிநதனைகளினின்று உடனுக குடன் தடுத்து மனனதத தியானத்தில நிறுத்தக்கூடுமம. தியானததின் பரிபாகஸதிதியே ததாகாரநிலையாகுமம.

தியானமென்பது மனமுதிகுமிடததில அதிசூக்ஷமமாக நடபபதால், அங்கு மனதின் தோற்றவொடுகஙகள உடனுகுடன் தெரிவாதலரிதன்று.

ச. யோகம் :—சுவாஸததிற்கும் மனத்திற்கும் உற்பததிஸதான மொன்றே யாகலானும், இவ்விரண்டிலேதனு மொன்றுநகின் மற்றதும் முயற்சியின்றியே யொடுங்கு மாகலானும், பிராணயாம முதலிய சாதனங்களா லுண்டாகும் பிராணலயவாயிலாக மநனைய முண்டாகச் செய்யும பழக்கமாம்.

யோகிகள ஸஹஸராரமுதலிய லக்ஷ்யங்களில் மனதை லயிக்கசசெய்து எவவளவுகாலம வேண்டுமானாலும் தேக

ஸமரஸணயின்றி யிருபபர். உளளவரையில் ஓர்வித சுகத்தில் மூழ்கியிருந்ததாகவே தோன்றும. என்றாலும், லயித்த மனம வெளிப்படுமபோது வ்யவகாரதனை யடையுமாகலான் பஹிராமுகபபடுநதோறும் அதைத் தியானம், விசார முதலிய யாதாஜுமோர சாதனத்திற பழகிவந்தால் முடிவில லயித்தலும மீளலு மில்லா நிலையினையடையும

நு ஞானம் :—நிரநதரம அபயசிக்கபபடும தியானம் அல்லது விசாரத்தால் மனதை ஆனமாகார மடையச செய்வதான மனோநாசமாம். மனோநாசமே சர்வமுயற்சிகளும் முடிநத நிலையாம இநநிலையினா எசசமயததும் தமது நிலையினின்று நழுவா. மோன மென்பதும சும்மாவிருத்த லெனபதுமி இநநிலையே

குறிப்பு.—க. சிதத வொருமைபபா டனைடதறபொருட்டே சர்வ சாதனங்களுமி அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில நினைததல, மறதத்தல, விருமபல, வெறுததல், பற்றல, விடல் என்பவாதிய வ்யவகாரங்களனைத்துமி மனோவிகாரங்களே யாகலான், அவையனைத்துமி தன்னிலை யாகா. கேவல நிரவிகார இருபபு மாதரமே தனது ஸவபாவமாகுமி. இங்ஙனமி தனதுண்மையைத் தெரிநது தாழயிருத்தலையே பந்தநிவிருத்தி யென்றுமி கிரந்திநாச மென்றுமி சொல்லுகினறனா. சிதனோதாபசாநதி வடிவ இநநிலை திடப்படுகிறவரையில 'தன்னை விடாதிருத்தல்,' 'மனதை மறற நினைவுகளாற் கெடாதிருததல்' ஆகிய இவவிரண்டுமே சாதகாக்குரிய இனறியமையாத சாதனங்களாம்.

உ. மனோலய மெய்தற்குரிய சாதனங்கள் அளவற்றனவா யுளளன வெனினுமி அவையனைத்தும் ஒரு மூடிவையே யடைகின்றன. எஙஙனமெனின், யார் யார் எந்

தொந்த லக்ஷியங்களில் மனதை யொருமுகப்படுதலின்ற னரோ, தியான முடிவில மனம் சர்வகற்பனைகளும் நாச மாகப்பெற்று அநதநத லக்ஷியங்கள மாத்திரமாகவே சேடிக்கக்காண்டலா லென்க இதுவே தியானசித்தியாம. விசாரசீலா விசாரததிறற் சேடிதத மனதை ப்ரஹ்ம மென் றறிகின்றனா தியானசிலர் தியானத்திறற் சேடித்த மனதை தியானலக்ஷியமா யறிகின்றனா. இரண் டுக்கும பலமொன்றே யாகலான், எநத சாதனையிலேனும முடிவு வரை இடையறாது முயல்வதே முமுக்ஷுக்களின் கடமை.

4 சும்மாவிருக்கை யென்பது முயற்சியுள்ள நிலையா? முயற்சியற்ற நிலையா?

அது முயறசியற்றதோர் சோம்பல் நிலை யன்று வெளி முகத்தில் முயற்சிகளென்று சொல்லப்படுகிற உலக வியவ காரங்க ளவ்வளவும் பரிச்சின்ன மனத்தாலும் இடை விட்டும் செய்யபபடுகின்றனவே அகமுகத்தில சும்மா விருக்கை யென்னும அன்மவ்யவகாரமோ முழுமனத தடனும் இடையின்றியும செய்யப்படும பூர்ண முயறசி யாகும.

வேறெவ் வகையானும் நாசமாகாத மாயையானது முழுமுயற்சி யென்னும இமமோனத்தாற்றான் நாசமாகக்ப் படுகிறது.

5 மாயையியல் யாது?

எங்கும் எப்போதும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்வயம் பரகாசமாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருபபதான ஆன்மா வென்னும் உளள பொருளே இல்லாத பொருளாகவும, எப்போதும எவ்விடத்தும் அபாவமென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்ற ஜக ஜீவ பரமென்னும் இல்லாத பொருள்களை

உளள பொருளகளாகவும் நினைககச்செய்கிற தெதுவோ அதுவே மாயையாம்.

6. ஆன்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் விளங்குவதானுல், அது மற்ற வுலக வஸ்துக்கள் போன்று, எல்லோராலும் சாமானியமாய் அறியப் படாமலிருப்பதேன் ?

எங்கெங்கே எவ்வெப் பொருளகள் அறியப்பட்டா லும், ஆன்மா அங்கங்கும் அவவப பொருள்களாகத் தன் னையே யறிநததாகும். ஏனென்றால், அறிவு அல்லது விளகக மென்பது ஆன்ம சத்தியே யாம. ஆன்மா வொன்றே சேதனபபொருள ஆன்மாவுக் கன்னியமான தோர பொருளே யில்லை. உண்டெனின், அவையாவும் அசேதனப பொருள்களே யாகலான், அவை ஸ்வயமாகப பிரகாசிக்கவோ தமக்குள் பரஸபரம அறியவோ அறி படவோ இயலா. ஆன்மா தன்னைதாத்தத்தை இப்படி யறிந்துகொளளாத தோஷததாலேயே ஜீவஸவரூபமாய்ப் பிறவிக்கடலில் மூழகித தத்தளிக்கிறது.

7 ாச்வரன் ஸாவவியாபகனுயினும், 'அவனருளாலே யவன்ருள் வணங்கல்' என்பதாதிய வாக்கியங்களால், ாச்வரனை யறிதல் அவனருளாலேயே கூடுமென்பது பெறப்படலான், ாச்வராநுக்ரஹ மின்றி ஜீவன் தன் சுயமுயற்சியால் ஆன்மலாகூஷாத்காரம் பெற லெங்ஙனம் ?

ஈச்வரன் என்பதற்கு ஆன்மாவும் அநுகரஹ மென் பதற்குப் பிரசன்னம் அதாவது விளக்கமும் பொருளாக லான, ஈசவரன் விளஙகாததேதார் காலமே யில்லை. உலகெங குங் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்துககொண்டிருக்கும் சூரியவிளக்கம கூகையென்னும் பகூஷிக்குத் தோன்றுதது

அபபகஷியின் திருஷடிதோஷமே யன்றி சூரியனின் தோஷமாகுமா? அங்ஙனமே, ஸதோதயமாகப பிரகாசித் துககொண்டிருககும ஆன்மவிளக்கமும மருளர்க்குத தோன்றுதது அன்னரின் திருஷடிதோஷமே யன்றி ஆன் மாவின் தோஷ மாகுமா? அநுகரஹமே ஸ்வரூபமா யிருததலாறறுன் ஈச்வரனுககுத திருவருள் என்றதோா பெயரும பிரசித்தமாய் வழஙகபபடுகிறது ஆகவே, நிரந தரம அநுக்ரஹத்தையே ஸவரூபமாகவுடைய ஈசவர னுககு அநுகரஹம் செயவது எனபதோர் வேலையுமில்லை: அநுகரஹிததற்கென ஓர காலமு மிலலை

8. தேகத்தில் ஆன்மநிலைக்குரிய ஸ்தான மெது?

வலதுமார்பகத்துளள ஹருதய ஸதானம பொது வாகக குறிபபிடபபடும. இதற்கநுபவம என்ன யெனின், தமது இருபபைபப பிறர்முன் கூறுங்கால வலது மாரபகத் தைதச் சுட்டியே 'நான்' என்றுரைபபது எவரககு மியல பாம். ஒரு சிலா ஸஹஸராரமே ஆன்மஸ்தான மென கின்றனா. அஙஙனமாயின் நித்திரை மயககமாதிய காலங களில் தலசோாதல் கூடாது

9 ஹ்ருதயத்தின் ஸ்வரூபம் யாது?

ஹ்ருதயத்தைதபபறறி வாணிகளும சுருதிகள,

"இருமூலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப பொருளுள நிறம்பல விவறறு
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுளளே
யிருவிரல் வலதே யிருபபது மிதயம்.

அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமாநதுள திருந்தம

மதனேயா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம''

(உளளது நாறபது, அனுபநதம்)

எனககூறினுமம பரமாாததத்தில் ஹருதயமென்ற சொற்குப் பொருள ஆன்மாவே. அது சத்து சித்து ஆனநதம் நித்தியம பூரணம் என்னு மிலக்கணங்களால வயவஹரிக கபபடுவதால், அதற்கு உளவெளி, கீழ்மேல என்பவாதிய பேதங்கள கிடையா. சர்வ நினைவுகளும் எவ்விடத் தொடுங்குகின்றனவோ அந் நிச்சலமான இடமே ஆன்ம நிலை யெனபபடும். அதன் ஸவரூபதத்தை உள்ளவாறு உணர்நதுநிற்குங்கால் அது தேகத்திறகுள்ளிலோ புறம் பிலோ எனபதாதிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு அஙகு இடமிலலை.

10 புறத்தில் விடயசங்கங்க ளில்லாதகாலத்தும் அகத்தில் மனதின்கண் பலவிடயங்கள் தோன்றற்குக் காரணம் யாது?

அவையனைத்தும் பூர்வ ஸம்ஸ்காரங்களாம. நிச்சல மான தன இருபபுமாத்திர ஸவபாவ ஸதிதியை விட்டு எதிரிட்டறியுமம ஜீவ வறிவிற்கே அவை புலனுகின்றன. எஙகெங்கே ஏதேது தோன்றினுமம அஙகஙகும் 'இவற் றைக் காண்பவன் யார' என்று விசாரித்தால், அவை யங்கஙகே நாசமுறுமம

11 சுழுத்தி, சமாதி முதலிய காலங்களி லில்லாத திரிபுடி கள் ஆன்மாவிற கற்பனையாத லெங்ஙனம்?

ஆன்மாவினின்று, முறையே

க. சிதாபாசம், அதாவது ஓர்விதத் தெளிவு,

உ. ஜீவன் (சிதாபாசன்), அதாவது காண்பான் அல் லது முதல் விருத்தி,

ஈ காட்சி, அதாவது உலகம, ஆகியன ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றுகின்றன

12. ஆன்மா அறிவறியாமைக ளற்றதாயிருக்க, அது உணாவு வடிவாய்த் தேகமுழுதும் வியாபிக்கிற தென்பதும், காரணேந்திரியங்கட்குச் சேதநத்வங் கொடுக்கிற தென் பது மெவ்வாறு ?

தேகமுழுமையும பரவியுளள பல நுணணிய நாடிக ளுடைய மூலத்திற்கும ஆன்ம நிலைக்கும சமபநதமுணை டென்றும், இதுவே ஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும், ததது வ ஞானததால இக் கிரந்தி பேதிக்கப்படும் வரையில் சிச்சட சம்பநதஙக ளிருக்குமென்றும, அதிசூக்ஷமமானதும் கண ணுககுத் தெரியாததுமான மின்சாரசக்தி தநதிகளின வழியாகச சென்று பற்பல வற்புத காரியங்களைச் செய்வது போன்று ஆன்மசக்தியும் நாடிகளின் வழியாகச சென்று தேகமுழுமையும வியாபிதது கரணேநதிரியங்கட்கு அறிவைக் கொடுககிறதென்றும், இக்கட்டு அவிழ்ககப பட்டால் ஆன்மா யாதொரு விசேடமுமின்றி எபபோதும் இருநதபடியே இருககு மெனறும் பெரியோர் கூறு கினறனர்.

13 சாமான்யஞானவடிவஆன்மசைதந்யத்திற்கும்விசே ஞானவடிவதிரிபுடிகட்கும்சம்பந்தமுண்டாவதெப்படி ?

இஃதொருவாறு சினிமா (cinema) என்னும் விநோதக காட்சியின் நிகழ்வினை யொக்கும. எங்ன மெனின் :—

திருஷ்டாநதததில்	தார்ஷ்டாநதத்தில்
க. உள்ளிருக்கும் தீபததிற் குமம	ஆன்மாவிற்கும்,

உ. தீபத்தை சமீபித்திருக குமபூதகணணுடிக்கும

ஆன்மாவை சமீபித்திருக் குமஸதவகுண மனததிற் கும,

ஊ. சிததிரத திரளகளின் கோவையேய வடிவான நாடாவிறகும

சூக்கும நினவுகளின் கோவையேய வடிவான வாசனத தொகுதிகளும்,

ச கண்ணுடி, அதிறனேரன் றுமம பிரகாசம, தீபம ஆகிய இம மூன்றுஞ சேர்ந்த கணணுடிப் பிரகாசததிற்கும

மனம, அதிற்னேரன்றும் பிரகாசம, ஆன்மா ஆகிய இம மூன்றுஞ சேர்ந்த கானபானலலது ஜீவனுக்கும,

ரு. கண்ணுடியினின்று வெளிபபட்டுத திரையிற் னேரன்றும தீபபபிரகாசததிற்கும

மனத்தினின்று வெளிபபடடுஇநதிரியவாயிலாகப் பிரபஞசத்திற் னேரன்றும ஆன்மபபிரகாசத்திற்கும,

சூ திரை வெளிசசத்திற் னேரன்றும நாநா விசித திர ரூபஙகடகும

பிரபஞசவெளிச்சததிற் னேரன்றும நாநாவித நாம ரூப திருசிய பதார்த்தங் கட்கும,

எ. நாடாவையிழுக்கும் யந திரததிற்கும

வாசனைகளைத தோற்றுவிக் கும ரசவரநியதிக்கும சமானங் கொள்ளபபடும.

கண்ணுடி வழியாய்ச சித்திரகோவைகள்வடிவான நாடா விளஙகுமவரை திரையிலம தோறறங்கள் விளஙகல் போன்று, அநதக்கரணத்தில் வாசனைகளுளளவரை ஜாகர ஸவபநங்களில ஜீவனுக்கு திருசியப பிரபஞ்சங்களுந்

தோன்றிகொண்டிருக்கும. கண்ணுடி நாடாவிலுள்ள தினையதனையுருவைப் பனையத்தினையாகவும ஒரு கணத்திற் பல வுருவங்களையும தோறறுவித்தல் போன்று, மனமும அங்குரம்போன்ற வாசனைகளை விருக்ஷமபோனறும மொடிபபோதில எண்ணிறநத வுலகங்களையும் தோறறுவிக்கும. நாடாவின் அபாவகாலத்தில் தோற்றங்களின்றி தீபப்பிரகாசம மாததிரமே விளங்கிகொண்டிருத்தல போன்று, விருததிவடிவவாசனையின் அபாவமான சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதி யாதிய காலங்களில் திரிபுடிக வினறி ஆன்மப்பிரகாசமமாத்திரமே விளங்கிகொண்டிருக்கும. தீபம் கண்ணுடியாதிகளைப பிரகாசிபபித்தும தான் மாத திரம் நிர்விகாரியாகவே இருத்தல போன்று, ஆன்மாவும சிதாபாசனுதியவற்றைப பிரகாசிப்பித்தும தான்மாததிரம எப்போதும நிரவிகாரியாகவே யிருக்கிறது

14. தியானவியல் யாது?

எவவதனதையினுங தன்னிலையினின்று சற்றும நழுவாமலும் தியானத்திலிருக்கிறோமென்ற நினைவுக்குமிடங கொடாமலும் ததாகாரமாக நிற்றலாம. இந்நிலையில அவஸ்தாபேதங்கள அறபமுங தோன்றுமையால் இங்குளள வுறக்கமுங தியானமென்றே கருதபபடுமம

15. தியானத்திற்கும் சமாதிக்குமுள்ள பேதம் யாது?

ஸ்வபரயதங மனைகறபிதம தியானமென்றும், அது இல்லாதது சமாதியென்றும சொலலபபடுமம.

16. தியானத்தில் அவசியம் கவனிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்களைவை?

ஆன்மாவிலுள்ள ஏகாக்கிர நிலையினின்று சற்றும நழுவாதிருக்க முயற்சித்தலே ஆன்மநிஷ்டனுக் குரிய

முக்கியக் கடனுமை. நழுவுங்கால் அங்கே தோற்றமாகும் பற்பல மேனுமையக் காட்சிகளாகிய ஒளி வெளியாதிய தோற்றங்களை எதிரிட்டறிவதனுலோ, நாதங்களைக கேட்பதனுலோ, அகதேதனுமை புறத்தேதனுக தோற்றும் மூர்த்திதரிசனங்களைப் பொருளென்று மதித்தலாலோ ஏமாந்துதன்னை யிழந்துவிடக கூடாது. திருசியங்களை யறியும் அறிவே ஸத்ய மனறினின் அறிபடுமை பொருள்களாய திருசியங்கள ஸத்யமாத லெங்ஙனம்?

குறிப்பு :—

க. அநாத்ம விசாரணைகளிற் போக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும ஆனமவிசாரணையி லுபயோகிததால் அதி சீக்கிரத்தில் ஆன்மஸாகூஷாத்காரம் சித்திக்கும்.

உ. மனத்துக்குத் தன்னிலையிற் பிடிப்பேற்படுகிற வரையில் சாதனைக்கு ஏதேதனு மொரு பாவனை அத்தியாவசிய மாகுமை. இன்றேல், சகலாவத்தையேயனுமை கேவலாவத்தையேயனுமை அடிகடி வந்து தாக்குமை.

ங. நிர்க்குணோபாசனை யென்று சொல்லபபடும் 'சிவோஹம்,' 'அஹமை ப்ரஹமாஸ்மி' என்றல் முதலிய பாவனைகளிலேயே காலத்தைக் கழிததுவிடாமல், அவற்றை லடையப்படுமை பிரயோசனமான மேனுபலம் வாய்க்கபபெற்ற பின்னர், உள்ளபடியே தன்னைத் தேடும் பழககமாகிய விசாரத்தை மேற்கொள்ளவேண்டுமை.

ச. எவ்வாற்றுலேனுமை ஒரு விருத்திக்குக்கூட இடந்தராதிருத்தலே சாதனைக்குச் சிறபபாம்.

17. சாதகன் அனுஷ்டிதத்தற்கான நியமங்க ளெவை?
மிதாகாரமை, மித நிததிரை, மித வார்த்தைகள்.

18. எதுகாறும் சாதனை வேண்டும்?

மனம் முயற்சியின்றியே விருததியற்ற நிலையை ஸஹஜமாக அடையும வரையில், அதாவது அகங்கார மமகாரங்கள் முற்றும நசிககும வரையில.

19. ஏகாந்தவாசம் என்பதன் பொருள் யாது?

ஆனமா வ்யாபகவஸ்து வாகலான் அதற்கு ஏகாந்த வாச மென்று தனியானதோ ரிடமில்லை, விருத்தியற்ற நிலமே ஏகாநதவாச மெனபபடும.

20. விவேக வியல் யாது?

ஓர்கா ஐண்மை யுணாந்தபின் வேறொன்றிலும் பிரமைகொளளா திருத்தலே விவேகத்திற கழகு. பரி பூர்ண ப்ரஹமததில் அணுவேனும பேத திருஷ்டி யுள்ள வனுக்கே பீதி யுண்டாகிறது. யாவராயினும தேகபுததி யுளளளவும் உண்மையை யுணாநதவ ராகார்.

21. ப்ராரப்த வசமாகவே யாவும் நிகழுமெனின் தியா னத்திற் கிடையூறுக சம்பவிக்கும் தடைகளைக் கடப்ப தெவ்வாறு?

ப்ராரபத மென்பது வெளிமுகத்திற்கே யொழிய உண்முகத்திற் கன்று. உள்ளபடி தன்னைத் தேடுவோன் எவ்விதத தடைகளுக்கு மஞ்சான். தடை யென்ற நினைவே பெருந தடையாம.

22. சந்யாசாச்ரமம் ஆன்மநிட்டைக்குரிய இன்றியமை யாத சாதனங்களுள் ஒன்றுகுமா?

தேகப்பற்றை நீக்குவதற்குரிய முயற்சியே ஆன்ம நிட்டைகெனபபடுகிறது தேகப்பற்றை நீக்குவதறகே, பகுவமும விசாரமுமே காரண மல்லால் பரஹமசாய முதலிய ஆச்ரமங்கள் காரண மாகா. என்னெனினின்,

பற்று மனத் துளளது. ப்ரஹமசர்ய மாதிய ஆச்ரமச் சின்னஙகளோ தேகசம்பநதமாய் வெளியி லுளளன. மனதிலுளள பற்றுகளைத் தேகத்திலுள்ள சின்னங்கள எபபடித தவிாக்கும்? பக்குவ விசாரங்கள மனதைப் பறறிய வாகலான் மனதினிடததில் அவிசாரத்தால் வநத பறறுகளை அம மனதின்கட் செய்யபபடுமம விசாரத்தா லனறே தவிாத்தல் கூடும். ஆலை ஸநயாசஆசரம வொழுகஙகள வைராக்கியத்திற்கும், வைராக்கியம் விசா ரத்திற்குமம முறையே சாதனங்களாகலான் முமுகூஷுகக ளாற் கொளளபபடும் ஸநயாசஆசரமம வைராககிய வாயிலாக விசாரததிற் கொருவாறு சாதனமா மென்று சொல்லலாம். பக்குவ மின்றி சனயாசஆச்ரமம மேற் கொணடு வாணாள வீணகுவதிலும இல்லற வொழுக் கத்தால் எவ்வளவோ பலனுண்டு. மனதை ஆத்மா வாகிய தன தெதார்த்த சொரூபத்திற் பொருநதசசெய்வ தற்கு சஙகற்ப விகற்ப வடிவ வ்யாபாரஙகளாகிய குடும் பததினின்று அதனை விலக்குவதே, அதாவது மனதி லுளள சம்சாரஙகளைத் தியாகஞ செயதலே, ஸன்யாசத் தின் பொருளாம.

23. கர்த்ருத்வம் அணுவேனு முள்ளவரையில் ஆத்ம ஞானம் சித்திக்கா தென்பதே நியமமாகலான் கிரு கஸ்தனுகவுளள முமுகூஷுவானவன் காத்ருத்வ மின்றியே தனது கடமைகளைச் செவ்வனே முடித்தல் கூடுமோ?

கர்த்ருத்வததைதப பற்றித்தான் காரியம நடைபெற வேணடுமென்னும் நியமமிலலாததால், கர்த்தா அல்லது கர்தருதவமின்றிக கருமம் நடக்குமா என்று சஙகித்தற் கிலலை. கஜாஞ வுத்தியோகஸத னொருவன் நாள் முழு

மையும் தனது வேலையைப் பொறுப்புடனும் சிரத்தை யுடனும் செய்துகொண்டிருபபதாய்ப பிறர் திருஷ்டிக் குத் தோன்றினும், 'இந்தத் திரவியஙகளுககும நமககும் சம்பந்த மில்லை' என்னும் உதாசீனபாவததுடன் கர்த் ருத்வமின்றிய மனத்தஞைப்த் தன் கருமத்தைச செவ்வனே செய்து முடித்தல் போன்று, இல்லறஞானியும பராரப் தாஞுசாரமாக நிகழும் தனது குடும்பகாரியங்களில உதாசீனபாவத்துடன் நிமித்தமாததிரஞை யிருந்துகொண்டு பல காரியங்கள் செய்தல் கூடும் கருமம ஞானத்திற்கும, ஞானம் கருமத்திற்கும் பரஸபரம தடையாகா.

24. தன்னுடைய தேகபோஷணையிலேயே கருத்தின்றிய இல்லறஞானியொருவனுல் அன்னன் குடும்பத்திற்கும் குடும்பத்தால் அவனுக்கும் உள்ள பிரயோஜனம்யாது?

தன்னுடைய தேகபோஷணையில் அற்பமுங் கருத் தின்றியவனுயினும் அபபடிப்பட்ட இலலறஞானியின் உழைபபால் அக் குடும்பத்தார் ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ரா ரப்தம் அவனுக் கிருக்குமேல் அவன் பரோபகாரியா யிருத்தலும் கூடும். இல்லறவொழுக்கத்தால் ஞானிக் குப் பிரயோசன முண்டோ வெனின், அவன ஏற் கெனவே அவ் வில்லறவொழுக்கங்களை சாதனமாகக் கொணடு எல்லாவிதப் பிரயோஜனங்களின் கூட்டமான தும் மிக மிக மேலானதுமான ஞானபபிரயோசனத்தால் நிரங்குசதிருப்தஞைப்விட்டதால் பின்னா அவனுககு அவ் விலலறவொழுக்கத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும வேண் டுவதில்லை.

25. சதா பிரவிருத்திவடிவாகவேயுள்ள இல்லறவொழுக் கங்கட் கிடையே நிவிருத்தியும் உபசாந்தியும் வாய்க் குமா றெங்ஙனம்?

ஞானியின் பிரவிருத்திகள் பரதிருஷ்டியிலுள்ளனவே யன்றி அவன்திருஷ்டியி லின்மையால் அவன் அபாரவ்யவகாரங்களைச் செய்துகொண்டிருபபவ ரயினும் ஒன்றுமை செய்யாதவனாகவே யிருக்கிறான். ஆகவே, அப்படிப்பட்டவனுகுப பிரவிருத்திகளால நிவிருத்திக்கும் சாதிக்குமை சிறிதும் தடையில்லை. ஏனெனின் எல்லா தருமஙகளுமை தன்னை யாச்ரயித்திருக்கின்றனவேயொழிய தானெரு தருமதனையுமை ஆச்ரயித்திருகவில்லை யென்ற தத்துவத்தை யறிந்தவனுதலால் அவன், தன்னை யாதார மாகக் கொண்டு நடக்கும் வ்யவகாரஙகள் அவ்வளவுக்கும் அமைதியுடன் சாக்ஷிமாத்திரனுகவே யிருநதுகொண்டிருப்பான்.

26. ஞானியின் வியவகாரங்களுக்கு ப்ராரப்தமே காரணமாயினும் அவனுற் செய்யப்படும் கருமங்களின் வாசனைகள் மீண்டும் அவனை யொட்டாவோ?

வாசனைகளனைத்தும் விட்டவனே ஞானியாகலான், கருமஙகளிலேயே பற்றின்றிய அவனைக் கருமவாசனைகள் எபபடிப் பற்றும்?

27. ப்ரஹ்மசர்ய மென்பதன் பொருள் யாது?

ப்ரஹ்மவிசாரமே ப்ரஹமசர்ய மெனப்படும்.

28. ஆச்ரமமுறையில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஹ்மசாய வொழுக்கங்கள் ஞானத்துக்கு சாதனமாகுமா?

ஞானசாதனங்களாகக் கூறப்படும் இயமநியமாதிகளவ்வளவும் பரஹமசர்ய விரதத்தி லடங்கியவே யாகலான் பரஹமசாரிகளால் விதிப்படி யநுஷ்டிக்கத்தக்க நல் லொழுக்கங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மார்த்த அபிவிருத்திக்கு மிகவும் சகாயமாகவே யிருக்கின்றன.

29. ப்ரஹ்மசாயஆச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாசஆச்ரமம் மேற்கொள்ளலாமா ?

அதிகாரிகளுக்கு பரஹமசாய முதலிய ஆச்ரமக் கிரமங்கள அவசியமில்லை. ஸவபாவஸ்திதி இன்னதென் றறிந்தவனுக்கு ஆசரமபேதங்களைபபற்றிய திருஷ்டி யின்மையால் அவனுக்கு எந்த ஆசரமமும சாதக மாகவோ பாதகமாகவோ தோற்றுவதில்லை.

30. வர்ணச்ரமதர்மங்களினின்று நழுவுவதால் சாதக னுக்குப் பழுதுண்டா ?

ஞானநிஷ்டானமே மற்றெல்லா அநுஷ்டானங்களின் பரமபபிரயோசன மாகலான், நிரந்தர ஞானநிஷ்டான மூளளவன் எந்த ஆச்ரமத்தி லிருந்தாலும அதற்குரிய ஒழுகுகங்களை யநுஷ்டித்தேதீரவேண்டு மென்னும் விதி அவனுக்கில்லை. அப்படிபபட்டவன் வர்ணச்ரமதர்மங் களை வழுவின்றி நடத்தல் லோகோபகாரத்தின் பொருட் டாம. அவவொழுக்கங்களை யனுஷ்டித்தலால் நயமோ, விட்டுவிடுவதால் நஷ்டமோ அவனுக்கில்லை.

அப்பியாசப்பிரகரணம்

முற்றும்

அநுபவப்பிரகரணம்

1. சிற்சோதியியல் யாது?

காண்பானுக்குத் தோற்றமாகும்படி நாமரூப வுலகங்களெவ்வளவையும் உள்ளும புறம்பும் பிரகாசிபபிப்பதெதுவோ ஸ்வயமபிரகாச சொரூபமான அந்த சச்சித்தாம். அச சிற்சோதியி னிருப்பு அதனுல் விளகபபடுகின்ற தோற்றங்களெக கொண்டே யூகிக்கப்படுகிற தல்லால் தனியாக விடயமாவதில்லை.

2. விஞ்ஞானவியல் யாது?

அலையற்ற கடலெனவும அசைவற்ற வாகாயமெனவும் சகலவிருத்திகளு மடங்கியுள்ள நிச்சலமான நிலையெதுவோ சாதகனுக்கு விளஙகக்கூடிய அச் சிநமாத்திரநிலையாம.

3. ஆனந்தவியல் யாது?

சாவ வ்யவகாரங்களு மற்றதும் சூழப்திபைப்போன்றுள்ளதுமான அவ் விஞ்ஞானநிலையிலுள்ள சுகா (சாந்தா) நுபவமாம. இதனெக் கேவல நிர்விகற்ப நிலை யென்றுங் கூறுவர்.

4. ஆனந்தாதீதவியல் யாது?

வ்யவகாரஙகளற்ற சூழபதிபைப போன்றுள்ள அந் நிலையினின்று நனவிற் சூழப்தி நிலைபெற்று மாறுத சித்தோபசாந்தியுடன் விளங்கும் நிலையாம். இநநிலையில் தேகேநதிரியகரணதிகளின் சலன மிருநதும், நித்ராமக்ந பாலநியாயம் * போல் அதிற் றனக் கற்பழுந் திருஷ்டி

---

*உறங்கும் பாலர்கள செயயும் அருநதலாதிய வயவகாரங்கள பிறா திருஷ்டியி லுளளனவே யன்றி அப பாலர்களின் திருஷ்டியி லின்மையால அவாகள் அவ வியவகாரங் களைச் செய்துரு செயதிலர்.

யின்மையால் இத்தகைய யோகி சாவ வ்யவகாரங்களையுஞ செய்தும செய்யாதவனுகின்றுன். இதனை ஸஹஜநிர்விகற்ப சமாதி யென்றுங் கூறுவர்.

5. சராசர ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் தன்னையே யாச்ரயித் துள்ளன என்பதற் கநுபவம் யாது?

தானென்பதற்குத் தேகியே பொருளாகலாஞும், சுழுப்தியி லடங்கிக கிடந்த சக்தியானது நானென்ற ஞானத்துடன் வெளிப்பட்ட பின்பே சகல விடயங்களுமநுபவமாகலாஞும், காண்பாளுகிய தான் அங்கங்குமிருத்தலாஞும, தானில்லாவிடத்து அன்னியத் தோற்றங்கள் அற்படுமின்மையாஞும, சர்வமும் தன்னிடத்திற் ரோன்றி நின்றழிகின்றன வென்பதிற் சிறிதும் சமசயமில்லை.

6. தேகங்களும் அவற்றை யியக்கு மான்மாக்களும் பிரத்யக்ஷத்தில் அங்கங்கு மனந்தமா யிருக்க, ஆன்மா வொன்றே யென்பதற் கநுபவம் யாது?

*தேகோகம்புத்தியையே ஆன்மாவாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் ஆன்மா பலவே. அவ்வறிவு நசிக்குமிடமே ஆன்மாவாகலான், அங்கு இரண்டாவது பொருளற்படுமின்மைபற்றி, அங்ஙனங் கூறப்படுகின்றது.

7. ப்ரஹ்மம் மனதிற் கதோசரமாகவும் கோசரமாகவு முள்ள தென்பதற் கநுபவம் யாது?

அது அசுத்த மனதிற் கதோசரமாகவும், சுத்த மனதிற்குக கோசரமாகவு முளளது.

---

*தேகமே நானென்னும் பாவம்: ஹ்ருதயகரநதி யென்பதிதுவே. பலவித கரநதிகளுள, இநதச சிசடக்ரநதிபேத மொன்றினலைதான் பந்தம் நிவிருத்தியாகிறது.

8. சுத்தாசுத்த மனங்களின் இயல் யாவை?

ப்ரஹமத்தினின்று வேறுபட்டு நாநாரூபத்தை யடை யும ஆபாச ஸஹித அநிர்வசநீய சக்தியானது எபபோது விவேகத்தால் ஆபாசமற்ற தாகுமோ அப்போது அது சுத்தமன மெனவும், ப்ரஹமத்தோடுளள அத ஹனக்கிய ஸதிதி கோசர மெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபாச ஸஹித சக்தி அசுததமனமெனவும, பரஹமத்தோடுள்ள அதன் அஹனக்கிய ஸதிதி அகோசர மெனவும் சொல்லப் படுகின்றன.

9. தேகாந்தம்வரை தொடருமென்ற ப்ராரப்தத்தைத் தேகமுள்ள போதே கடத்தல் கூடுமோ?

கூடும். எங்ஙனமெனின், பராரபத மெநதக கர்த் தாவை யாசரயிததுள்ளதோ, தகான் மாக்கரு க கிடையே முளைத்த அவ் வகஙகாரம் தன ததிஷ்டானத்தி லடங்கி யுருவழியின் அதை யாச்ரயிததிருந்த ப்ராரபத மாத்திரம் உயிாததிருத்த லெங்ஙனம்? ஆகவே, ஞானற்ற விடத்து ப்ராரப்த மின்றென்க.

10 ஆன்மா ஸத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்க, அது ஸத் தஸத்துகட்கும் சிச்சடங்கட்கும் விலக்ஷணப்பொரு ளென்பதற் கேது வென்ன?

ஆன்மா ஸத்தாக விருப்பினும் அது எல்லாமா யிருத்தலான் ஸத்து அஸத்து என்ற துவித வ்யவகாரங் கட் கிடங்கொடாதிருத்தற்பொருட்டு ஸத்தஸத்துகட்கு விலக்ஷணமான தென்றும், அங்ஙனமே அது சிதாக விருப்பினும் தானறிதற்கும் தன்ன யறிவித்தற்கும் அன்னியமொன்று மின்மையான் சிசசடங்கட்கு விலக்ஷண மானதென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபவப்பிரகரணம முற்றும்

ஆருடப்பிரகரணம்

1. ஞானத்தின் ஆருடவியல் யாது ?

முயற்சியில்லாதிருந்தும ஆன்மாவிற் கலந்த மனம் மீண்டும எப்போதும் உயிர்த்தெழாதுளள திரநிலையாம். அதாவது, ஒவ்வொருவருக்கும ஸ்வ ஸாதாரணமாகவும் ஸ்வபாவமாகவுமுள்ள "நானுடல்ல, மாடல்ல, ஏனையுயிர்களுமல்ல ; ஆனல் மனிதனே" என்னும தேகபாவமெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகவுளள "நான் தேக முதல் நாதமீறுகவுளள தத்துவங்களல்ல ; ஆனல் ஸச்சிதானந்தவடிவ ஆன்மாவே" என்னும ஸஹஜமான ஆன்மப்ரஜ்ஞையுதிடஞான மெனபபடுகிறது.

2. ஞானபூமிகளேழனுள் எந்த பூமியி லுள்ளவன் ஞானியாவான் ?

நான்காம பூமியி லுளளவன்.

3. அங்ஙனமாயின், அதற்குமேல் மற்றும் மூன்று பூமிகள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதேன் ?

நான்கு முதல் ஏழு பூமிகள் வரையுமுள்ள இலக்கணங்கள் ஜீவன்முக்தியிலுள்ள அநுபவ பேதங்களைப் பற்றியனவே யொழிய, ஞான மோக்ஷ நிலைகளைப பற்றியனவல்ல. ஞானமோக்ஷ நிலைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந் நான்கிலும் அற்பமும பேதமில்லை.

4. மோக்ஷநிலை எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க சுருதிகள் வரிஷ்டனைமாத்திரம் மிகுதியும் சிறப்பித்தலேன்?

வரிஷ்டனுடைய நிரந்தர சுகானுபவம் சம்பந்தப்பட்டவரை அதற்கேதுவான பூர்வபுண்ய விசேடம்பற்றி அங்ஙனம சிறப்பிக்கின்றனவே யல்லாது வேறில்லை.

5. நிரந்தர சுகாநுபவத்தை விரும்பாதார் எவருமின்மை யால் எல்லா ஞானிகளும் அவ் வரிஷ்டநிலை பெறக் கூடாமைக் கேது வென்னை?

அது கோரிகையாலும் முயற்சியாலும் அடையப படுவ தன்று. பராரபதமே அதற்குக் காரணம. நான் காம பூமியிலேயே அகங்காரம் மூலதேதாடு நாசமாவதால் அதறகுமேல் ஒன்றை விருமபவோ முயலவோ, கர்த்தா வாக வுள்ளவர் யார்? முயற்சியுள்ளவரையில் ஞானிக ளாகார். வரிஷ்டனை விசேடித்துக் கூறும் சுருதிகள் மற்ற மூவரையும் அஞஞானிகள என்கின்றனவோ?

6. சில சுருதிகள், கருவிகரணங்கள் அத்யந்தம் நாச மாகப் பெற்ற விடமே பரநிலை எனக் கூறலால், தேகேந்திரியமாதிய ஸகலானுபவங்களு முள்ளவிடத் தில் அந்நிலை பொருந்துமா றெங்ஙனம்?

அங்ஙனமாயின் கேவல சூழ்ப்தியினும் அந் நிலைக் குளள விசேட மொன்று மில்லையே. அன்றியும் ஓர்போ திருந்து மற்றோர்போ தில்லாத அதனை ஸ்வபாவ நிலை எனலெவ்வாறு? அது சிலருக்கு மேற்கூறியவாறு ப்ரா ரபத வசத்தால் சிலகாலம் வரையுமோ தேகாந்தம் வரை யுமோ வாய்க்கிறதேயல்லாமல் அதுதான் முடிந்தநிலை யெனல் பொருநதாது. பொருந்துமெனின், இதுகாறு மேற்பட்டுள்ள எண்ணிறந்த ஞானக்ரந்தங்கட்கும் வேதங் கட்கும ஆசிரியர்களாகவுள்ள பெரியோர்களும ஈச்வரனும் அஞஞானிகள என்றன்றே பொருள்படும். கருவி கரணங்களற்றவிடத்துத்தான உள்ள தென்ற அப் பரநிலை கருவிகரணங்க ளுள்ளவிடத்தி லின்றெனின், அஃது ப்ரி பூரணப் பொருளாமா றெங்ஙனம்? ஞானிகளுடைய பிரவிருத்திக்கும் நிவிருத்திக்கும் ப்ராரப்தமே காரண

மாகலான் ஸஹஜநிர்விகற்பநிலையையே முடிவாகப் பெரியோர் கூறுகின்றனர.

7. கேவல சுழுப்தி நிலைக்கும் ஜாக்ர சுழுப்தி நிலைக்கும் உள்ள பேதம யாது ?

கேவலசுழுப்தி நிலையில் நினைவுகளே யன்றி நனவு (ஞபதியு)மில்லை. ஜாக்ரசுழுப்தி நிலையில் நனவுமாத்திரம உண்டு. அதனல்தான் நனவிற்சுழுப்தி அதாவது நன வுளள சுழுபதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

8. ஆன்மா வொன்றே துரியமாகவும் அதீதமாகவும் சொல்லப்படுவதேன் ?

துரியமென்பதற்கு நான்காவது பதார்த்தமென்பது பொருள். ஜாக்ர ஸ்வபன சுழுப்தியாகிய இம் மூன்றவஸ் தைகளில் முறையே மாறிமாறி யுழன்றுவரும் விச்வ தைஜஸப்ராஜ்ஞர்களாகிய ஜீவத்ரயம ஆன்மா வல்ல. அவற்றிற்கு விலக்ஷணமாகவும் சாக்ஷியாகவுமுளள வஸ் துவே ஆன்மா வென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டு துரிய மென்றும, இவ்வுணர் வுண்டாகுங்கால் ஜீவத்ரய மபாவ மாவதால் ஆன்மாவுக்கு சாக்ஷித்வமும் அதாவது நான்கா மவன் என்னும் வ்யவகாரமும அபாவ மாதலைக்கொண்டு துரியாதீத மென்றும சொல்லப்படுகின்றதே யன்றி வேறில்லை.

9 சுருதிகளால் ஞானிகளுக் குண்டாகும் பிரயோசனம் யாது ?

சுருதிகள் கூறும் இலக்கணங்கட் கெல்லாம இலக் கியப் பொருளாக விளங்கும் ஞானிகளுக்கு அவற்றல் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லை.

10. சித்திக்கும் முத்திக்கும் சம்பந்த முண்டா?

விசாரஞானமே முதற்றர வல்லது. சித்திக ளவ்வள வும மாயாசத்தியின் பொய்த்தோற்றங்களே. நித்திய சித்தியாகிய ஆன்மசித்தியே சித்தி, தோன்றி மறையக கூடிய மாயாகாரியங்கள சித்தி யாகா. இவை புகழ் போக மாதியவற்றி னிசசையால் கோரி யடையப்படு வனவாம். சிலருகக்குக் கோரிகையின்றியும் பராரப்தத்தா லுண்டாகிறது. பரஹமததோடு தனகக்குள்ள ஐகிய நிலையே ஸர்வசித்திகளின் ப்ராபதியென் றறி. ஐகிய முக்தியென்னும் சிரேஷ்டமான ஸாயுஜ்யபத மிதுவே.

11. மோகூஷசொரூப மிதுவாயின் அது சில சுருதிகளால் தேகத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டு, ஜீவன், தேகம் நழுவப்பெறுத வகையிறரூன் முக்திபெறுதல் கூடு மெனக் கூறப்படுவதேன்?

பரதம் எதார்த்தத்தில் சொரூபமாக இருந்தன்றே முக்தியும அதன் ஆராய்ச்சி யநுபவங்களும் உளவாதல் வேண்டும். புருடனிடத்து பந்தமென்பது நான்கு காலத் தும பரமார்த்தமாக இல்லை. அது வெறுஞ் சொன்மாத் திரமே யென்பது வேதாநத சித்தாந்த முரசாகலான், பந் தத்தைப்பற்றி நிகழும முக்தி யென்னும வ்யவகாரம் பந் தமே யில்லையாயின் நிலைபெறுத லெங்ஙனம்? இவ் வெதார்த்த மோராது பந்தமுக்திகளைக் குறித்துப் பல படவிசாரித்தல் சொரூபமாகவில்லாத மலடிமைந்தனிடத் தும் முயற்கொம்பினிடத்தும் முறையே குணகுணங்கள் நீள நிறங்களாதிய விலக்கணங்களை விசாரித்தற் கொப் பென்க.

12. அற்றேல், சுருதிகளில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்த முக்திகளின் சொரூபங்க ளவ்வளவும் அசங்கதமும் அசத்தியமு மாகாவோ ?

அவை அசஙகதமுமம அசத்தியமுமாகா பின்னேயா வெனின், அவித்தையாற் கற்பிகபப்பட்டு அநாதியாய் வழங்கிவருமம பநதமென்னுமம மயகமம நிவிருத்தியாதற் பொருட்டு விதனையாற் கற்பிகபப்பட்டுளதாகும் முகதி யென்னும் பிரயோகமம அவாந்தரமாக ஒப்பபபட்டிரூப பதே யன்றி வேறில்லை. முக்தியிலக்கணங்கள் பல விதஙகளாகக கூறப்படலே அது கற்பனை யென்பதற்குப் போதிய சான்றும்.

13 அங்ஙனமாயின் சிரவண மனனதிய முயற்சிக ளனைத்தும் வியர்த்தமாமே ?

வியர்ததமாகா ; பநதமுத்திகளின்றென்பதை சநதேக மறத் திடமா யுணாவதே ஸாவபரயதநஙகளாலும் அடை யத்தகக மேலான பிரயோசனமாம் அநுபவ பூர்வமாக இல்லாத பந்தமோகூஷங்களைத் துணிவா யில்லை யெனக் காண்டலாகிய இப பிரயோசனம முற்கூறிய சாதனங களாலன்றிக் கூடாதாகலான் அம் முயற்சிகள் ஸபலமே யென்க.

14 பந்தமோகூஷங்க ளில் லையென்பதற் கநுபவ முண்டோ ?

அது அநுபவபூர்வமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறதேயல்லால் கேவலம சுருதிபலத்தா லன்று.

15. அநுபவ முளதே லெங்ஙனம் ?

பநதமுக்திகள கேவலம் புனைபெயர்ச்சிகளே யாம். அவை தமக்கென வோர் சொரூப முடையன வாகா. ஆகவே, அவை சுபாவமாக இயங்கற்பாலன வல்ல.

வேறுன்றன் பரிணமங்களாகிய அவற்றிற் காதாரமான தோர் முதலை யொபபல் வேண்டும். பந்தமுகதிகள யாருக்கென அம்முதலை விசாரிபபுழி, எனக்கென்றும நானெரன விசாரிப்புழி, சொரூபமாக நான என்றதோர் பொருளே யின்றெனக காண்டோம. காண்புழி, எஞசிய பொருள் தான்றுணைய் இருந்தபடி யிருந்திலகுவது அங் கைக் கனியாய் விளங்குமம. இவ வுண்மை, புறநோக்கில் கேவலம் வாசாமாத்திரத்தாற் காலமபோக்கலை ஓர் கண மேனும் விட்டு அகநோகதில் உளளபடியிருந்து விசாரிப பார் யாவாக்குமே, அநுபவரூபமாகத தெற்றெனத் தோன்றல் ஸஹஜமே யாகலான—அநுபூதிமான்க ளெல் லோர்கருமே தாணகிய ஆனமசொரூபததில் பந்தமுக்தி கள ஓர்போது மின்றென்பது ஒருதலை யென்பதிற் சம் சயமே யில்லை.

16 பந்தமுக்திகள் வாஸ்தவமாக இன்றேல், வாஸ்தவ மான சோகமோகங்கள் தோன்றக் கணைக்கின்றே ?

ஸ்வபாவநிலையினின்று நழுவுங்கால்மாத்திரம அவை உண்மைபோலத் தோற்றரவாகின்றனவே யொழிய இயற்கைநிலையில் ஓர்போதுந் தோன்று.

17 இன்னதுதான் தனது ஸ்வபாவநிலை யென்பதை சந்தேகமில்லாமல் எல்லோராலும் அபரோகூஷமாகத் தெரிந்துகொள்ளல் சாத்தியமா ?

சாத்திய மென்பதிற் சநதேதகமே வேண்டாம்.

18. எங்ஙனம் ?

பிருதிவி முதல் பிரகிருதியீறுக வுள்ள சராசர ப்ரபஞ சம் யாவும் அபாவமாகும மூர்ச்சையாதிய காலங்களி லும தன்னபாவ மின்றென்பது யாவாக்கு மநுபவமாக

லான் எல்லோர்க்கும் பொதுவான நித்யாபரோக்ஷமாகிய கேவலமை ஸத்து (இருப்பு) மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவ நிலையாகும். ஏனைய ஞானநபவங்களாகவோ அஞ ஞானநபவங்களாகவோ நவநவமாகக் கூறப்படும் புடை பெயர்ச்சிக ளவ்வளவும தன் ஸவபாவஸ்திதிக்கு மாறுன வையே யென்பது தீரவை.

ஆருடப்பிரகரணம் முற்றும்

பகவான் ஸ்ரீரமணமஹர்ஷிகளது திருவுள வெழுதா மறையினின்று வெளிவநத ஸவாநுபூதிவாக்கியங்களையே வடிவாகக் கொண்ட இந்நூல் துறநதார்தந் தூய்மைமிகு மூள்ளங்களைப் பிரகாசிபபிக்கும மெய்ஞஞானப் பொருட் சுடரா யெஞஞான்றும் விளஙகுவதாம்.

வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா

எம்முதலிங் கெம்மையுங்கொண் டேகமாய் மிஞ்சுமோ
மும்முதற்கும் மூலமா மோனமய—வம்முதலாய்
வீடின்றுஞ் சீரமண வேதியன்ருண் மேதினிவாய்
நீடூழி வாழ்க நிலைத்து.

சற்குரு ஸ்ரீ ரமணபகவான் சேவடி வாழ்க

ஓம்

சாநதி: சாநதி: சாநதி:

சுபம்

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
10	15	கொல்நல	கொள்நல
24	11	பிருளொளனி	பிருளொளனி
42	16	வரெரங்ஙன்	வாரெரங்ஙன்
66	15	முறைறவிடா	முறவிடா
67	20	னித்தரையி	னித்தரையீ
70	11	வெண்ணவொணை	வெண்ணவெணை
72	20	தகுஞகால்	தகுஞ்சால்
73	14	மரன்மானை	மான்மானை
74	23	தனையுற்று	தனையுற்று
109	4	தன்னை	தன்னை
113	22	ஜீவமுக்தன்	ஜீவன்முக்தன்
127	8	ஆகசாதி	ஆகாசாதி
132	5	ஆகாதத்தில்	ஆகாசத்தில்
139	6	அகங்காரக பாவனை	அகங்கார சுபாவனை
152	2	சொல்ல	கொல்ல
158	21	லதிசூஷ்ம	லதிசூக்ஷ்ம
162	22	பரம்	பரப்
166	8	பிரஹமாமந்த	பிரஹமானந்த
172	17	யுபாதிளை	யுபாதிகளை
174	24	பரமானந்த	பரமானந்த
175	17	தேசும்	தேசம்
181	5	பிரஹமம்’	பிரஹம’